

РИЧАРД МАРЧИНКО, ДЖОН ВАЙСМАН ОТРЯД „БРАВО“

Част 10 от „Свирепия“

Превод от английски: Венцислав Градинаров, 2001

chitanka.info

На верните почитатели от много години насам,
които следват
Свирепия Воин в пътуванията му и търпеливо понасят
дългите редове.
ЕКИПЪТ — ТОВА СТЕ ВИЕ ВСИЧКИ.

Ричард Марчинко

На воините-стрелци в Международния отдел за
обучение

на фирма „Хеклер и Кох“:
Джон Т. Майер Джуниър, Крис Шепард,
Джийн Зинк, Дан Каситър,
Дейвид Бранкато, Марти Лабрусиано,
Фред Йейтс, Скип Павличак,
Джо Туцолино, Марк Кунат, Дж. У. Джонсън, Дейл
Карисън,
Гари Клугевиц, Дейв Бюканън и Джон Замрок.

И на уважаемия Роджър Дейл Семерад,
истински воин и патриот.

Джон Вайсман

Настоящата книга е художествена
творба. Имената, героите, местата на
действията и събитията са продукт на
въображението на авторите или са използвани с
художествена цел. Променени са някои
оперативни детайли, за да не бъдат издадени
начините за водене на съвременната война със
специални методи.

Много от оръжията на Свирепия воин са предоставени с любезното позволение на Международния център за обучение „Хеклер и Кох“ в Стърлинг, Вирджиния.

Всички вие казвате, че искате да знаете най-важното за Ирландия?

Ами, първо, Каин и Авел трябва да са били от шибания Белфаст, нали така, мамка му?

Второ, в Ирландия си имаме наша Света Троица: Смърт, Болка и Страдание.

Пади Коън от ИРА в реч в кръчмата „Лъвската глава“, град Ню Йорк, 1962 г.

ДЕСЕТТЕ ЗАПОВЕДИ ЗА ВОЙНАТА СЪС СПЕЦИАЛНИ МЕТОДИ

СПОРЕД РИЧАРД МАРЧИНКО

- *Аз съм Богът на войната и гневният Бог на бойните действия и винаги ще те вода отпред, а не откъм тила.*

- *Ще се отнасям с теб както с всички останали — като с боклуци.*

- *Не прави нищо, което аз не съм направил преди теб — така ще станеш воин по мой смъртоносен образ и подобие.*

- *Ще наказвам тялото ти, защото колкото повече пот лееш в учението, толкова по-малко кръв ще лееш в боя.*

- *И ако болката съпътства твоите усилия и страдаш силно, то значи правиш всичко както трябва.*

- *Не трябва да ти харесва — трябва просто да го направиш.*
- *Прави нещата просто, глупако.*
- *Никога не си въобразявай.*
- *И наистина, не ти се плаща за твоите методи, а за резултатите, което значи да убиеш врага си с всички възможни средства, преди той да те убие.*
- *Винаги носи във воинската си мисъл и душа последната ми и основна заповед: няма правила — побеждавай на всяка цена.*

ЧАСТ ПЪРВА

СМЪРТ

ГЛАВА 1

О, мили Боже, ама как обичам болката. Всъщност онези от вас, които са чели предишните осем книги в тази поредица, разбират много добре, че имам трайна, издръжлива, че дори и уникална връзка с болката. За онези от вас, които не са, ще кажа, че аз и болката сме свързани в приятна симбиоза, във фундаментална, вродена, изначална и вечна връзка. Същността на тази връзка е, че когато търпя болка, осъзнавам, че гарантирано съм съвсем, съвсем свирепо жив. Всъщност целият ми живот е свършено vyplътяване на най-важната жабарско-водолазка максима, на която се научих по време на Адската седмица от един стар, посивял помощник-боцман с лула на име Джон Париш. Теорията на старшина Париш е: без болка... няма болка.

И така, приятели, мога да ви съобщя без никакво колебание, че точно сега бях много, много... жив. И къде се намирах, питате? Къде точно изживявах толкова много живот?

Намирах се по гръб, прободен върху легло от нервозни пирони. Големи пирони. Остри. Много от тях — антични, от старомодните, ръчно ковани гвоздеи. Аз бях заврян с разперени ръце и крака в пространство, достатъчно само за лазене между втория и третия етаж на една викторианска къща, превърната в блок с плоски жилища (така британците казват апартаменти), в Хамърсмит, един от най-гъсто населените квартали на Централен Лондон, като опитвах да не вдигам шум в приготовленията си да използвам безшумна дрелка, за да монтирам гъвкав кабел от оптично влакно, закачен към малка като рибено око камера, през викторианския под от широколистна дървесина, асфалтова плоча от 30-те и мокета от 50-те години, точно на 18 см от старата свирепа зурла.

Но — винаги има едно но, нали? — за да стигна до целта, трябваше да се гърча по гръб по три метра обогатено откъм пирони и разкъсващо пространство за лазене. Защо ли е имало пирони? Кой знае, пък и на кого му пука, ебати! Не бях ги забелязал отначало, защото не използвах фенерче, докато влизах там, тъй като светлината можеше да издаде съществуването ми на шестимата въоръжени и

опасни танга-отцепници от ИРА над мен. О, имах мъничко фенерче с червен светофилтър, което щеше да ми е от помощ, като се наглася с дрелката, но само толкова. Щях да пробия отвора, да поставя камерата и да се оттегля, развивайки оптичния кабел, за да може да го включим в екрана на нашия телевизор и да гледаме спалнята на горния етаж, та да видим какво правят там. Вече имахме видеоинформация от хола и кухнята. Но за спалнята бяхме слепи.

Да, виждам ви. Казвате: „Абе какво става, мамка му? Защо не използвате разните чудесии в арсенала си? Като микротоплинните камери, които долавят човешки тикви на отсрещната улица, или пък модерните рентгенови очила и всичките други работи? В края на краищата в двадесет и първия век сме.“

Е, приятели, „всичките други работи“ са супер, ако сте от кекавите холивудски екшън герои с играчки, направени в Китай от роби. Но аз — аз съм старомодното истинско нещо и за нещастие на истинския екшън герой не му се пада да играе с джаджи, които вършат работа във филмите, но не и в реалния живот. Във филмите на бомбите винаги има брояч, който показва колко секунди остават, преди героят да бъде разпарчедисан. В Холивуд добрият винаги успява да разбие паролата на компютъра за няколко секунди. В Холивуд никога не броят колко патрони изстрелват.

Не и ние. Аз и моите хора правим нещата по старомодния начин. Ние броим патроните. Защо ли? Защото повечето тюлени влизат в бой само с по триста от тях и не могат да си позволят да прахосат и един, мамка му. И през всичките години, когато съм си играл с експлозивни устройства, никога, ама никога, дори и веднъж не съм виждал бомба с цифров или аналогов брояч, който любезно да отчита секундите, за да знам точно кога ще гръмне, гадината й с гадина. Не, мамка му. И накрая, оставям сериозните лайнарщини с компютрите на професионалните хакери. Да, мога да ви кажа всичко за търсене и протоколи. Мога да програмирам на Кобол. Ако се наложи, мога да пиша и програмки на UNIX. Но в наши дни всичко в компютрите се мени толкова бързо, че предпочитам да си наема някой деветнадесетгодишен изповръщачник, който знае всичко, вместо да губя двадесет часа дневно в опити да наваксам новостите в областта на битовите и байтовете.

Не, аз искам да си пестя времето за онова, в което ме бива най-много: убиване на танга и трошене на неща. А именно: аз се промъквам, надничам, после скачам и удрям, след което почти винаги изпълнявам неувяхващо популярните стреляне и плячкосване.

Частта с промъкването и надничането на тази конкретна осирация беше завършила отдавна. Бяхме разположили една джаджа на Агенцията за национална сигурност на име „Голямото ухо“, за да прослушваме апартамента на тангата. Големите уши представляват лазерни микрофони с обхват към 150 метра. Но нашата джаджа на цена двадесет милиона долара не можеше да ми каже дали тангата вътре са свършили с монтажа на оръжията, по които работеха. Това изискваше действия, които военната бюрокрация нарича официално „поглед“.

В края на краищата никое оборудване, колкото и да струва, не може да накара хората да говорят, ако искат да се пазят. А тези задници-танга разбираха основите на наблюдателната работа. И затова никога не си говореха какво правят или докъде са стигнали. Дрънкаха само общи приказки. Ако имаше нещо за казване за оръжията, които правеха, то най-вероятно ставаше със знаци и на бележник. Очевидно и те бяха гледали всички нови екшън филми и не поемаха никакви рискове. Затова бях наврял тук за прокрадване и наакване по старомодния — това значи болезнения — начин: с лазене, влачене и кървене.

Е, сигурен съм, че искаш да обясня защо аз, едрият, силен, голямоглав и дълбоководен тюлен, чиято истинска стихия е H_2O , се мятам насам-натам като шаран на сухо. Слушай бе, задник, във водопровода също има вода, а на мен толкова ми стига. Затова си затваряй шибаната човка, сядай си на шибания задник и внимавай, за да чуеш доклада за обстановката — доколкото имаме време за него.

Намирах се тук, защото бях назначен към тайна, многолика, мултинационална, съвместна контратерористична специална група под името ПД (ПоДеление) „Браво“. Щабът на ПД „Браво“ се намираше в Лондон. Групата беше съставена от американци и англичани и имаше задачата да се справи с една от отцепническите групи боклуци, които опитваха да съсипят мирния договор, благодарение на който в Северна Ирландия плахо и на подскоци настъпваше мир. Под боклуци имам предвид групите от терористи-хардлайнери, от ИРА-извънредни и

Обединените, които смятаха, че най-добрият начин да спрат мира с пищене на гуми, е да нападнат американците и британците в Лондон и Северна Ирландия.

Както вероятно знаете, един от вторичните продукти на мирното споразумение беше непосредствената експанзия на американските мултинационални компании в Северна Ирландия, за да засилят икономиката. Корпорациите — от „Дел компютър“ до „Американ експрес“, „Интел“, „Сиско системс“, както и доста други фирми на гребена на вълната — преместиха част от дейността си в Северна Ирландия. За това спомагаха огромните данъчни предимства, а да не говорим за многобройната добре обучена работна сила.

Но тази икономическа експанзия и растеж бяха спрели. Мирното споразумение беше прекратено, защото група танга-хардлайнери нападна директорите на американски фирми в Белфаст, Дери, Портадаун, Нюри и Балимена в Северна Ирландия и — което е още по-важно — в Лондон. Само през последните четири месеца бяха убити половин дузина американски бизнесмени. Резултатът — корпорациите затваряха офисите и изтегляха хората си.

В тази влошаваща се икономическа обстановка и с падането на политическия авторитет до каменното дъно нашето правителство и британците решиха най-после да сформират съвместна специална група, която да се разправи с тангата, атакуващи американците. Ирландците нямаше да търпят въоръжени американци на своя територия — а и англичаните нямаше да нахалстват дотолкова. Но Лондон беше свободна територия. И така, в апартамент на четвъртия етаж в бившата сграда на МИ5 в горния край на улица „Кързън“ в модния лондонски район Мейфеър сега действаше ПД „Браво“, група от аналитици от ФБР и ЦРУ, елементи от Скотланд Ярд и Специалния отдел, както и от Агенцията за национална сигурност и нейния английски еквивалент, Правителствения комуникационен щаб (ПКЩ) в Челтнам. Накрая, заточена във влажното, осигурено срещу бомбени атаки мазе на сградата на улица „Кързън“ (и откъм юмрука, или деловия край, на една до голяма степен аналитична и бюрократична ръка), се намираше тромава група британски военни звена, американски тюлени и работен екип от въоръжената група за специални операции на Скотланд Ярд, „СО-19“.

Идването като част от ПД „Браво“ беше моя идея. Работата ми доставяше удоволствие: да отстранявам проблеми за генерал Томас Е. Крокър, Председател на Обединеното командване. Но след серия проблеми в Кавказкия район и с пряката намеса на политически назначената посланичка, която бях посрамил, ме бяха отскубнали от персонала на генерал Крокър, назначили на чакаща всеки момент закриване програма за сигурността и сложили в кабинет *sans*^[1] телефон в празен склад из дебрите на военноморското пристанище във Вашингтон. Ако това не е като да те набутат на прашната лавица, не знам кое е.

Само че моята трайност на лавицата не е голяма. Всъщност нямам такава, мамка й. Когато ми направят засада, аз върша онова, което Воините могат най-добре: отвърщам на атаката. Не мислете, че само защото ръкавът ми е с десет сантиметра по-дълъг от вътрешния шев на крачола, аз съм просто поредният неандерталец със здрави юмруци. Говоря свободно пет езика. Имам магистърска степен по политически науки от университета Обърн. Консултирал съм президента на САЩ на четири очи. И знам как се играе „твърдо“ във Вашингтон.

Затова преминах в нападение. Направих необходимото, та приятелски настроените служители в Камарата на представителите и в комисията по въоръжените сили в Сената да разберат кой какво прави и на кого. Извадих някои дълго укривани кирливи ризи в Пентагона, включително един епизод от 1999 г. с мачкане на цици, засягащ един от най-високопоставените овцифери от женски пол от Военновъздухарските сили. И накрая, благодарение на влиянието на генерал Крокър (и смелостта да взема политически неуместни решения и да ги натиква в гърлото на ВМС) аз бях „заточен“ в Лондон, за да оглавя американския военен елемент на ПД „Браво“.

И така, лежах тук в позиция П⁴: прободен, промушен, пробит и перфориран. Черната ми бойна униформена риза (горната част на смешно звучащото боен униформен тоалет) беше станала на лентички. Дънките ми не бяха в по-добър вид. Гърбът ми напомняше на нещо от акълоизкарващите филми за Фреди Крюгер. Но бях успял да стигна чак до целта и дори — ох, колко е хуубаво — да поставя дрелката.

Сега дойде трудната част. Всички дрелки, дори и така наречените безшумни дрелки, вдигат някакъв шум. Три пъти натиснах бутона

„разговор“ на радиоапарата си, за да кажа, че съм на позиция. След това се заслушах в радиослушалката в ухото си, през която моят английски другар по оръжие, бригадир^[2] Мик Оуен, щеше да ми даде сигнал да „давам“. Мик, който отговаряше за цялата операция, беше уредил няколко от най-добрите тайни оператори на Скотланд Ярд да влязат в ролята на работници от енергото, които да блъскаят с пневматични чукове по улицата пред апартамента, докато аз пробивам.

Лежах мълчаливо и чаках. И чаках. КСМ^[3]? Отново натиснах прекъсвача. Нищо. *Nada.*^[4] *Bupkis.*^[5] Протегнах ръка под себе си и опитах да проследя кабела от ухото си до миниатюрния приемо-предавател в джоба на бойната си жилетка и открих, че и той се е разкъсал заедно с жилетката, докато съм лазил до позицията си.

О, супер. Но нямах време за губене. И така, с пневматични чукове или без тях, аз извадих дрелката (мога да ви кажа, че прилича на обикновените миниатюрни дрелки, без да наруша тайната) от специалния джоб на гърдите си. В-н-и-м-а-т-е-л-н-о я нагласих, поставих свредлото, включих захранването и започнах работа.

Казах ли ви, че подът над носа ми беше дървен? Казал съм? Добре. Защото миниатюрните стърготини от него започнаха да влизат в очите ми. Не, не носех очила. Не питайте защо. Е, сега наистина работех слепешката. Опитах да извъртя глава, но не можех, дори и да исках да използвам фенерчето. И така, мигах с очи, за да махам шибаните стърготини от очите си, и продължих да пробивам. Добрата новина е, че не отне дълго време. Пробих дупката за минутки. Бързо разглобих дрелката и я прибрах на сигурно място. Взех оптичния кабел с малката камера и го бутнах нагоре, нагоре през дупката, а после извадих един джобен визьор, свързах го към кабела и погледнах.

Яркото изображение ме накара да примигна. Пробил бях дупка в място, което се виждаше. Проклетата камера трябваше да е скрита, за да работи както трябва, а аз бях подминал шибания диван. Фокусирах очи, рискувах едно надзъртане, като показах около два-три сантиметра кабел. Мамка му — намирах се на петнадесетина сантиметра по-дясно на борд от необходимото. Направих коитус интеруптус^[6] на кабела, сглобих дрелката, преместих тялото си тридесет сантиметра надясно и б-а-в-н-о започнах целия процес отново заедно с шибаните стърготини в очите ми. След това прибрах дрелката, вкарах обратно кабела,

присъединих окуляра и внимателно нагласих камерата под тясното легло, където нямаше да се вижда толкова много.

Бинго. Този път видях цялата стая, изкривена от широкоъгълния обектив. Откачих джобния визьор, навих един куплунг, закачих кабела за дървения под, за да не се измъкне, докато излизам, а после присъединих тридесетметровия оптичен кабел, който носех със себе си, към куплунга.

Сега дойде веселата част. Свих рамене и опитах да се завъртя, за да се върна през двата и нещо болезнени метра до мястото, в което можех да се измъкна от тази теснотия, да се вмъкна във вентилационната шахта, а после да скоча три метра по-надолу в апартамента, откъдето подготвихме нашия щурм.

Само дето не се помръднах. Закачен бях като в капан, без да мога да отскубна шибаната си бойна риза от проклетите пирони. Но времето не чакаше. Часовникът тиктакаше, а в апартамента отдолу и непосредствено около него ме чакаха дванадесет стрелци. И затова спазих същото правило, с което бях прекарал целия си професионален живот: не трябваше да ми харесва, а просто да го направя. А именно: изскубнах раменете, гърба, задника и краката си от пироните и на мускули се затътрих към вентилационната шахта, като оставях лентички плат и късчета кожа (или може би обратното. Вече не ми пукаше.).

Изтощен и кървящ, се претърколих във вентилационната шахта, закачих върха на свръхголемите си свирепи обувки в дървената рамка и откопчих тялото си от пироните. Господи, добре беше да се чувствам така... жив. Внимателно се спуснах по шахтата, като в същото време развивах кабела. До апартамента под мен оставаха само три метра. Измъкнах се с краката напред през квадратната шестдесетсантиметрова дупка в стената, която бяхме изрязали шест часа по-рано, подадох макарата с кабела на един тъпак-разузнавач от Специалния отдел на име Роджър, и се спуснах на колене и длани, сякаш ме бяха ударили в стомаха.

— Мамка му, боли.

Главният старшина, когото наричам Бумеранга и който знае, че съчувствие е дума, която в речника на тюлените се намира между сопол и сифилис, ми напомни, че ако ще прибираме шибаните танга, то по-добре да спра да губя време, да се вдигна от коленете и дланите

си и да си намъкна оборудването. Но после извади няколко антисептични тампона от чантичката на кръста си и избърса гърба ми. Поне щях да забавя инфекцията с малко. Щях да завърша лечението по-късно със здравословна доза от любимия ми вселекуващ джин „Бомбайски сапфир“.

Освен това Бумеранга имаше право, разбира се. Главните старшини почти винаги имат право. Затова се вдигнах на крака и започнах да се вмъквам в бойната си жилетка.

Докато се готвя за скок през борда (метафорично казано), ще обясня динамиката на днешния пълен с мърфи-фактори тактически проблем. В онзи апартамент имаше шест въоръжени и опасни танга. Те, от своя страна, изпълняваха последните етапи от сглобяването на онова, за което знаехме, че представлява трио преносими, мощни бомби. Затова трябваше да ги ударим посред бял ден, вместо да чакаме нощта. Не можехме да позволим и най-далечната възможност да се измъкнат и да заложат бомбата някъде в Лондон.

Колко мощни бяха бомбите? Ами тангата бяха успели някак си да сложат ръце на 550 грама кубанол, пластичния експлозив от най-ново поколение на американските военни. Кубанол има в основата си октанитрокубан^[7], което означаваше, че с това половин кило и малко отгоре пластичен експлозив могат да направят три бомби, които да отворят дупки в земята с диаметър петдесет метра. Вижте, октанитрокубанът е с 25 процента по-мощен от пластичния експлозив „С-4“ и два пъти по-мощен от тротила. Освен това е напълно нечувствителен на сътресения, което означава, че за разлика от „С-4“ можете да го удряте с чук и той пак няма да избухне. Но най-революционното е, поне според прегръщачите на дървета от Министерството на околната среда, които следяха тези неща в Пентагона, че кубанолът е екологосъобразен.

Да, октанитрокубанът може да ви пръсне на добре познатите атоми, но няма да изпусне парникови газове или флуоровъглероди във въздуха, или пък да навреди на озоновия слой. Не, не се шегувам.

Предишният Предводител на свободния свят и мой бивш главнокомандващ, същият индивид, когото винаги наричам Били Минета, може и да не даваше и пет фъшкии за опазването на ядрените ни тайни от Китай или дипломатическите ни тайни от Русия. Но, Господи, нямаше в никакъв случай да допусне нашите бомби да

предизвикат глобално затопляне. И затова Били Минета подписа заповед през 1998 г., в която нареждаше всички патрони, бомби и други муниции, разработени през оставащото време на неговата администрация, да отговарят на „зелените“ наредби, определени от кликата дървопрегръщащи политици на изборни постове в Министерството на околната среда.

Точно така, приятели: може и да си мислите, че нашите военни са под контрола на националното командване.^[8] Грешите. Мога определено да ви кажа, че не е така. Нашите военни се управляват всъщност от... Министерството на околната среда. Какво ще кажете.

Но да оставим отклоненията, защото трябваше да нападнем апартамента, да гепим тангата и да заловим бомбите. И трябваше да го направим, без предварително да сме изолирали района в непосредствена близост, защото според нашето разузнаване тангата вече бяха успели да сглобят първата бомба и можеха, а и нямаше да се поколебаят, да я гръмнат вътре в апартамента, с което незабавно да превърнат гъсто населения район в не толкова гъсто населен (но все пак безопасен за озоновия слой).

Не, не говорим за ислямски фундаменталисти. Но имате право — мисленето е същото. Всъщност според разузнавателните катерици в Скотланд Ярд тези задници бяха от малка, но опасна група, която се наричаше „Истинската ИРА“, или ИИРА. ИИРА бяха хардлайнери, повечето от които са излежали присъди в северноирландските затвори за поръчкови убийства, взривяване на коли-бомби и убийства за отмъщение. В продължение на години „Истинската ИРА“ търсеше пари: обираха банки и куриери с бижута, крадяха коли и дори бакалии, за да финансират операциите си. Но преди около девет месеца ИИРА беше получила пари от неизвестни източници, което ѝ позволяваше да разшири операциите си. Купили бяха нови експлозии и оръжие. Бяха преместили дейността си и в Лондон — сърцето на Британския звяр. А тази новина не беше добра, защото от разузнаването, което ние в ПД „Браво“ имахме, се виждаше, че задниците от ИИРА искаха да умрат за каузата си също както всеки мъченик от „Хамас“, „Хизбула“ или „Ислямски джихад“ искаше да се понесе на летящото килимче към Аллах за своите си каузи. Стига, разбира се, да могат да вземат мен и моите приятелчета от ПД „Браво“ и още няколко невинни британски жертви със себе си. Кое то обяснява отчаяната ни необходимост да

виждаме навсякъде в апартамента, за да знаем къде е всеки един от лошите, когато ги ударим. Ако не ги съборим с един удар, някой от тях може да взриви шибаната бомба, в който случай немалка част от Хамърсмит ще бъде изпарена.

И така, намирахме се тук в изпълнение на напълно потайна операция — и което е по-лошо — посред бял ден. Но дори и в този случай бяхме успели да се подготвим без, очевидно, да изпратим лоши вибрации до тангата. Добрали се бяхме до апартамента, откъдето щяхме да нападнем по двама и трима. Успели бяхме да скрием група от четирима души от „СО-19“ — антитерористичната група на Скотланд Ярд — на покрива на блока, а друг секстет от хора на ПД „Браво“ — стрелци от 22-ри полк на САС в цивилно облекло — се криеха в една уличка откъм далечния край на сградата, за да е сигурно, че никой няма да направи офейквациум през задната врата. Но не се виждаше полиция: никакви пътни блокади, полицейски коли или други признаци за присъствието на властта — на нас тоест — в района.

Защо ли? Защото нито полицията, нито „СО-19“ можеха да кажат със сигурност дали задниците от ИИРА не провеждаха контранаблюдателна операция и не ни бройкаха така, както ние наблюдавахме тях. Което означаваше, че трябваше да действаме, сякаш те провеждат точно такава операция.

Затова бяхме поели пътя на прикритието, който беше рискован, но може би ефективен в дългосрочен план. Нашите радиостанции работеха на ултраниска честота и бяха осигурени, за да не ни издадат по новините или пък направо на лошите^[9]. Обличахме цивилни дрехи, а бойното оборудване, което бяхме внесли, криехме под дълги шлифери.

Ето добрата новина: Специалният отдел беше успял да опразни апартамента вдясно от тангата и беше разположил подслушвателни устройства и камери на стените. Ние успяхме да се пъхнем в апартамента отдолу с любезното съдействие на приятна двойка старци, които нямаха нищо против да пробием дупка в стената, стига да обещаем да я запушим и да намажем същата боя. Но сега — лошата новина: вместо от тюлени екипът за нападението на апартамента с тангата се състоеше от един английски морски пехотинец на име Анди, двама парашутисти — Бил и Джил — и четирима тюлени: Нод Дикарло, Бъч Уелс, Бумеранга и аз.

Какво му е толкова лошото, питате. Нима не говоря за седем души, които умеят да стрелят и да плякосват и с това си изкарват прехраната? Е, така е. Но при динамичното влизане има един фактор, който трябва да ви обясня веднага, за да разберете значителните ми опасения за успеха на тази операция. Динамичното влизане трябва да бъде безупречно. Трябва да бъде плавно. Аз и хората ми работим двадесет часа седмично по техниката на влизане. Отделеното време и енергия ни позволяват плавна и на вид лека хореография, която ни дава възможност да се движим с точно необходимата жестокост, изненада и скорост, които са задължителни за успешното влизане с близък бой.

Но днес въпреки изтощителните ми възражения аз и момчетата бяхме съчетани с трио непознати. Разбира се, те можеше да са тримата най-добри стрелци на света. Но не бяхме работили с тях до този момент. Не бяхме се обучавали заедно. Не знаехме движенията им, нито те — нашите. Не присъстваше и онази стенография на движенията, която имат всички щурмови екипи, били те тюлени, стрелци от „Делта“, полицаи от екипите за специални операции или пък взводовете на Агенцията за борба с наркотиците. А това, приятели, поне според мен, си беше рецепта за бедствие.

Ако можех да наложя своето, екипът щурмоваци щеше да се състои изцяло от англичани или тюлени. Но въпреки протестите ми (а да не говорим и за тези на Мик Оуен) си имахме работа с администрацията на лейбъристите във Великобритания, а Тони МП-то (това е министър-председателят, за онези от вас, които не следят британската политика) е до робство клинтьнист. Не, това не значи, че услажда следобедите си с минети от стажантките на Даунинг стрийт. Това означава, че той обича да е политически благонадежден през цялото време.

И така, МП се поддаде на хартиените воини от Кралските военноморски сили и на офицерите-писатели на записки от британската армия в Министерството на отбраната, които настояваха хора от именно от техните униформени служби да могат да претендират за част от славата. Заплашиха да излязат пред обществеността, ако не стане тяхното — и МП се поддаде. Не се мислеше за целостта на групата или тактическото сцепление. Политика от край до край. Предполагам, трябва да съм доволен, че не ми бяха дали взвод военни полицаи от Военновъздухарските сили.

Позволете сега да ви разкажа най-готиното: Поделение „Браво“ не беше дори военна операция. Мик не докладваше в Министерството на отбраната. ПД „Браво“ беше поставено под командването на министъра на вътрешните работи, който, без хич да му е на онази работа за онова, което наричаше „тълпа въоръжени гангстери“, определи един от своите младши политически служители да ни наглежда. Което горепосоченият шибан МПС и правеше, като поставяше под въпрос и/или оспорваше всяко наше движение. И така, под юридическия контрол на идиоти имахме заповед да работим с хора, чиято техника ни беше непозната независимо от последствията за успеха на мисията.

Така става, приятели, когато ви управляват така наречените водачи, които гледат на военните като на поредната възможност за социални експерименти или просто като на част от бюрокрацията. Те не могат да разберат, че единствената причина да имаш армия (или военноморски сили) е, за да убиваш хора и да трошиш вещи.

Но както казах, не ми бяха дали право на глас. На Мик също. И затова се намирахме в това положение: политически правилни, национално разнообразни и добре балансирани по служби. Но вероятно щяха да ни убият. И кой щеше да поеме вината? Не шибаният министър-председател, проклетият министър на вътрешните работи или идиотът МСП. Не: двамата с Мик щяхме да сме виновни. Нашите уши и топки щяха да покажат на тълпите.

Роджър разузнавателя нави края на оптичния кабел във визьора и най-после можах да погледна към три екрана, чието поле на видимост сега показваше целия апартамент, освен дългия коридор към входната врата. Изображенията бяха леко неясни, но пък поне виждахме нещо. Взех един молив и отбелязах положението на бомбите на бялата дъска, на която Мик беше начертал схемата на апартамента. Сглобената бомба се намираше в спалнята, което оправда болката от раздраните ми телеса. Другите две стояха на части върху масата в хола.

Апартаментът имаше груба Т-образна форма. Влизаш през входната врата и се озоваваш в триметров коридор с две врати от страни (едната беше дрешник, а другата — пикалникът, както британците викат на кенефите. Виждате, че Великобритания и

Америка са две приятелски настроени страни, разделени единствено от общия си език). В края на коридора се намираше правоъгълният хол. Вляво от хола беше спалнята. Вдясно имаше малка кухня без врата. Пак проверих екраните и установих от видяното, че ИИРА-джиите са професионалисти. Бяха разположили един човек на пост до входната врата в антрето, а друг, прикрит, в далечния му край. Сложили бяха дебели пердета на прозорците, за да не позволят някой да хвърли зашеметяващи бомби отвън или пък да бъдат наблюдавани. Предстоеше ни трудна, много трудна и шибана цел. И така, въпреки че всички ние можехме уж да простреляме двадесет и пет центова монета от петдесет метра с автоматите си, разбирах съвсем добре, че потенциалната осираемост на нашето малко упражнение беше много висока, предвид липсата на единство в групата ни.

Погледнах пак към екраните и направих кръстчета на бялата дъска, където видях танга, след това начертах схема на движенията, които исках да направи нашият екип щурмоваци. Не ми трябваше много време, за да измисля план за играта, защото също както при футбола и ние трябваше да се придържаме към най-основните правила. Затова щях да целуна операцията за простота, като я направя проста, глупако^[10]: пръсваме вратата, удряме антрето, очистваме първите двама от лошите, след това нахлуваме в хола, разделяме се на три групи по двама, като Бъч Уелс пази тила, и поваляме останалите. Щяхме да сме ПСВ — приключили с всичко — за шестдесет секунди, а след това да тръгнем за „Козата“, която е любимата ми лондонска кръчма, за да обърнем половин дузина чаши от любимата бира на тюлените — „Кураж“.

Преразгледах плана три пъти. Мамка му. Британците клатеха глави нагоре-надолу като шибаните играчки-кучета на задните стъкла на колите. Но нямахме избор — музиката свиреше и трябваше да танцуваме със задниците си. Е, поне аз щях да водя в малкия ни валс. Улових изражението на Бумеранга. То ми каза, че той разбира, че операцията е пълна с големи, лошо тропосани шевове като на чудовището на *Herr Doctor*^[11] Франкенщайн. Но какво пък, мамка му, това е само рокендрол, нали така?

[1] Без (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Това е английски за еднозвезден генерал, което е същото като нашите бригадни генерали. ↑

[3] Какво става, мамцата му? ↑

[4] Нищо (исп.). — Б.пр. ↑

[5] Нищо (иврит). — Б.пр. ↑

[6] *Coitus interruptus* (лат.) — прекъснат полов акт. — Б.пр. ↑

[7] Октанитрокубанът е с много висока плътност — 2 г/кв.см. Колкото по-плътно е избухливото вещество, толкова повече енергия предава при преминаването си от твърдо в газообразно състояние при горенето. ↑

[8] Президентът и министърът на отбраната или техни надлежно определени заместници или приемници. ↑

[9] Тангата често имат включени телевизори в скривалищата си, защото телевизорите се влияят от радиовълни с дециметров или метров обхват, при което по екрана се появяват хоризонтални черти. Много операции са провалени, защото нападателите не могат да сведат до минимум разговорите по радиото и лошите са били подготвени. ↑

[10] Игра на думи със съкращението KISS (*Keep It Simple Stupid*) — целувка (Прави нещата просто, глупако). — Б.пр. ↑

[11] Господин доктор (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Нямаше смисъл да чакаме повече и затова бързо заредихме. Прегледах оборудването на всички, за да съм сигурен, че колкото и бързо да се движим, нищо няма да виси, да прави „звън-звън“ и да издаде присъствието ни. Едно от нещата, които отново и отново изтаконат щурмовите екипи, е това, че чуват идването им, защото не са закрепили оборудването си както трябва. Пълнител изтраква в торбичката си. Или пък фенерче се трясва в къс метал. Или пък калъф за белезници не е затворен както трябва, отваря се и шибаните белезници удрят палубата. Или пък щангата за отваряне на врати трака в калъфа си и лошият я чува — схващате картината.

И така, отделих време да проверя дали всички сме завързани и капациите по нас са закачени както трябва. Проверих оръжието на всеки един. След това праснахме заредените пълнители в автоматите, ударихме затворите и вкарахме патрони в цевите. Тъй като механизмът за изтегляне от пълнителя на пистолета „Хеклер и Кох“ не функционира като индикатор за вкаран в цевта патрон, аз бутнах с палец ударника назад и дръпнах затвора достатъчно, за да видя, че в цевта има един патрон „Хидрашок“. След това отпуснах леко затвора напред и обезопасих пистолета, като поставих лостчето на предпазителя надолу. Накрая проверихме комуникационното си оборудване, за да сме сигурни, че се чуваме помежду си, а също и текущия коментар на Роджър разузнавателя за това кой къде се намира.

След като останах доволен, че сме заобиколили мистър Мърфи — поне за момента, — откряхнах вратата на апартамента и излязохме в режим стелт. Тъй като живея с веруюто на Хенри Боъм, бащата на всички тюлени, който учеше, че водачеството се определя само с две думи — „следвай ме“, аз поведох с готов за стрелба пистолет. Бумеранга с формования заряд, с който щяхме да разбием вратата, ме последва в килватера, овесил на врата си автомат „MP5-PDW“ със сгънат приклад. Анди морският пехотинец беше трети, като прикриваше Бумеранга със своя автомат със заглушител „MP5“. Нод със своя автомат със заглушител „MP5“ следваше Анди. Бъч Уелс,

чийто особен акцент от родния му град — Рийдинг, Масачузетс — го прави неразбираем за повечето британци, следваше в позицията пети, свалил автомата си ниско долу. Бил и Джил носеха автомати „MP5“ със заглушители и без приклади в британския стил за близък бой, което ще рече високо. Дадох им знак да застанат в тила.

Изхлузихме се от апартамента в редица по един, плъзнахме се нагоре по стълбището и внимателно, като пристъпвахме от пръсти на пети, се заизкачвахме на горния етаж, но стояхме далеч от парапета.

Дали ме болеше гърбът? Можете да се обзаложите на задника си, че ме болеше. Но изтласках болката от мислите си и се концентрирах върху предстоящата задача. Не може да си Воин и да се оплакваш. Студ, жег, болка, дискомфорт — не бива да се допуска нито едно от тези неблагоприятни обстоятелства да попречи на успеха на мисията ви. И затова просто изключих болката и се замислих за полето за стрелба, напомних си да се оглеждам и да дишам, за да не загубя периферното си зрение, и се вслушвах в белия шум в слушалката си. Ако в апартамента се установи някакво нередно движение, Роджър щеше да ни извести достатъчно рано, за да направим корекции. Концентрирах се. В косматото свирепе ухо нямаше нищо освен въздух. Това беше добре.

Движех се внимателно, но без колебание, като обувките ми не издаваха никакъв звук по стълбището. Така силно се бях съсредоточил, че тялото ми беше като антена, която получава сигнали и ги интерпретира. Чувах сърцето си да прави ба-бум, ба-бум и усещах пулсът да бие в китките ми. Адреналинът е страхотно нещо, приятели. Винаги става така точно преди боя. Дъхът ми става малко по-плитък, сърцето ми дава газ до ламарината, а дупката на задника ми се стяга толкова, че би било трудно да вкарате и най-тънката карфица в него. Обичам го, мамка му.

Изравних се с дебелия врата на аварийния изход на площадката на горния етаж. Отворих леко един джоб на жилетката си, извадих малка кутийка тефлонова смазка и напръсках тежките панти и задържащата пружина, за да е сигурно, че няма да скърцат, когато отворя металната врата.

Върнах кутията на мястото ѝ, протегнах ръка надолу и внимателно дръпнах вратата. Зад мен Анди морският пехотинец беше застанал на позиция, като цевта на автомата му ме прикриваше, докато

аз „режех тортата“ в отвора на вратата и излагах от себе си толкова, колкото смятах за безопасно.

Чисто. Бумеранга заклини вратата в отворено положение, след което всички продължихме на пръсти-пети, пръсти-пети по мраморния под на коридора към вратата, която ни беше цел, като се притискахме в стената. Усещах вибрациите от пневматичните чукове и заглушеното гърлено ръмжене на въздушните компресори, когато най-последно маскираните хора от Скотланд Ярд ни осигуриха аудиокамуфлаж. И в този момент чух в слушалката един суфлиращ глас с кокни акцент:

— База до щурмоваци. Още една цел върви към вас.

Погледнах към далечния край на тесния коридор. Да ми го начукат: светлината на асансьора беше зелена, а стрелката сочеше нагоре. Защо, по дяволите, не бяха спрели човека, който се е качил? Защо, по дяволите, не го/я бяха грабнали и измъкнали извън сградата? Отговорът бе, че това нямаше никакво значение, мамка му, защото не му беше времето и мястото за обвинения. Проблемът беше непосредствен и трябваше да се заема с него веднага, защото бяхме много, много далеч отвъд шибаната повратна точка. Нямаше как да се върнем обратно на стълбището, без да вдигнем от онзи шум, който да предупреди кофти копелетата в апартамента-цел въпреки пневматичните чукове навън. Но със сигурност щях да пръсна нечий лайнен задник, след като свършим. Това да не е вечеринка за аматьори бе?

Направих мълчаливо сигнал на Бил, Джил и Анди да паднат и да останат така. След това с ръце казах на Нод, Бъч и Бумеранга какво да правят. Получих три вдигнати нагоре палци. Мамка му, това го бяхме правили най-малко на три континента. Бумеранга сложи оформения заряд на палубата и тръгнахме с двойна скорост от вратата на апартамента към асансьора. С Бъч заехме позиция ляво на борд. Нод и Бумеранга се подредиха дясно на борд. Аз натиснах ухо до студената метална врата и се заслушах в електрическото бръмчене на двигателя, докато кабината приближаваше.

Спря. Отдръпнах се. Вратата щракна, след което се отвори отвътре.

Не чаках. Метнах се в асансьора и се озовах лице в лице с... Дамата от асансьора. Дамата от асансьора беше едно много изненадано младо гадже на тридесетина години, което носеше тъмносиня барета

върху гарвановочерните си кичури и дълъг до глезените лоден. Очите ѝ, пълни с уплаха, когато ме видяха, бяха изумруденозелени.

— Господи! — възкликна тя на отличен аристократичен английски. — Какво, за бога, правите?

Реакцията ѝ не беше неочаквана. В края на краищата сигурно съм бил голяма гледка: шапка с дупки за очите и устата на лицето, очила върху сините ми очички, автомат със заглушител на рамо и бойна жилетка, пълна с разни неща.

Но нямаше време да ѝ обяснявам или да ѝ казвам, че има хубави очи. А да не споменаваме факта, че не можех да знам дали тази мадмоазел е една от тях, или е просто невинен случаен минувач на НМНВ^[1]. И така, преди да успее да реагира или, което е по-важно, да изпищи, аз я завъртях и стиснах длан върху устата ѝ. Бумеранга пристъпи, хвана пазарската чанта, пусна я леко на палубата и я огледа бързо, за да е сигурен, че тя не носи експлозивни или други смъртоносни неща. Не носеше. Докато той правеше това, аз пуснах Дамата от асансьора в бърза и лека несвяст с помощта на използваната от полицията в Лос Анжелис приспивна хватка.

Тя се бореше, но само няколко секунди. След това спря. Пуснах я и тя се свлече на палубата. Измъкнах я от асансьора и я положих на пода, където Нод и Бумеранга чакаха, за да залепят с лента ръцете и краката ѝ. Когато се свести, цялото това упражнение щеше да е свършило, щях да се извиня за рязката си увертюра и да изгладим нещата. Може би дори щях да я поканя да излезем на чашка, или още по-добре, на напитка по неин избор в приятна кръчма. След това се обадох на Мик и му изясних, че ми трябва един от неговите хора да се качи и да я прикрива, докато ние влизаме. Да, хубава беше. Но нямаше да рискувам.

Гласът на Мик се чу троснато:

— Не мога да се заема с това точно сега, Дик — тук ситуацията е много кофти. Онзи от Уайтхол е на телефона и ми създава големи трудности.

Със сигурност онзи, на политическия пост. Шибани бюрократи. Искат да управляват всичко, до най-дребния детайл.

— Кажи му да върви на минетчийската си майна.

От това Мик не се развесели.

— Коментарът ти прозвуча по високоговорителя, Дик.

Още малко свиреп чар. Мамка му. Начукаха ни го. Но не възнамерявах да оставя Дамата от асансьора сама. Погледнах Бъч.

— Оставаш с нея.

Лицето на Бъч изгуби всякаква жизненост. Автоматът му падна на ремъка. Но се подчини.

— Слушам, скипере.

След като овладяхме тази ситуация, беше време да се връщаме на работа. Тръгнахме по коридора. Бумеранга си взе формования заряд, който изглеждаше като низ бели кренвирши от стиропор, свързани с триметров силно избухлив детонационен кабел, и го нагласи около старата боядисана дървена врата. Ние се наредихме под ъгъл четиридесет и пет градуса от страната на пантите. Аз натиснах бутона „разговор“ на радиоапаратчето си три пъти в бърза последователност, за да известя всички, че влизаме. Едва тогава Бумеранга нагласи детонатора и жиците.

Вдигнах палец. Той изтегли детониращия прекъсвач с палец, след което го отпусна и под въздействието на пружинката той издаде звук „трак“.

Бааам. Вратата се пръсна в огромен облак оранжев пламък и бял дим. Пантите и бравите се пръснаха. Нод метна първата от зашеметяващите бомби. В блясъка на светлината със сила милион свещи се очертаха две фигури.

Прас. Паднах на шибаните си колене от лакът, който ме удари по главата, докато Анди, морският пехотинец, се впусна край мен с крясъци:

— Лягайте, лягайте, шибани ирландци!

Ох, мамка му. Тоя задник объркваше хореографията. В тоя момент тъпият, моливохуест куродъх педал спря. Спря на място, докато се целеше, сякаш сме на някакво шибано карнавално стрелбище, а не посред тактическа операция. Това беше много кофти и шибана техника. По-лошото беше, че пречеше на останалите от нас и всички висяхме на вратата, като позволявахме на лошите да се регрупират и да ни очукат един по един или да гръмнат шибаната бомба и да ни вдигнат във въздуха.

Единственият отговор беше да махна задника от пътя си. Веднага. Но докато се изправях на крака, за да съборя тъпото лайнарче, едно от ИИРА-джийските танга се погрижи за проблема. Надникна

иззад ъгъла, вдигна малокалибрен автоматичен пистолет със заглушител, стреля веднъж и главата на Анди се пръсна. Кралският морски пехотинец падна като пословичната торба с *merde*^[2], а кръвта му опръска очилата ми и ми попречи да виждам.

Обърсах мръсотията с ръка и с вдигнат пистолет тръгнах надолу по тесния коридор, като крещях в микрофона:

— Къде са целите? Къде са целите?

Исках информация от Роджър, който можеше да вижда къде са лошите.

Но чувах само пукане. Шибаното ми радио отново беше умряло. Дали от сътресението на дезориентиращата граната? Това нямаше значение. Сега действахме слепешката. С най-малко една готова бомба в апартамента.

Мамка му. *Оглеждай. Дишай.* Прекрачих неподвижното тяло на Анди и продължих напред. *Не забравяй да се съсредоточиш върху мерника. Оглеждай, дишай. Оглеждайдишай.* Забелязах цел срещу мерника си: човешка глава и дебел врат иззад ъгъла на коридора. След това: цев на пистолет.

Пуснах половин пълнител нагоре, като пръснах гипсовия таван. Най-после го улучих в лицето с шестия или седмия изстрел и той падна. Съвършена бойна стрелба ли? В никакъв случай. Аз бях касапин, а не хирург. Но не ми пукаше на ръждивата пишка, защото колкото и лошо да бях стрелял, куршумите си свършиха работата.

Продължих напред, за да могат останалите от групата да минат по коридора. Посочих най-близката врата.

Нод се отклони и влезе. Като чух да вика „чисто“, минах край нея и пуснах Бумеранга да ме изпревари, за да може да се оправи с пикалника.

Бил изтърколи втора дезориентираща бомба в хола. Това даде на Бумеранга шанса, от който се нуждаеше. Той отвори вратата на кенефа и метна бомба. После влезе приведен. Чух един-два-три трикуршумни залпа да удрят по плочките. После Бумеранга извика:

— Чисто, шефе на пичовете. Празно беше.

Сега тръгнах бързо-бързо-бързо към края на коридора. Свих вляво, опрял гръб на стената и загледан за цели. Нод ме прикриваше. Бил и Джил минаха плавно дясно на борд в хола, вдигнали готови за

стрелба автомати. Бумеранга дойде последен, като се промъкна ляво на борд, за да пази мен и Нод.

Бил извика:

— Залягай!

Чух залп от автомат. Мамка му — не беше от „MP5“, а от нещо по-малко. Погледнах надясно и видях, че още един от англичаните е на пода.

— Бумеранг...

Не трябваше да казвам нищо. Моят висок главен старшина вече беше се извъртял, за да подпомогне англичаните, а автоматът му прорязваше отсрещната страна на стаята.

Чух вик и долових с периферното си зрение как Бумеранга се приближава към една повалена фигура. Тъй като вече се бях ангажирал с левия борд, продължих наляво, към вратата на спалнята. Тази операция беше преминала напълно в стадия осирене без надежда за почистване.

Извих се и бързо застанах до вратата. Нод се приближи зад мен и ме плесна по рамото, за да знам, че е готов. Кимнах веднъж, за да му кажа, че го разбирам чисто и ясно, а след това, приведен ниско, се завъртях около рамката на вратата и влетях в спалнята.

Изненада: бяха трима, като двама от тях сочеха с оръжията към вратата. Роджър разузнавателят беше сбъркал бройката. О, мамка му, о, осрах се, о, Дики да върви на майната си, което, знаете, на вьетнамски значи, че ми го начук-начукваха.^[3]

Само че... тези задници не бяха Воини. Ако бяха Воини, нямаше да се поколебят. Щяха да дръпнат спусъка в мига, когато усетят движение. Те щяха да стрелят през проклетата стена и да ни ударят. Вместо това стояха замръзнали като заек на фарове.

Тъй като аз съм Воин (всъщност аз съм единственият, защитен с търговска марка и авторско право оригинален неприемащ заместители Свиреп Воин™), знам кога да съм категоричен. Затова не се поколебах. Повалих най-лявобордната цел с пет-шест-седем бързи изстрела в лицето, гърдите, слабините и краката. В който момент затворът на пистолета ми се заключи в отворено положение и разбрах, че съм начук-начукал собствената си защитена с търговска марка и авторско право и запазена с всички права свиреповоинска® персона, като не си бях броил патроните. Пистолетът ми беше празен, имаше още няколко

живи от лошите и нямах време да преминавам към автомата си. Навярно можех да атакувам и да ги бия до смърт с патката си.

Това беше лошата новина. Добрата новина беше, че Нод, който стоеше точно зад мен, носеше вдигнат и готов за стрелба автомат, който сега пусна в действие, като стреляше над рамото ми. Удари намиращата се дясно на борд цел с два бързи залпа, с които разкъса на две и удари в стената кучия син, който остави кървава Роршархова^[4] шарка на белезникавата боя, докато падаше на пода.

Остана Цел номер три. Която не беше въоръжена. Поне не с пистолет. Но Цел три държеше малък правоъгълен пакет, натикан в пластмасов контейнер. Нод беше видял същото, което и аз, защото, както беше насочил цевта на автомата си към Цел три, свали пръст от спусъка.

Междувременно Цел номер три се суетеше с пакетчето си, като търсеше нещо, което не намираше.

В моменти като този, приятели, времето се движи много, много бавно и човек вижда всяка шибана подробност от онова, което става около него, почти както, ако се дави, пред погледа му минават сцени от живота.

В този случай ясно видях близнатата червеникава коса на Цел три, ушите му, щръкнали като дръжки на кана, и луничките му, които го правеха да изглежда като ирландския вариант на Денис Белята. Забелязах, че си гризе ноктите. Видях, че носи ултрашик боти „Док Мартенс“ с дебели подметки и стоманено бомбе, завързани догоре с яркочервени връзки. Открих, че има един отчупен преден зъб. Забелязах също, че онова, което носеше, беше натъпкано (абсурдно, стори ми се) в непрозрачна пластмасова кутия за хладилник.

Всичко това отне около четвърт секунда. И тогава се метнах през трите метра между нас и ударих Цел три с ръка, като го захвърлих през тясното легло, под което бях прекарал толкова много време и бях оставил толкова много кожа, докато монтирах негодния шибан оптичен кабел и миникамерата, и го фраснах в стената. Само че ударът не го отдели от пакета, който сега той прибра към тялото си като футболна топка.

Добра новина, защото, докато Цел три се съсредоточаваше върху кутията си, аз можех да се съсредоточа върху него. Без да мисля за автомата, който висеше на гърдите ми, го прегърнах и го изтърколих от

стената, като с колене и лакти и тяло опитах да го удуша и да го облекча от живота му.

Но онзи беше жилав майкотаковач и въпреки че продължаваше да бърника в кутията, риташе, хапеше и опитваше да ме драска. Хвана цевта на автомата ми и раздра лицето ми с мерника. Опита да завре цевта в носа ми, а после се пребори и се метна отгоре ми, за да ме яхне, да стисне спусъка и да прочисти перманентно каналите на носа ми. Шибаната цев се закачи в ноздрата ми и я раздра, докато я отблъсквах.

Нод се присъедини към веселбата. Хвана левия крак на Цел три и го усука — рязко. Цел три изпищя. След това се овладя достатъчно, за да се измъкне от захвата на Нод като проклет „M8 NOTAR Литъл бърд“^[5] и да нанесе огшибаноромен ритник в тюленските му топки, от което бедният Нод се свлече в спазъм на пода, свил колене в агония.

Това не беше весело. Ударих Цел три с празния си пистолет. Това го зашемети за секунда. Аз пуснах пистолета и опитах да се прехвърля на автомата, за да избавя минетчийчето от страданията му — и себе си от моите. Но той се приближи, отново стисна цевта на автомата и ме ръгна с нея от долу на горе по старата свирепа глава, като ме удари от бузата до ухото, точно до окото.

О, това ми причини болка. Опитах да фокусирам и да го стисна, защото той беше достатъчно близо за мечешка прегръдка. Не забравяйте, приятели, че съм голям и силен майкоосквернител, който вдига двеста килограма и прави 150 лицеви опори всеки шибан ден на гладиатора в двора на вила „Свирепия“. Но, предполагам, Цел три не е знаел това, защото не искаше да участва в упражнението ми по прегръщане. Измъкна се от захвата ми и се изви, сякаш да избяга. След това с внезапна и възобновена жестокост се обърна, стисна с две ръце плитката ми и я разтърси като камшик нагоре/надолу, нагоре/надолу, като блъскаше главата ми в пода.

Видях звезди, мамка му. Не, видях шибания Млечен път. Цялата ми вселена побеля. Виждах точки. И после, сред звездите и галактиките, видях стоманения връх на „Док Мартенката“ на Цел три, насочена към главата ми. А след това — черно.

Събудих се внезапно, отърсих се до пълно съзнание, претърколих се на ръце и колена, огледах малката спалня и установих, че Цел три е фъснал. С усилие се изправих на крака. Опитах да

фокусирам големия циферблат на часовника на лявата си китка. Прекарал бях в несвяст около минута и половина. Нод не се виждаше никакъв. Измъкнах се от спалнята.

— Бумеранг...

— Здравсти, шефе на пичовете.

Бумеранга беше в далечния край на хола, от другата страна на два простреляни в главите трупа на танга. Коленичеше над единия от англичаните, стиснал палец върху голямо мокро петно на гърдите му, тъмно от артериална кръв. Погледът на Джил беше замъглен. Кожата му беше синкавобяла.

— Късметлийски изстрел — улучи го през отвора за ръката, шефе. Кофти. Изпратих Нод за помощ — шибаното радио не работи.

Той вдигна очи към мен.

— Мисля, че Джил няма да издържи.

— Къде е другият англичанин — Бил?

Бумеранг посочи палец към кухничката.

— Работи там, за да е сигурен, че проклетите бомби няма да гръмнат.

Тая операция наистина се беше осрала.

— Ами какво стана с оня с пакета?

Бумеранга вдигна сбърченото си от мисли чело.

— Кой?

— Тангото от спалнята, дето ме рита до посиране и се чупи.

Очите на Бумеранга се разшириха.

— Не съм виждал никой да излиза от спалнята, шефе — каза той.

— Мамка му!

Спуснах се по антрето. Погледнах дясно на борд. Коридорът беше празен. Погледнах ляво на борд, където бях оставил Дамата от асансьора в безсъзнание. Но Дамата от асансьора беше изчезнала. Останали бяха само късчета лепяща лента, дългото палто, баретата — и една черна перука. Не беше нужно да имам шибан докторат, за да схвана факта, че Дамата от асансьора сега представляваше част от тактическия проблем. По-лошо: Бъч Уелс, когото бях оставил да наблюдава нея и асансьора, липсваше. Вратата на асансьора беше затворена. Защо ли? Защото Дамата от асансьора и Цел три бяха го използвали, за да се измъкнат.

Натиснах бутона на радиоапарата си.

— Бъч... Бъч.

Тишина. В стомаха си усетих едно много, много неприятно нещо. О, мамка му, о, по дяволите, о, Дики да върви на майната си.

Погледнах часовника си. Пет минути и четиридесет и шест секунди пълно многократно осиране, откакто се бяхме качили по стълбите, за да завладеем апартамента. Това сигурно беше най-лошото осиране, в което съм участвал, и знаех в дълбините на свирепото си сърце, че много, много дълго време щях да работя в режим „разчистване на сметки“.

[1] Неподходящо място в неподходящо време. ↑

[2] Лайна (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи с израза *Do-ma-nhieui* (виетнамски): Иди да се чукаш, и израза *doom on you*, който в свободен превод означава „да пукнеш дано“. — Б.пр. ↑

[4] Херман Роршарх (1884–1922), швейцарски психолог. Неговият тест представлява няколко безформени мастилени петна, представени за тълкуване и служещи за определяне на личността. — Б.пр. ↑

[5] Минихеликоптерът на фирма „Хюс“ без опашен ротор, използван от звена за бойни действия със специални методи като „Делта форс“ и „ТЮЛЕН — Група шест“. ↑

ГЛАВА 3

Мислех си, че вече денят ми се е вляинил докрай. Грешах. Всъщност през следващите пет минути нещата преминаха от по-лоши към най-по-лоши. Досежате се вече, че Бъч Уелс беше мъртъв. И че Цел три и Дамата от асансьора бяха изчезнали. По-лошо — успели бяха да се промъкнат през мрежата на Скотланд Ярд, полицията и стрелците от САС, събрани на сцената след началото на операцията. Как го бяха сторили? Нямах никаква представа, мамка му. Но те просто се бяха изпарили. А ние открихме тялото на Бъч в асансьора. Беше промушен с нож, с което броят на труповете стигаше три — дотук.

Навън цареше хаос. Движението беше задръстено от надлеза „Хамърсмит“ чак до „Найтсбридж“; улица „Норт енд“ беше блокирана чак до спирка „Дистрикт лайн“ на метрото при Уест Бромптън. По страничните улици не можеше да се кара, което не позволяваше на линейките да се приближат. Забелязах с известна веселост, че колкото и лош да е трафикът, не беше успял да задържи пресата далеч. Репортерите вече притискаха съседите, за да ги питат как се чувстват. Първият от дузините телевизионни фургони, за които не се съмнявах, че ще дойдат, паркираше на тесен тротоар, а екипът нагласяше камери и прожектори. Местните телевизии ми напомнят по някакъв начин за мародерите, които слизат от планината след голяма битка, за да избият ранените и да оплячкосат труповете.

А докато траеше цялата тази лудница, същият заместник помощник вътрешен министър, с чийто подпис бе позволено изпълнението на тази осакатена, сгрешена и зле скроена операция, дереше Мик Оуен жив. Преди нея, разбира се, същият задник беше искал да си припише всички заслуги. Сега, естествено, за всичко беше виновен Мик — и аз.

И тогава, посред цялата тази лайнарщина, някой в контролната кола получи обаждане от оператор в лондонското бюро на Си Ен Ен, за да поиска коментар за превземането на училището „Брук грийн“.

Превземането на училището „Брук грийн“, казвате? Не е ли малко прекалено, питате? Разбира се, може да звучи малко прекалено.

А кой, по дяволите, знае откъде Си Ен Ен са намерили телефона на контролната ни кола? Но станалото стана, мамка му.

Втурнах се в колата навреме, за да чуя как от лондонската полиция потвърждават, че едно едноетажно основно училище с шестдесет и осем ученици на улица „Брук грийн“, на около триста метра от улица „Хамърсмит“ и около четвърт миля от мястото, където в момента стоях на уморените си крака, наистина е нападнато и окупирано преди дванадесетина минути от трио въоръжени терористи.

Полицаяте потвърдиха, че директорката е била застреляна веднага и тялото ѝ захвърлено на предното стълбище за доказателство, че тези танга са сериозни. А лондонското бюро на Си Ен Ен беше получило обаждане от някой, който се представил за един от участниците и настоял да говори на живо по целия свят. И журналистите от Си Ен Ен, нали са образцови, го включили.

Оказа се, че обадилият се е жена, която се представила за офицер в Истинската ИРА. Тя беше казала на зрителите, че са превзели училището в отговор на безсмисленото убийство от страна на властите на войници от ИИРА. Тя и придружаващите я хора имали оръжие и експлозивни и нямало, каза, да се поколебаят да ги използват, за да убият с тях себе си и всички деца.

Слушах записа. Чувал бях съвършения аристократичен акцент: това беше Дамата от асансьора. Трябваше да съм я убил, кучката мръсна, когато я бях стиснал за гърлото, преди да беше успяла да убие един от моите тюлени и да избяга, за да пее тази кръвожадна ИИРА-джийска песен. Но нямаше време за кършене на ръце. Трябваше да действам бързо и решително, защото със сигурност нямаше да позволя на себе си — или на друг — да допусне второ престъпление с такава осрана операция в един и същи ден. В края на краищата бях загубил един от най-добрите си хора, тангото с бомбата беше навън и сега се намираха в шибаното училище.

И затова пет фъшкии не давах за някакъв си заместник помощник-министър на вътрешните работи. Приключил бях с бюрократите и политически коректните им методи. Бях гневен. Бях нажежен до бяло от гняв. А когато ние, Воините, се нажежим до бяло от гняв, **ДЕЙСТВАМЕ**. Непосредствената ми цел беше да поема контрола над тази объркана операция, да нападна училището, да измъкна децата живи и да гарантирам, че кофите за лайна, които бяха

решили да отнемат живота на невинни хора и да застрашават деца, са се срещнали със справедливото ми правосъдие. С което искам да кажа, че те щяха да излязат от училището в шибани торби за мъртъвци.

Докато помощниците търчаха, за да опаковат всичко и да можем да се преместим, аз наврях глава в контролната кола и поканих Мик Оуен да излезе. Исках да си побъбрим насаме. Той измъкна едрото си тяло от командния стол, отърси се като мокро куче и каза:

— Добра идея.

Започна да ръми — мъглив, студен, фин дъждец, какъвто вали през късната есен и прониква през кожата. Мик облече шлифер с отличителните камуфлажни шарки на САС с по една матирана звезда на всеки пагон. Напълнял беше от последния път, когато работихме заедно, и гъстата му коса, сресана право назад от челото му, беше прошарена със сиви косми. Но все още беше здрав като защитник от Националната футболна лига, с дебели бедра, тесен кръст, бичи врат и свръхголеми длани и всичко това на тяло с ръст метър и деветдесет с тегло към сто и десет килограма.

Мик беше получил няколко картечни повишения от времето, когато моята „Зелена група“ беше работила с неговите стрелци от САС в Лондон в началото на 90-те години. Повишенията бяха в резултат на работата му в места като Северна Ирландия, Босна и Косово. Но от гримасата на лицето му знаех, че би заменил шибаната си звезда на минутата, ако можеше да командва някоя тухла^[1] от любимите си САС и сам да превземе шибаното училище.

Но британската армия не действа така. Генералите командват. Те не скачат през борда, за да стрелят и плячкосват. И така, стрелянето и плячкосването щеше да бъде преотстъпено на други, а аз исках, като се стигне до делегиране, Мик да делегира всичките тези задължения на *moi*^[2].

Вече бях говорил по мобилния телефон с останалите от моя ПД „Браво“ и те идваха насам (ако изобщо успеят да минат през задръстванията). Те бяха малък контингент, но все способни стрелци, работили заедно от доста време. Аз бях довел в Лондон Тери Дивайн. Той сега беше радист втори клас и бе доказал колко струва в Германия и Азербайджан. Всъщност наричах го Таймекса, защото може да носи на бой и пак да продължава да рита (задници).^[3] Скапания Ранди Майкълс, моят бивш армейски рейнджър, също беше дошъл. Скапания

е точно от онзи тип задници, които искам около себе си, когато *merde* се удари в добрия стар *ventilateur*^[4]. А тъй като бях довел Скапания, трябваше да прибавя към контингента и човека от плувната му двойка, Найджъл, с всичките му петдесет и пет килограма. Нямах нищо против. Найджъл (с истинско име Рупърт Колинс) е израснал на няма и десет километра оттук, в кофти улиците на лондонския Ийст енд, и ако сред бойците си трябваше да имам един Рупърт, защо да не е Найджъл?^[5] Най-добрият снайперист на ПД „Браво“ представляваше един дъвчещ клечки за зъби смъркач на емфие, с много татуировки и светла коса, на име Губър. Губър е от Джорджия. Ако има фамилно име, никой не го знае. Честно казано, хич не ме е еня за фамилното му име. Интересува ме само фактът, че Губър може да улучи шибан петак от хиляда метра. И то не веднъж, а при всяко натискане на спусъка. На последно място беше Дигър О’Тул с истинско име Еди — един клатикур с големи топки, от онези, дето ходят навсякъде, за да вършат всичко, от Холивуд, Флорида, чиято представа за готино изкарване (когато не гони катерички) включва превръщането на разни постройки в малки парченца.

Дръпнах Мик между два полицейски фургона, за да сме настрани от любопитните камери и от онези, които биха разчели какво говорим по устните ни.

— Мик, не мога да си позволя друго осирание.

По лицето му разбрах, че точно сега не искаше да чуе този коментар. Но поклати глава в знак на мрачно съгласие.

— Прав си.

Той потърка дебелата подметка на обувката си в тротоара.

— И как смяташ, че можем да овладеем тази нова ситуация?

— Ако нямаш против да поемеш малко жегга, петима души от моите са на път насам. Те могат да свършат работата, и то както трябва.

— Твои тюлени?

— Точно така.

Той направи гримаса.

— Това няма да се приеме добре в Уайтхол.

Посочих палец към жилищния блок.

— Мик, Уайтхол току-що се провини с това осирание; което именно осирание опитват сега, както си говорим, да окачат на твоя и

моя врат? Затова Уайтхол да върви на майната си. Съвместните операции да вървят на майната си. Аз току-що загубих един от хората си и, мамка му, ще накарам онези копелета да платят. Искам реванш. Моите хора също. Тази операция ще проведе сам, за да стане както трябва.

Мик ме изглежда в очите.

— Лесно ти е да го кажеш, Дик. Ти не трябва да живееш постоянно с Уайтхол. Аз обаче трябва.

— Но ти знаеш също, че съм прав. „СО-19“ не може да се справи с това така добре, както аз. САС могат, но ще ти трябват три часа, за да доведеш групата си за спасяване на заложници от Херефорд. В ПД „Браво“ са придадени осем стрелци от Двадесет и втори полк. Някои от тях са вече тук. И двамата знаем, че те не са специалисти по спасяване на заложници. Но пък са превъзходен екип снайперисти, а останалите шестима са способни и умни. Аз и моите момчета работихме с тях последните три седмици. Определи периметър за САС и остави на мен да разположа снайперистите. След това ме остави да вляза и да ги избия всичките. Защото аз правя това, Мик.

— Страхотно прям си.

Почуках автомата си.

— Не ме произведоха полковник заради мили приказки. Направиха го заради уменията ми с шибания автомат.

Изражението му се смекчи.

— Все още проявяваш чувство за хумор, когато говориш с генерали, виждам.

От лицето му разбрах, че ако го натисна, ще ни позволи да свършим работата, и затова се спуснах напред.

— Мик, знаеш, че моите момчета могат да приключат с всичко това, преди ситуацията да стане още по-неконтролируема.

Направих пауза, за да видя реакцията му. Разбрах, че търси начин да ме пусне да вляза.

— Но трябва да действаме — още сега. Преди да убият друг. Преди да взривят шибания кубанол. Преди Уайтхол да опита да контролира нещата.

— Но...

Хвърлих се в атака.

— Няма повече да говоря. Отивам.

— Отиваш?

— Ако няма други заповеди, ще наглася нещата така, както аз ги искам. Ще отида. Ще нападна. Ще превзема училището — по моя начин. Това ще ти позволи да заобиколиш лайнарщините със „съвместните операции“, дето ти ги натресоха, а на мен — да свърша шибаната работа.

Мик се почеса по косата над дясното си ухо.

— Не мога да поема още едно оплескване за днес, Дик.

Щеше да се огъне.

— Знам. Няма да те подведем.

— Вече са мъртви трима мъже, мамка му, и единият е от твоите — каза Мик с равен глас. — Това е с трима повече от хората, които съм загубил през единадесетте години операции в Северна Ирландия.

— В Северна Ирландия не си имал дузина задници от Уайтхол с раирани костюми, които всяка минутка да надничат над рамото ти.

— Не ми пука дали надничат — разгорещено заяви Мик. — Пука ми, когато опитват да ми обясняват как да си върша работата.

Прав беше, разбира се. А това положение не е типично само за англичаните. Помисли за няколкото „ситуации“, в които участваха Съединените щати, нежни читателю. В Ирак, вместо да се заеме със свалянето на Саддам Хюсеин в края на войната в Персийския залив, Белият дом омекна и Саддам надживя трима американски президенти. В Могодишу бюраджии от Белия дом определиха правилата за влизане в бой и това доведе до смъртта на повече от двадесет американски военни. По време на войната в Косово политици от Белия дом решаваха кои цели да бъдат атакувани и кои да останат, с което спомогнаха НАТО да проточи войната.

Бих могъл да дам още примери, но точно сега нямам време. Точно сега трябваше да събера всеки къс информация за училището. Трябваше да отцепим района и да държим пресата настрана. И трябваше да измисля план, който да ни позволи да отстраним тангата, без да загубим нито едно дете. Ако от училището бъде изнесен макар и един малък труп, това щеше да значи, че сме се осрали без никаква възможност за изкупление.

[1] Така британците казват взвод. ↑

[2] *Moi* (фр.) — мен. — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи с известна реклама на марка американски часовници. — Б.пр. ↑

[4] Вентилатор (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Лош каламбур, приятели. Казвате, че не схващате шегата? Добре, ще обясня: на жаргона на английската армия Рупърт означава офицер. Схващате ли сега? ↑

ГЛАВА 4

Тъй като съм оптимист по природа, най-напред ще ви кажа добрата новина. Добрата новина беше, че училището можеше да бъде овладяно. Самата сграда, едноетажна, имаше правоъгълна форма. Заобикаляха я няколко стари сенчести дървета — кестени, мисля — от двете страни, а отзад се намираше „Брук грийн“. Улицата, на която се намираше то, беше задънена и се казваше „Латимър корт“, Г-образна, което ни позволяваше да следим кой идва и да не ни виждат от училището. Мик опразни осемте къщи срещу училището и ги превърна в наблюдателни пунктове. Включи се в телефонните и електрическите линии, за да можем да ги контролираме. „Хамърсмит роуд“, шестлентовото авеню на юг, в което се вливаше „Латимър корт“, също беше затворено.

Мик се погрижи и за друга важна подробност: създаде изолиран кризисен център за родителите на задържаните деца както за да ги държи далеч от пресата, така и за да им дава точна информация за състоянието на нещата. Да оставиш родителите на заложенници да вият пред камерите не е полезно за решаването на проблема. Разбира се, когато политиките видят родителите да крещят за нещо, те често пъти реагират с лоши, дори смъртоносни решения.

А сградата на училището? Във всяка класна стая и в кафенето имаше прозорци с размери два и половина на метър и половина и потесни прозорци, също два метра и половина високи, в кабинетите. Никакви щори, което ни даваше огромно предимство. Имаше два входа — предна и задна врата. Позициите за снайперистите бяха от къщите срещу училището или откъм затревената площ. Въпреки че сградата имаше мазе, нямаше как да се влезе или излезе от него. Ето защо добрата новина беше, че тангата са вътре и не могат да излязат, а пък ние можехме да отцепим голям район и да имаме голяма свобода на действие. Времето също работеше в наша полза: сега беше 15:20, или три и двадесет на граждански език, и след не повече от час щеше да се стъмни. Аз обичам тъмното, защото то скрива движенията ми. Поисках от Мик да намери няколко прожектора, за да осветяваме училището.

Колкото повече го осветим, толкова по-малко лошите ще виждат какво правим.

Лошата новина, разбира се, беше очевидна. В училището имаше над шестдесет деца, както и шестима учители, един чистач, двама работници от кафенето, секретарка и заместник-директор. С това заложиците ставаха седемдесет и един, ако всички бяха дошли на работа.

Позволете да направя достатъчно дълга пауза, за да ви разясня набързо основите на спасяването на заложици през двадесет и първия век. Много по-различно е от времето, когато влязох в този бизнес преди две десетилетия. Тогава в подобни случаи започвахме с подслушване на телефоните. Ако лошите искаха да разговарят с някого, трябваше да минават през нас. Сега е повече от вероятно тангата да имат цифрови мобилни телефони. Могат да се обаждат където си искат, а подслушването на разговорите им е трудно. Освен това има и Интернет — със свои собствени възможности за телефонна връзка, електронна поща и незабавно изпращане на съобщения. Така че контролът на достъпа до лошите е много по-сложно нещо, отколкото преди няколко години. И затова, просто казано, динамиката се променяше и ние трябваше да се променяме с нея.

Сега носим скенери, които позволяват да следим цифровите клетъчни мрежи. Можем, ако е необходимо, да спрем клетъчния ретранслатор в определен район. И знаем как да си пробием път до повечето ИП^[1], за да контролираме системата, използвана от терористите за комуникация.

Но това не ни помагаше тук и сега. Сега трябваше да отцепя района. Трябваше да намеря план на училището и да съм сигурен, че всеки от щурмовия екип чете от същата страница. Нямахме много време. Ако не измъкнем децата до два часа, пресата щеше да направи работата ни невъзможна. Отнасяте се скептично. Недейте. Спасяването на заложици и гласността са несъвместими. Вярвайте ми: часовникът отмерваше секундите.

Операцията след 00:21:44. Районът беше отцепен. Вътре имаше само три танга — това го знаехме със сигурност. И този факт ми подсказваше, че трябва да държат заложиците в прибрани групи, за да

ги контролират. Нашето подслушвателно оборудване, подкрепено от снайперистите, показваше, че учениците са в две класни стаи в предната част на училището, откъдето го гледахме ние, а шестнадесетте възрастни бяха натъпкани в кабинета на директорката в задната дясна част на сградата, охранявани от неизвестно женско танго. Накарах моя екип снайперисти да се разположи в задната част, а двата екипа от щурмовата полицейска група „СО-19“ разположих отпред. Повечето от работата на един снайперист се състои в събиране на разузнавателна информация, а не в стрелба. Определено и тук случаят беше такъв, докато следяхме всяко движение на тангата.

За първи път късметът ни се усмихна, когато Дигър О'Тул успя да се промъкне достатъчно близо до училището, за да разположи подслушвателни устройства. Успяхме също да сложим ръце на втори лазерен микрофон с любезното съдействие на Агенция Безименна. Тези устройства могат да снемат звук от прозорец на разстояние 150 метра. Използваме ги в забранени райони като Москва и Пекин, за да подслушваме официални лица, които си мислят, че са в безопасност. Лондонската станция на Агенцията за национална сигурност имаше един такъв микрофон, който летеше към военновъздушната база Лейкхънхийт. Донесоха ни го с хеликоптер начаса в едно игрище в училището „Сейнт Пол“, на южния бряг на река Темза, и ни го прекараха спешно по моста „Хамърсмит“. Аз вече бях разположил едно „Голямо ухо“ отпред. Второто монтирахме отзад.

00:42:21. От комуникационното оборудване, което успяхме да съберем, разбирах и чувах, че Дамата от асансьора и двамата ѝ другари очакват да атакуваме вратите едновременно. И по този начин отбраняваха сградата. Големият въпрос се състоеше в бомбата с кубанол. Никой не беше я споменал и от онова, което моите снайперисти виждаха, Цел три, който държеше учениците-зложници в дясната класна стая, я пазеше далеч от погледите.

00:43:11. Мик се обади в училището по телефона. Слушах как телефонът в кабинета на директорката избръмча три пъти. След това отговори женски глас.

— Какво искате?

Мик говореше с равен и успокояващ глас.

— Казвам се Оуен. Аз съм един от хората отвън. Искаме да знаем дали децата са добре. Бихме искали да останем във връзка с вас. И

бихме искали да вземем тялото на директорката от стълбището.

— Децата са добре. Вземете кучката. Но не искам да разговарям с вас.

— Вие какво искате?

— Независимост за Северна Ирландия.

— Не мога да сторя това за вас — отвърна Мик. — Не съм сигурен, че задържането на група деца би помогнало. Нека говорим за неща, за които можем да се разберем.

— Духай го.

Телефонът млъкна.

— Мамка му — каза Мик, без да има предвид никого.

00:46:10. Оставих Скапания и Бумеранга да работят по плана за нападението. Както повечето командири в силите за водене на бойни действия със специални методи, аз вярвам в планирането от долу на горе. Затова опитвам да оставям старшите си бойци да започнат работата. Те познават хората си и обикновено са по-добре оборудвани за планиране на операции от мен. Както обикновено, те вече час бяха разигравали сценарии в главите си и резултатът им беше план, почти същият, който бих измислил и самият аз.

Разработили бяха проста операция. Предвид трите цели за неутрализиране и минираните врати щяхме да изпратим една група от двама и две от трима души през прозорците и щяхме да ги елиминираме за секунди. Планът беше директен и изпълним. Но му липсваше нещо... свирепо. Вижте, ако аз и хората ми можехме да разсъждаваме над един план за нападение, то е вероятно и лошите да са се досетили за същите възможности. И затова аз винаги обичам да прибавям по малко нещо, за което никой не се е досетил, за да осигуря нападението си срещу грешки.

00:51:00. В този случай се досетих за това как група перуански специални бойци спасиха няколко заложници в японското посолство в Лима преди няколко години. Заложниците бяха задържани там от група марксистки терористи от Революционното движение „Тупак Амару“. Перуанските специални сили, обучени от стария ми приятел от ЦРУ Джим Уинк^[2], прокопали тунел под посолството и след това нападнали едновременно от три места, като дезориентирали терористите и извели всички заложници без един.

Аз бях забелязал една канализационна шахта, която минаваше успоредно на училището. В Лондон канализационните шахти често пъти са метър и осемдесет до два метра и половина в диаметър и се използват за отвеждане на електрическите кабели и други материали през основите и в сградите. Поисках от Мик план на улицата и установих, че една от шахтите на улица „Латимър корт“ минава точно под мазето на училището. Изпратих Найджъл и Дигър в шахтата за бързо разузнаване. Отговорът от вече вонящите ми тюлени беше, че можем да минем точно под училищната кухня и склад, които са в мазето. Идеята ми беше да поставим там формован заряд и да го използваме за отклоняване на вниманието. И точно когато вниманието на тангата е отвлечено, щяхме да нападнем училището „Брук грийн“ от три места едновременно.

01:09:40. Мик Оуен ми звънна.

— Хората на министър-председателя се обаждат. Заповядано ми е да започна преговори до час, Дик.

— Забави ги. И двамата знаем, че ако започнем да разговаряме, ще убият някого, за да покажат колко са сериозни.

— Знаем го, но...

Отрязах го.

— Мик, аз съм почти готов. Дай ми половин час.

— Или тръгваш до петнадесет минути, или трябва да те спра.

— Разбрано, Мик. Ясно и високо, мамка му.

Мамка му! Времето изтичаше. Или трябваше да тръгваме сега, или тая шибана история щеше да се проточи дъъълго време и да загинат още хора. Свалих Губър от снайперската му позиция. Той щеше да влезе с мен като група „Алфа“. Скапания Ранди, Найджъл и Нод щяха да сформират втората група, „Браво“, а Бумеранга, Таймекса и Дигър — третата група, „Чарли“. Като остави своите снайперисти от САС да покриват предната страна на училището, Мик премести екипа снайперисти от „СО-19“ зад сградата. Ако някой от тях можеше да направи чист изстрел, под което разбирам изстрел в главата, щеше да го направи, но само в мига, в който започнем ние.

Сега, две от нашите танга бяха жени. Това по никакъв начин не ме караше да променя плана за атака или решимостта ми да не вземам пленници. Много полицаи и войници изпитват естествени колебания да убиват жени. А аз, не. Всъщност хората ми и аз се обучаваме така,

че да стреляме по жени, без изобщо да се замисляме. Защото в онази част от секундата, когато се замисляш, жената ще те убие. Освен това аз съм от онези свирепи воители, които се застъпват за равни права, и вярвам, че всички танга, от мъжки и женски пол, трябва да получат равен шанс да се повозят на вълшебното килимче към АДА.

01:14:21. Обадох се на Мик, за да му кажа, че тръгваме. Разделихме се и започнахме подхода. Подходът е най-трудният и най-малко упражняваният елемент на динамичното влизане в целта. Повечето екипи не могат да се доближат до целта си, без да вдигат шум като стадо слонове. Освен това не използват прикритие и лошите ги виждат. Но ние, не. Нашият подход щеше да бъде бавен, целеустремен — и безшумен. Ние щяхме да използваме удължаващите се сенки и да се появим от неподходящ ъгъл.

Исках Дамата от асансьора само за себе си. Затова с Губър поехме класната стая най-ляво на борд, което според цветовия часовников код, предпочитан от щурмовите групи на САС, би било седем часа — лявата предна страна на сградата. Бумеранга, Таймекса и Дигър поеха черно едно (отзад, отдясно), а Скапания, Найджъл и Нод, който все още имаше глас на контратенор, щяха да ударят бяло шест и да очистят Цел три, за да отмъстят за падналия си другар от корабите.

Преоблекли се бяхме в черни щурмови дрехи: БУТ, жилетки за близък бой, каски от кевлар и очила за момчетата, а за мен черно кепе и очила, защото мразя шибаните каски. Проверих дали Скапания е донесъл нашите радиостанции „Моторола“. Те поне работеха петдесет процента от времето, което ни даваше предимство над комуникациите на англичаните, които се оказаха толкова ненужни, колкото електрическите инсталации на леките им автомобили. Всички носехме автомати със заглушители. За това си имаше причина. Първо, автоматите вдигат страшен шум, а аз не исках да паникьосвам децата или възрастните. Второ, вероятно първите ни изстрели нямаше да бъдат чути, което би означавало, че щяхме да успеем да неутрализираме (да се чете да убием) лошите *sans* проблеми. И, трето, ако чуехме нормално звучащ изстрел, то той нямаше да е от нашите.

01:17:30. Поведох групата, като се движех предпазливо от входа на улица „Латимър корт“ и се пазех встрани от всякакви светлини, отразени от насочените към училището прожектори. Вляво от мен се намираше район с редица триетажни къщи. Използвах ги за

прикритие, като се движех от къща до къща с готов за стрелба автомат. Зад мен Губър носеше двуметровата щурмова стълба с възглавнички в двата ѝ края. Стълбата щеше да застане точно под парапета на прозореца, за да ми позволи да счупя стъклото със стоманената щанга, която си носех в калъф, а после да вляза. Три метра зад Губър се движеха предпазливо Скапания Ранди, Найджъл и Нод, като Нод и Найджъл носеха стълба, а Гадния Ранди прикриваше тила.

Не бяхме изминали и тридесет метра, когато чух гласа на Мик в ухото си:

— Мамка му, мамка му, мамка му!

Дадох сигнал за спиране.

— Какво има?

— Хеликоптер — каза. — Шибан хеликоптер на някоя телевизия. Веднага скрий хората си.

Нямахме нужда от такова нещо. Не и сега. Не и след този ден. Ако от мен зависеше, щях да накарам полицаите да гръмнат шибания хеликоптер. Но това би било неблагоприятно от политическа гледна точка. Нямахме значение, че като опитвах да направят снимки, онези задници, които и да бяха те, излагаха живота на хората на опасност. Хич не им пукаше, мамицата им. Нали трябваше да наливат брашно в новинарската си воденица. По-лошото е, че сега телевизионните хеликоптери обикновено са оборудвани с уреди за нощно виждане към четиристотинмилиметровите си телеобективи и затова не можехме просто да се скрием в сенките и да чакаме.

Не минаха и петнадесет секунди, и чух тупкането на хеликоптера някъде горе, като шумът се засилваше все повече. Трябваше да изчезнем. Аз затичах към най-близката къща и проверих вратата. Разбира се, заключена беше. Разбих я с ритник под топчестата дръжка и я отворих широко. Щяхме да платим на собствениците по-късно.

— Влизайте.

Натъпкахме се в антрето на затъмнената къща и изчакахме. Хеликоптерът гърмеше все по-близо, а ехото отскачаше от съседните къщи. Натиснах бутона „разговор“.

— Какво става бе, Мик?

Не чух отговор. Не обичах тази неподвижност, защото ми даваше време да мисля за всичко, което би могло да се обърка.

- Прозорците може да не се пръснат бързо и да се забавим, очертали ясно силуетите си в тях.
- Прозорците може да се пръснат навътре, върху заложиците.
- Цел три може да взриви своето устройство и всички ние да полетим във въздуха.
- Възможно е да бъде убит някой заложник заради нещо, което не сме се сетили да предвидим в плана си.

В този момент гръмовният звук започна да отслабва и гласът на Мик наруши песимистичното ми мечтание.

— Проблемът е разрешен — каза той. — Можеш да продължаваш.

01:21:21. Запазихме радиомълчание, докато се промъквахме през най-опасната част от пътя си: тридесетте метра гола земя, която отделяше кестените от училищната сграда. Прожекторите светеха в прозорците, което ни даваше известна сигурност, защото всеки, който гледаше навън, би бил заслепен от сините халогенни крушки. Но нямаше гаранция, че не биха ни видели.

Когато стигнах ъгъла на червената тухлена училищна постройка, потта ми беше избила през униформата въпреки ниската температура и бях мокър от дъждеца. Оставих Нод, Найджъл и Ранди да минат край Губър и мен, за да продължат бавно като раци към своя прозорец.

01:22:35. Започнахме да се нагласяме. Аз свалих автомата си от ремък и проверих пълен ли е пълнителят и има ли патрон в цевта. Прегледах оборудването на Губър, а той — моето. И тогава, като погледнахме надолу към Скапания, започнахме заедно да поставяме стълбата близо до перваза и стабилно натисната в мократа трева.

Само дето стабилното натискане се оказа проблемно. Земята беше подгизнала и краката на стълбата не искаха да застанат твърдо. Та това означаваше, че отново бе дошло време Дики да върви на майната си. Но честно да си кажа, езикът, на който ме чукаха, виетнамски или родният, на моята майка-природа, не беше от значение, защото никак не е приятно да те чук-чукат.

Оставих пръстите си да говорят. Застанал до мен, Губър беше готов да УБИВА. Но тази вечер задачата му беше друга. Трябваше да закрепим стълбата, като се подпре с гръб в стената и я държи здраво на място, докато аз щурмувам. Ако имах късмет, щях да вляза и да ударя Дамата от асансьора, преди тя да успее да реагира. От лицето на Губър

виждах, че той би искал по-сериозна роля в задачата, отколкото да се прави на опорна греда. Е, можеше и така да бъде, ако Бъч беше жив и ако групата ни се състоеше от трима души. Но сега нямаше как.

Почти беше дошло Време за Представление. Пробвах стълбата. Стабилна беше. Затегнах ремъка на очилата си и покрих всичко отгоре с черната плетена шапка. Губър ме огледа и ме потупа веднъж по лявото рамо, с което казваше, че съм готов да потеглям.

Но преди да започнем, исках информация от снайперистите и потвърждение, че хората ми са готови да скачат през борда. Не искахме лошите да бъдат точно на прозореца, когато нападнем, независимо от експлозията в мазето. И трябваше да нападаме едновременно. Натиснах бутона „разговор“ на радиото и прошепнах в микрофона на гърлото си:

— Доклад.

— „Браво“ готов.

Това беше басо профундото на Скапания Ранди.

Носовият глас на Бумеранга отекна в слушалката ми:

— „Чарли“ готов.

— Снайпер едно готов.

— Снайпер две готов.

— Експлозив готов.

Погледнах нагоре към отразената от прозореца светлина. Сърцето ми туптеше в гърдите. Заобиколих плавно стълбата и сложих дясното си стъпало на най-долната пръчка на стълбата, като пробвах добре ли съм стъпил. Очите на Губър гледаха широко отворени, когато облегнах тялото си на стълбата и се качих на следващата пръчка, после на още една и се приведох, за да се скрия под перваза и да не се види силуетът ми.

На третата пръчка почти се бях превил надве, за да не се виждам. Което значеше, че е... Време за Представление.

— Начало!

Не бях стигнал още до третата сричка, когато страхотна експлозия разтърси училището. Усетих сътресението през подметките на щурмовите си обувки. Но нямах време да мисля за това. Вдигнах се и замахнах със стоманената щанга в ръката си към стъклото, за да го пръсна и да си направя път.

Стъклото се посипа на стотици парченца върху мене и около мен. Изведнъж Губър се сгуши до мен и пусна три трикуршумни залпа, за да ме прикрива. Мамка му, не трябваше да е тук, но шибаната стълба не се помести, така че какво ми пукаше. Вдигнах автомата си и се метнах през прозореца — проклетата рамка закачи шапката ми и я смъкна от главата ми — завъртях задник високо, за да прескоча перваза (не исках стъкло в дупето на Дики), а после отметнах крака нагоре и настрани. Прехвърлих се. Дясната ми обувка удари пода. После лявата.

С насочен автомат се заоглеждах и дишах точно както трябва. И не загубих периферното си зрение: толкова много шибана ярост имаше в мен, че не можех да сбъркам. Тези танга бяха убили един от хората ми, един брат тюлен. А сега бяха взели невинни деца за заложници, което им даваше една неприятна смъртна присъда според съдебната книга, която нося в главата си.

В такива моменти нещата почти винаги се случват като в забавен кадър. И така, позволете да опиша какво видях. Имаше тридесетина деца на пода, наведени и с лице към вратата. Само дето очите на всички се бяха обърнали към звука от пръсващото се стъкло. От лицата им разбирах, че ще се паникьосат — отворили бяха уста сякаш за писък. На вратата стоеше Дамата от асансьора. Лявата ѝ ръка стискаше косите на русокосо момиче — щит срещу всеки, който я нападне от коридора. Изправената лява ръка на Дамата от асансьора сочеше срещу коридора картечен пистолет „Скорпион“ чешка изработка.

Аз вече се намирах в стаята, когато Дамата от асансьора разбра, че е прецакана от експлозията долу. Очите ѝ се разшириха, като ме видя. И точно в този момент децата се разпищяха. Няколко понечиха да станат на колене. Аз изкрещях:

— Долу, долу, деца! Всички долу! Всички долу!

Дамата от асансьора се изви, сгърчи тялото си зад момиченцето и заизвърта пистолета към децата. Към мен.

Но вече за нея беше твърде късно. Присъдата беше прочетена и Дамата от асансьора бе обявена за виновна по всички обвинения. Моят автомат беше вдигнат и със свален предпазител още преди тя да беше започнала да се извърта. Имах съвършена спойка с рамото си и сгъваемия приклад на моя автомат. Съсредоточих се върху това да поставя мерника между очите на Дамата от асансьора, на петнадесет

сантиметра над главата на младата заложница. Постигнах идеален прицел и стиснах спусъка.

От шест метра, макар и пулсът ми да е много над 150 удара в минута, винаги уцелвам точно мишената. Един трикуршумен залп трошливи деветмилиметрови патрони улучи Дамата от асансьора в малкия триъгълник, който делеше носа от челото. Главата ѝ буквално избухна от кинетичната енергия на високоскоростните патрони. Тя падна в облак от собствената си кръв, мозък и парченца кости, а ръката ѝ продължаваше да стиска заложницата.

Само дето пръстът ѝ се намираше върху шибания спусък на пистолета, който гръмна при падането.

Аз се хвърлих към трупа на Дамата от асансьора, хванах цевта на проклетото оръжие точно в мига, когато падаше под хоризонталата, и се насилих да я насоча нагоре, към тавана, и далече от сгушилите се и пищящи деца. Когато най-после го насочих в безопасна посока, изтръгнах пистолета от мъртвата ѝ ръка, пуснах пълнителя на пода и натиснах предпазителя с палец.

Рязко дръпнах момичето от прегръдката на Дамата от асансьора и го притиснах до гърдите си. То беше наред, но в толкова силен травматичен шок, че не можеше да говори. Бутнах го под лявата си ръка и настрани, да не пречи. Претърколих Дамата от асансьора с левия си крак. От нея вече не ставаше нищо. Извъртях се и погледнах Губър, който покриваше стаята от прозореца. С ръка ми каза, че сме в безопасност.

Натиснах бутона „разговор“ и казах:

— „Алфа“ чисто. Едно танго на пода.

След това пуснах автомата на ремъка и обърнах малкото момиче в ръцете си. То беше покрито с кръв и мозък. Избърсах лицето му.

— Всичко е наред, мила. Край. Сега си в безопасност.

Докато говорех, чух гласа на Скапания Ранди в ухото си:

— „Браво“ чисто. Без пострадали.

Надявах се, че има предвид заложниците.

— Къде е бомбата?

Исках да знам къде, по дяволите, се намираше тя.

Фалцетът на Бумеранга ми поднесе новината, която исках да чуя:

— При мене, шефе на пичовете. Незаредена. Чисти сме. Няма ранени.

В такива мисии съм участвал много време, приятели, и никога досега не съм виждал операция, която да протича толкова идеално. Това си беше безупречно. Като по учебник. Ще я преподават във всяко училище по специални операции по света, мамка му.

А най-хубавото беше, че моите ВОИНИ победиха. Те отмъстиха за своя брат ТЮЛЕН. Свалих рязко очилата на врата си и дадох на малкото момиче в ръцете си една брадата, гъделичкаща целувка по бузата. То се сгуши между врата и рамото ми, като ме обви силно с ръце и се разрида и разхълца от облекчение.

— Миличко — казах, като я мляснах още веднъж, — погрижихме се за лошите хора. Всичко ще бъде наред. Ще се справиш.

— О, господин полицай, надявам се да е така — проплака момиченцето и ме стисна за врата с всички сили.

Приятели, няма нищо толкова чудесно, колкото невинната любов на детето, освен може би да излееш свирепа мъст върху всеки, който би наранил такова дете. Стоях сред разрезваните, но намиращи се в сигурни ръце деца, като се чувствах напълно и професионално задоволен.

Но моментът отмина и беше време да се залавяме за работа. Преместих момиченцето върху едната си ръка и натиснах бутона „разговор“ на радиомикрофона.

— О’кей, викайте кавалерията да свали каквото имат по вратите, за да извадим заложниците и да ги върнем на родителите им.

Отново прегърнах момиченцето в ръцете си и го целунах и видях как малко от изпитанието, на което беше подложено, се изпари от очите му. Изпаднал в екстаз, еуфоричен, екзалтиран и извисен, натиснах отново бутона на микрофона.

— Браво, момчета. Накарайте ги да си платят за стореното на Бъч. Справихте се чудесно — избихте ги докрай.

[1] Интернет провайдъри. ↑

[2] Това е псевдоним. ↑

ГЛАВА 5

Каквато и еуфория да бях изпитвал, тя продължи само до момента, в който сутрешните вестници плъзнаха по будките. Някак си фотограф от „Дейли Хералд“, един от недотам принципните жълти вестници на Лондон, беше успял да проникне при нас и записал на видео нападението ни с дигитална камера, оборудвана, изглежда, с много ефективен телеобектив. Неговият видеозапис можеше да се види на Интернет страницата на вестника.

Огромна, графично подробна снимка покриваше предната страница на вестника. Заглавието над нея беше: „Американски куршуми, английски дечица“. Може би снимката нямаше драматичността на онзи случай, при който Елиан Гонзалес беше измъкната от гардероба от агент от ФБР с автомат, но свърши работа. Тя ме показваше в профил в момента, когато застрелвах Дамата от асансьора. Снимката запечатваше гримасата ми, която казваше „избий ги до крак и нека Бог ги съди“, облака кръв от избухналата глава на Дамата от асансьора и пълния с неподправен ужас поглед на малката заложница.

Казано е, че всяка снимка разказва нещо. Но разказите на снимките не са непременно верни. Истината обаче не беше от значение за силните на деня. Не дори и при наличието на мъртвия американски ТЮЛЕН (чийто покрит със знамето ковчег не заслужи дори една снимка в британските вестници), за когото трябваше траур.

Разбира се, силните на деня нямаха време за траур за Бъч Уелс. Прекалено заети бяха да се занимават с хиляда и петстотинте протестиращи, които маршируваха пред американското посолство и протестираха срещу факта, че американски военни стрелят по граждани на Великобритания върху суверенна британска територия. Фактът, че терористите от ИИРА бяха убили двама британски военни, един тюлен от армията на САЩ и че бяха взели цяло училище с деца за заложници, изглежда, нямаше никакво значение за протестиращите. А обяснете ми това, мамка му.

Нашата извънредна и пълномощна посланичка, една бутачка на моливи от ЦРУ, беше повикана на „Даунинг стрийт“ да ѝ четат добре познатото ни конско от министър-председателя за това, че допуска подобно недипломатично поведение от страна на американски граждани. (Тя, тъй като е политически благонадеждна, нито веднъж не повдигнала въпроса за крайната жертва на Бъч в името на мирния договор.) Мик Оуен, който се отчита пред хора, далеч по-недипломатични от министър-председателя, се снабди с безцеремонно пръснат задник за това, че ми е позволил да сторя такова мръсно и долно нещо. А аз ли? Аз бях призован спешно, веднага, на минутата, раз-два, раз-два, да докладвам в пълния с антики кабинет-апартамент на адмирал Еймън Джоузеф Фланъри, от Военноморските сили на САЩ, в 09:00 часа на следващата сутрин.

Адмирал Фланъри, ВМАСАЩ^[1], познат на подчинените си като Еймън Демона, в момента е ГВССАЩЕ, което се превежда от военноморскоговор като Главнокомандващ Военноморските сили на САЩ в Европа. Неговата служба, която гледа към Гроувнър скуеър, е в същата сграда на ъгъла на улица „Норт одли“, която е била щаб на Дуайт Д. Айзенхауер, когато е планирал Операция „Сабя“, или десанта в Европа през 1944 г.

Но сходството спира тук. Айк^[2] е бил Воин. Еймън Демона е пикльо. Айк е имал желанието да поема отговорността за решенията си. Еймън Демона е известен като Стелт командващия, защото рядко (ако изобщо го прави) слага подписа си върху задължаващ документ или записка, а всъщност ги пишат и подписват неговите подчинени. И както Рой Боъм, кръстникът на всички ТЮЛЕНИ, ми напомни, когато му казах кой сега е ГВССАЩЕ:

— Запомни, скапан Ричард — Айк е пикаел прав. От всичко, което съм чул, Еймън Демона кляка, когато пишка.

Но Еймън Джоузеф Фланъри носи четири звезди, което му дава известни права по въпросите на Военноморството. И въпреки че не попадах в неговата командна верига, той имаше политическите мускули да ме накара да се явя в кабинета му. И така, след обаждане за събуждане в 04:30 и два часа и половина физзарядка с моите хора, която включваше обиколка от осем и половина мили два пъти около Хайд парк, взех душ, срах и се обръснах, и облякох един блейзър и гладен сив панталон, официална риза и шлифер и се спуснах през

студения дъжд от нашия невзрачен хотел на улица „Халф мун“ по улица „Кързън“, проправих си път до „Ню бонд“, откъдето завих ляво на борд по улица „Брук“. Пресякох полицейската бариера в североизточния край на Гроувнър скуеър до хотел „Мариът“, завих дясно на борд по „Норт Одли“ и бутнах стъкло-стоманената въртяща се врата на щаба на ГВССАЩЕ.

В старите дни бих отишъл право в кабинета на стария си приятел от корабите главен старшина Ханс Уебър и бих получил разузнавателна информация, която би ме предупредила и въоръжила, за да се справя с нещата на улица „Норт Одли“. Но Ханси отдавна го нямаше. Беше се пенсионираш шест месеца след като напуснах Лондон по следите на няколко руски миниатюрни атомни бомби по долината на Рейн преди две години. Затова сега нямаш нито един източник на информация тук. Всъщност дори мрежата от старшини, на която бях разчитал още от времето, когато бях само попова лъжичка, се разпадаше постепенно поради пенсионирания или просто от изтощението да трябва да работиш с армия, която всеки ден става все по-нефункционална.

И така, показах документите си на бурканоглавеца зад непробиваемата от куршуми стъклена будка на приземния етаж, взех асансьора за третия етаж, свих наляво, след това надясно и акостирах в приемната на адмирала точно в 09:00 часа.

Един майор, толкова млад, че вероятно все още носеше пеленки нощем, ме чакаше, като нетърпеливо се потупваше по коляното с униформената си химикалка, седнал в неудобно изглеждащ фотьойл. Когато влязох през вратата, той стана.

— Полковник Марчинко.

Не го каза като въпрос и не ми даде време да отговоря. Вместо това всъщност ме изгледа високомерно.

— Аз съм майор Трой М. Уесли, адютант на адмирал Фланъри — каза с язвителна нотка в гласа си. — Адмиралът ви очаква в личния си кабинет.

Сбърчих чело при това поведение и отговорих подобаващо, като иронизирах сополанската му реч.

— Аз съм полковник Ричард, без презиме, Марчинко — заявих. — И предполагам, че трябва да бъда сразен, задето сте благоволили да

отделите време от очевидно натоварения си график, за да ме чакате на вратата.

Погледна ме, сякаш бях стъпил в нещо гадно.

— О, моля ви, не бъдете сразен... сър.

Хлапето се извъртя и ми показа гърба си. Очевидно се перчеше пред привлекателната секретарка зад бюрото в приемната. Смигнах на момичето, от чиято значка видях, че се казва П. Бейкър.

— Ще ви покажа пътя... полковник — каза на стената Трой М. Уесли, като презрението в гласа му отекна от дървената ламперия.

Вгледах се в тесните рамене на майор Трой М. Уесли, докато минаваше наперено покрай бюрото на секретарката на път за скритата врата, която водеше към бърлогата на адмирала. Е, да му го начукам. Той беше илюстрация за повечето от днешните млади щабни офицери. Не беше воин. От очите му вече разбирах, че не е готов да умре. Очите му ми бяха казали, че се интересува повече от инвестициите в недвижимо имущество и трупането на акции, отколкото от войната и трошенето на разни неща.

И тъй като не бях в настроение да ме разиграват разни офицерчета с поведение на разглезени деца, се отнесох с него като с копеле, каквото си беше. Настигнах го, обърнах го с голямата си лапа на рамото му, опрях го на бюрото на секретарката Бейкър и го затиснах, за да не може да мърда.

— Да ти го начукам, майоре. Аз съм влизал и излизал оттук, когато ти още си срал горчица в пелените — така на английски се казват памперси, ако не схващаш. Така че няма да се ебаваш с мен. Всъщност ще се отнасяш с уважение. Не защото нося много повече нашивки от теб, което всъщност е така, а защото аз съм убивал хора, а ти не си и вероятно няма да убиваш, освен ако не се паникьосаш и не взривиш невинни цивилни по погрешка, когато задниците, които командват тези Военноморски сили, ти заповядат да си играеш с нещо голямо и сиво много преди да си в състояние да поемеш каквато и да е отговорност.

Замълчах достатъчно продължително време, за да гледам как очите му се разширяват. Той се отпусна на бюрото. Приблжих лицето си до неговото точно както правеше с мен старшина Ев Барет във взвода за обучение по подводни диверсии 21, или пък както строевите

сержанти от морската пехота правеха с начинаещите бурканоглавци, когато им се искаше да ги тероризират.

— Какво става, синко? — запитах, а грубите косми на брадата ми докосваха бузата му. — Да не те е страх?

Наблюдавах с възхищение ефекта от думите си. И така, подобно поколенията старшини и оръжейници, които познавах с израстването си във ВМС, разгледах носа му. Внимателно. Отблизо.

Докато го разглеждах, майор Трой М. Уесли се разтрепери. Груба грешка. Направих най-добрата си имитация на Ев Барет.

— Застани мирно, нещастна тънкохуеста гниломъда повръщия такава, или ще ти бръкна в шибаното гърло, ще те стисна за сфинктера, ще те обърна с хастара навън, мамка ти, и ще те вмъкна, негоден гъз такъв, право в кабинета на адмирала, за да види как точно изглежда истинският, одобрен от правителството рубиненочервен първокласен едроразмерен задник.

Изместих тялото си така, че майор Трой М. Уесли да не може да вижда лицето ми, и проверих дали изпълнението ми се посреща добре от секретарката Бейкър, която седеше зад гърба на офицера. На лицето ѝ имаше това, което може да се опише единствено като яка усмивка. Направи ми знак с палец и показалец в кръг, което значеше че или съм бразилски гъз, или че всичко е наред. Избрах втората интерпретация и ѝ намигнах в отговор.

След това се върнах в ролята си. В края на краищата адмиралът чакаше. Добре. Време беше да видя дали обучителната сесия е свършила работа и дали хлапето може да бъде контролирано без каишка.

Свих пръст към младия офицер.

— Тук! — изръмжах.

Майор Трой М. Уесли се приближи.

Обичам успеха.

— Седни! — изляях и се извъртях към скритата врата.

Адмиралът стоеше в донякъде грандиозна поза до камината, когато влязох в неговия кабинет-скривалище. Обърна се към мен и спусна ръка от перваза на камината.

— Здравейте, полковник — каза той, като гледаше напрегнато как подплашеният му адютант ме следва в малкия, но добре подреден кабинет.

Аз наклоних глава към него.

— Здравейте, господин адмирал.

Настъпи неловко мълчание. Предполагам, че очакваше да изглеждам по-смирен предвид шумотевицата около моите действия.

Да бе. Точно така. Изръмжах:

— Викали сте ме.

Той се обърна, за да провери газовия пламък в камината.

— Да — отговори.

Гледах го как наблюдава пламъците.

— Има ли нещо, което искате от мен?

Еймън Демона погледна към мястото, където стоеше майор Уесли.

— Свободен сте — каза той на майор Трой М. Уесли.

И двамата наблюдавахме как младият офицер се завъртя и излезе, като затвори вратата зад себе си. Тишината продължи. Адмиралът бе висок и кльощав. Фигурата му беше някак си трوماва и изглеждаше, сякаш ставите му не бяха свързани с тялото.

Адмиралът се понесе през стаята към кожен фотьойл и накрая седна в него, като дългите му крака се отпуснаха на съседната табуретка, а кльощавите му стъпала щръкнаха на различни страни. Виждах ставите му през плата на панталона. Събра краищата на пръстите си един до друг, като образува с ръцете си кокалеста малка къщичка, а после размърда пръсти. Най-после ме погледна.

— Има проблем — каза уклончиво той.

Изобщо не ми беше до игри.

— Ще ми кажете ли за него?

Адмиралът ме изгледа раздразнен.

— Знаете, че не сте любим на нашите британски домакини.

На какво си играехме, на познай очевидното ли? Сякаш не знаех. Сякаш не аз трябваше да си пробивам път през шибаната демонстрация, която още се провеждаше пред посолството. Но не мислех да му давам нищо.

— О, така ли?

Той ме изгледа.

— Не си играйте игрички с мен, полковник — каза. — Това е сериозно.

— Аз си свърших работата, адмирале. Загубих един от най-добрите си хора. Но извадих децата. Неутрализирах трима задници, които щяха да избият много повече невинни жертви, и проклет да съм, ако се извиня за това.

— Всичко това ми е известно — отвърна адмиралът. — Съжалявам за загубата на вашия човек. А и вие имате право — свършили сте си работата. Но трябва да помислите и за политическите последствия от ситуацията. Не можете да действате, без да вземате предвид политиката.

— О, да, мога.

Той ме изгледа шокиран.

— Какво?

— Не е моя работа да се съобразявам с политиката в действията си. Това е вашата работа, адмирале. Работа на адмирала е да се занимава с пресата и с политическите проблеми, както и с всички дейности по общественото мнение. Работа на адмирала е да държи шибаните политици далеч от гърба ми. Моята работа е да издирвам терористите и да ги убивам.

Изскочи от фотьойла си като куршум и се спусна към мен, размахал дългия си, костелив пръст, докато стигна на сантиметри от често разплескваната ми зурла.

— Няма да търпя да ми говорите с този подигравателен тон, полковник. Знам, че се ползвате с подкрепата на Председателя на Обединеното командване. Но ако помните добре, мандатът на генерал Крокър изтича скоро и не мисля, че ще го назначат за трети път. И точно затова сте тук с мен. За да решите вашия проблем.

Гледах как устните му мърдат. Но не слушах. За нещастие, казаното от него беше напълно вярно. Аз се намирах в Лондон, защото генерал Томас Е. Крокър, председателят на Обединеното командване, беше настоял, въпреки възраженията на главнокомандващия военноморските операции и цял списък други федерални агенции и кабинетни министри да бъде определен за ОО, или отговорен офицер на американския военен компонент на поделение „Браво“. Военноморските сили определено не искаха присъствието ми тук. Държавният департамент не беше искал присъствието ми тук —

всъщност те бяха опитали да ме прецакат, като прескочат генерал Крокър и отидат в Белия дом. Но тъй като генерал Крокър беше искал аз да поема тази работа и тъй като е печен, стана точно така.

Това беше от едната страна. От другата, Еймън Демона беше абсолютно прав. Мандатът на генерал Крокър бързо изтичаше. Той щеше да си замине след само няколко седмици. А новата администрация нямаше намерение да го преназначи. Очевидният наследник беше един генерал от морската пехота на име Карлтън „Чип“ Уокър. Израстването му в армията беше наистина забележително. Преди дванадесет години Чип беше тъп полковник, който служеше като адютант на министъра на отбраната. Но играеше баскетбол — както и тогавашният министър на отбраната. Талантът на Уокър като нападател го придвижи към първата звезда. Талантът му като мощен гъзолизец му издейства втората и третата звезда, както се говореше из коридорите на Пентагона.

А как си беше издействал четвъртата звезда ли? Не искам да навлизам в тази тема — недейте и вие. Пък и нали сега нашата армия се управлява по политиката „Не питай, не казвай“? В момента Чип служеше като командващ морската пехота. А името му се носеше из пресата — вероятно сам го е пуснал — като „най-добрия“ избор за председателския пост.

Освен един дребен факт. Чип Уокър беше идиот. Добре де, това не е достатъчно, за да бъде дисквалифициран. Прави сте. Доста идиоти са били председатели на Обединеното командване. Но Чип Уокър беше опасен идиот, защото имаше навика да се поддава на всякакъв — повтарям, **ВСЯКАКЪВ** — политически натиск. И така, той вече беше съсипал способностите на Морската пехота да реагира бързо. Беше разпоредил същото интегрирано обучение на мъже с жени, довело другите униформени служби до жалкото им състояние на готовност. И мразеше Воините. Презираше ги като побойници и неандерталци. Дори беше го заявил веднъж в една реч. Поканили го бяха да направи обръщение до националното събрание на феминистката организация „Сега“ и там той беше нарекъл Воините „едно необходимо зло в тази демокрация на прекратената сексуална дискриминация“. Не, не се шегувам.

Резултатът беше, че щях да загубя единствения си останал равин в Пентагона, вследствие на което щях да бъда захвърлен на вълците от

дългата, дълга редица адмирали, включително Еймън Джоузеф Фланъри, на когото бях казал повече от веднъж „Да ти го начукам, меко казано“.

Мечтанието ми беше прекъснато от пилешкия гласец на Еймън Демона.

— И така — изхили се той, — трябваше да взема мерки.

Гледаше ме странно. О, мамка му. Пропуснал бях цял абзац, а може би и повече.

— Кажы пак?

Изржението му беше презрително, сякаш съм бавноразвиващ се. Едно време му викахме тъп като гъз. Но това беше преди всичко да стане политически приятно. Адмиралът въздъхна. Забелязали ли сте колко ги бива нашите водачи да въздъхват в наши дни? До един са като Грета Гарбо, мамка им.

— Представен ми е проблем — каза Еймън бавно, сякаш не говорех добре английски. — Досега неизвестна терористична ирландска група, „Защитниците на зелената ръка“.

— Не съм чувал за тях.

— Никой не е — отвърна Еймън. — Докато нашите британски братовчеди не подслушали разговор между двама техни членове.

— Разговор.

— Във връзка с нападенията над американците.

— Това скоро ли е било?

Ако е така, трябваше да са ми казали. Очевидно тази работа попадеше в обхвата на ПД „Браво“.

— Шест месеца или повече — каза адмиралът. — Но ние, искам да кажа аз, разбрахме едва преди три дни.

— Ние ли?

— Аз. Ние. Правителството на Съединените щати.

— Англичаните са си задържали информация?

Адмиралът се оттегли във фотьойла си и се извърна встрани от мен.

— Така изглежда.

— Ще поговоря с Мик Оуен.

Еймън Демона се извъртя към мен.

— Точно това не желая — каза. — Ние не разбрахме за „Защитниците на зелената ръка“ по нормалните канали, които ползвам

с нашите британски приятели от Министерството на отбраната или от разузнавателната служба. Ние, искам да кажа аз, се натъкнахме на тази информация от таен източник, който ми е помагал значително в миналото. Ето защо искам тази информация да остане тайна.

— Тайна.

— Частна. Някои от нашите британски приятели очевидно са искали да ни лишат от информация, която ние, искам да кажа аз, смятаме, че е трябвало да споделят. Искам да разбереш защо.

Замислих се над думите на адмирала.

— А защо аз? — запитах. — Както сам казахте, репутацията ми сред англичаните не е много добра точно в този момент.

— Именно — отвърна адмиралът, сякаш говореше на себе си. — Именно.

Прокара длан през прошарената си коса.

— Ще говоря конкретно — каза. — Каквото откриеш, ще го съобщаваш на мен. И на никой друг. Когато науча всичко за „Защитниците на зелената ръка“, ще реша какво е подходящо да сториш.

— А ако реша, че онова, което ми казвате, не е уместно, и отида при председателя?

Еймън Демона ме изглежда с присвити очи.

— Това — каза — не би било умно решение от твоя страна. Много си загазиш във Вашингтон с последното си изпълнение.

— И преди съм загазвал.

— Но този път е различно — отвърна адмиралът. — Този път председателят не може да те защити.

Замълча, а после пусна един изстрел за ефект:

— Но аз мога и ще го направя — ако ми помогнеш.

Вече ми беше писнало от тоя задник.

— Извинете ме за френския, адмирале, но защо изобщо трябва да ви помагам, мамка му? Вие нямате командни пълномощия над ПД „Браво“. Не пишете моите доклади за пригодност за службата. Аз не работя за вас, а за председателя. И докато е на служба, нещата ще бъдат точно такива.

Адмиралът ме изглежда равно.

— Не ми харесвате, полковник — каза. — Не харесвам методите ви, маниерите ви и стила ви на командване. Но това е сериозно, много

сериозно. И имам желанието да работя на принципа на взаимната изгода. Искам да разбера за „Защитниците на зелената ръка“. Кой точно са те. Какво са наумили. Какви са възможностите и намеренията им. Кой е целта им. Вие можете да направите това за мен много по-лесно, отколкото самият аз и с много по-малко внимание от страна на британските власти. В замяна аз ще защитавам хората ви и вас от онези, които биха искали да прекратят кариерите ви по-внезапно и незабавно, отколкото може би ви харесва.

Е, сега започвах да виждам смисъл. И пет фъшкии не давам за кариерата си. Винаги е било така. Но хората ми трябваше да бъдат защитени от онази политическа разправа, на която са способни пентагонските адмиралите, особено дребнавите, злопаметни, отмъстителни адмиралите като Еймън Демона. И ако този пътуговец искаше да ги защитава, то аз със сигурност бих работил с него — докато измисля нещо по-добро.

— Ще представите ли това в писмен вид?

— Аз не съм глупав, полковник. Писането не... подобрява, бих казал, подобен вид разбирателство.

Адмиралът стана сериозен.

— Но аз ви познавам като човек, който държи на думата си. И така, ще стисна ръце с вас и ще сметнем въпроса за уреден и сделката за сключена.

С тези думи ми предложи ръката си.

Аз я взех в своята. Тя беше мека и с маникюр, както подобава на овцифер и джентълмен, а да не говорим за местещия хартийки и убягващ от отговорност неебаваем Еймън Демона. И така, приложих значителен свиреп натиск, докато стояхме там, очна ябълка до очна ябълка, и циментирахме сделката.

Вгледах се право в сивите му очички, от които разбрах, че съм му причинил значителна болка. Но нямаше да го оставя, докато не го накарам да разбере как оперирам аз. Стиснах още по-силно.

— Аз вземам сделките много сериозно, адмирале.

Като изохка, той се отдръпна, докато успя да освободи ръката си от моята.

— Аз също, полковник — каза, като разтриваше наранената си лапа. — Аз също. И повярвайте ми, когато му дойде времето, вие и хората ви можете да се заемете със „Защитниците на зелената ръка“ и

да ги премахнете. Както току-що казахте, вашата работа е да издирвате терористите и да ги убивате. Давам ви възможност да сторите точно това.

Замислено разтри дланта си още малко, като направи гримаса, като раздвижи ставите.

— Ако, разбира се, не желаете да се качите на самолета за Вашингтон довечера.

Ако истинската цел на задачата на Еймън да открия кои са „Защитниците на зелената ръка“ беше да стоя покрит през следващата седмица и половина, той я постигна, и то много добре. Протестите продължиха. Всъщност някаква шибана компания на име „Глобекс“ дори нае рекламна агенция да разлепи антиамерикански афиши по лондонските двуетажни автобуси. На афиша личеше една от снимките от „Дейли Хералд“ от операцията в училището „Брук грийн“. Доста добра моя снимка, в свиреп профил, когато поставям стълбата, за да мина през прозореца на училището. Един от резултатите от това сега беше, че пред хотела ни маршируваше групичка протестиращи с плакати, които ме обявяваха за убиец и по-лоши неща.

Но хич не ми пукаше на пръскалката. Твърде много работа имах. Лицето ми може и да беше станало обществено известно. Но моите момчета, слава богу, оставаха неизвестни. А и те не бездействаха, нито се криеха. В своя труд по военна философия от 374 година преди новата ера генерал Тай Лян, великият китайски тактик, пише:

— Правата линия невинаги е най-прекият път до победата.

И така, аз изпратих хората си да вършат онова, което умеят най-добре: да се промъкват, да надзъртат и да събират информация, без да оставят следи или признаци за присъствието си в района.

Тъй като Найджъл свободно говореше местния език, го изпратих да обикаля кръчмите с приятелите си от „СО-19“ — групата на Скотланд Ярд за специални операции и контратероризъм. Губър и Таймекса започнаха да киснат в две кръчми, в които идваха хора от британските специални сили и от разузнаването, и да търсят късчета информация, когато е възможно. Скапания Ранди си държеше очите отворени (и шперцове подръка) около кабинетите на ПД „Браво“.

Исках от него да провери секретните досиета, за да види дали някой не крие някаква тайна от нас.

Дигър О'Тул работеше из американското посолство. Със своя чар, замах и умения да разговаря и най-вече с дългия си разлюлян хуй беше успял да създаде онова, което можем да наречем „много влажни отношения“ с една от служителките в комуникационния отдел в станцията на ЦРУ. И докато единият му край я помпаше, другият я изпомпваше. О, да, дори и през този нов век разговорите на възглавница си остават един от най-ефективните начини човек да се сдобие с разузнавателна информация.

Докато Дигър помпаше и изпомпваше, моите двама най-компютърно грамотни стрелци, Бумеранга и Нод, се заиграха с машините за търсене в Интернет. Абсолютно удивително е, приятели, какво може да намери човек, ако използва онова, което в наше време знаем като РОК, или разузнаване с открит код.

Докато хората ми се потяха над задачите си, аз тихо активирах помощната си мрежа в Щатите. Първо, с осигурения срещу подслушване телефон се обадох на Чушката (истинско име Бил, а Чушката го наричат, защото отглежда декоративни храсти с яркочервени тайландски чушки с мощност петдесет хиляди вата точно пред колониалната си къща с три спални в Крофтън, Мериленд). Чушката е моят вътрешен човек в Агенция Безименна.

Свързах се с бившия нюйоркчанин и неговото произношение и след обичайните поздравления в стил ДТНМ^[3] започнах да прося, увъртам и заплашвам, докато накрая обеща да погледне всички ZU съобщения, папки с номерация „Уиски“ и сведенията от системата „Ешелон“ през последните шест или повече месеца^[4] в търсене на нещо, което би могло да е свързано по някакъв начин със „Защитниците на зелената ръка“. Чушката беше донякъде недоволен от искането ми.

— По дяволите, Дик, та това си е цяла нова работа на пълно работно време. Знаеш ли колко бачкане е това, мамка му?

Не бях впечатлен.

— Какво искаш да кажеш?

Линията замълча. После:

— Ще си ми длъжник. Голям.

— И не за първи път, нали.

Прекъснах връзката и се опитах да се обадя на стария си приятел Джим Уинк от Християните в действие. Радиопозивната на Уинк е Хайнц 57^[5], защото е преподавал умения по антитероризъм в петдесет и седем ароматни страни, преди да го повишат и да го завържат с верига за едно бюро, от което да управлява ЦАТ, или центъра за антитероризъм в Ленгли.

Но Уинк го нямаше никакъв. От кабинета му казаха, че е отключил с шперц ключалките на оковите си и е избягал. Работеше по някакъв секретен проект в Йордания, като в същото време опитваше да поправи поразклатените отношения между разузнавателната служба Мухабарат на крал Абдула и ЦРУ. Ако някой можеше да го стори, то това беше Уинк. Джим и Абдула бяха стари приятели. Познавах се от толкова време, че си говореха на малки имена. С това искам да кажа, че кралят наричаше Уинк Джим, а Уинк наричаше краля сър. И то най-почтително. Както и да е, Уинк можеше да се върне след няколко седмици. Или можеше да не се върне и с месеци.

Затова се обадих на другия си върховен източник на разузнавателна информация, родения в Бруклин и възпитан в Бей Ридж полковник от Разузнавателното управление на Министерството на отбраната Тони Меркалди^[6]. И там ударих на камък. Меркалди беше в отпуск. В Сицилия, където щял да остане цял месец, за да празнува двадесет години от сватбата си. Всичко много бързо се превръщаше в ситуация, в която Дики трябваше да върви на майната си.

Но както навярно вече знаете, ние, ТЮЛЕНИТЕ, сме изобретателни. Затова започнах да се обаждам и да създавам нови източници на информация. Подобна работа не е лесна. Разбира се, получаването на добре скрита информация никога не е лесно. Човек трябва да бъде настойчив и лукав, трябва да знаете доколко можете да оказвате натиск върху хората, за да ви дадат информацията си, без да се усетят. Във ваша полза работи фактът, че хората от разузнаването имат стремежа да си канализират информацията и да не я споделят с други служби в бизнеса. И така, онова, което Агенцията за национална сигурност знае, не се предава непременно на Разузнавателното управление на Министерство на отбраната. Кое то ВМС знаят, не се споделя със сухопътната армия или с военновъздухарите.

И така аз настоявах. Не трябваше да ми харесва, просто трябваше да го направя. По същия начин моите хора се оплакваха и

скимтяха, но и те дадоха резултат. Нищо съкрушително, но достатъчно, за да може нашата стара свирепа камила да вкара зурлата си под ръба на шатрата на „Защитниците на зелената ръка“ и да погледне какво става там.

Какво, питате?

Добре, ето какво знаех в края на първата седмица. И не пропускайте тази част, защото ще стане много важна по-нататък в книгата.

- Комуникаторката от ЦРУ на Дигър му беше казала, че след една среща на най-високо ниво в английското разузнаване преди три-четири месеца ръководителят на лондонската станция на ЦРУ си подал оставката, взел безсрочен отпуск и заминал да си търси къща в Прованса. Говореше се в станцията, че му казали нещо за някаква нова ирландска група, като „Хизбула“, и той не искал да се ангажира.

Прекъснах разказа на Дигър:

— „Хизбула“ ли?

— Така каза — отвърна Дигър. — Не са араби. Но са организирани като „Хизбула“.

Замислих се и част от казаното ми се стори смислено. Оригиналната терористична организация „Хизбула“ беше уникална с факта, че за разлика от други тангаджийски групи тази беше създадена от един-единствен клан: Мусави. Кое то я правеше трудна за инфилтриране. Значи на нашия шеф на станция са му казали за терористична група, в която не може да се проникне. Поискали помощ и, продължаваше Дигър, се говори, че той отказал, защото нямал ресурси — истински агенти, — които да свършат тази работа, но не искал да си признае от срам. И затова се пенсионира внезапно.

Не виждах смисъл в напускането на шефа. Не можеше да няма още нещо и затова казах на Дигър да се връща и да помпа и изпомпва, докато разбере какво е то. По лайнарска му усмивка разбрах какво мисли за това, че захвърлям хиперактивния му гущер при приятелски настроената катеричка.

- От ровенето из Интернет Нод Дикарло беше разкрил факта, че отговорността за петте убийства на американци е поето от две неизвестни и до момента в значителна степен неефективни отцепнически групи от ИРА, „Ирландското братство“ и „Ирландската народна армия“.

— Това вече го знам — казах. — Защо го казваш?

— Защото, шефе — отвърна Нод, — никоя от тези шибани групи не е свършила нищо като хората. Никоя. Върнах се десет години назад, гледах нови статии, записи от съдебни дела — всичко, до което успях да се докопам. Никога не са могли да направят нещо като хората. „Ирландското братство“ е загубило повече хора от собствените си бомби, гръмнали преждевременно, отколкото са убитите от тях. Веднъж двама от „Ирландската народна армия“ се сбили пред бар, пълен с английски войници, за това кой от двамата е по-кофти от другия и се стреляли, вместо да направят засада на англичаните. А сега, съвсем изневиделица, същите тези задници от „Ирландската народна армия“ изпълняват перфектно заплетени удари, а „Ирландското братство“ разработва сложни, тънки ИЕУ^[7]. Това е просто нелогично.

Нод беше прав, разбира се. Нямаше логика. Но от проучванията му можех да направя един извод с доста логика — поне за мен. Някое умно, способно да манипулира и преди всичко тайно танго се занимаваше с проучванията, планирането на мисията, а дори и, може би, с мръсната работа. След това оставяше тъпите, смотани аматьорски задници от „Ирландската народна армия“ и „Ирландското братство“ да поемат отговорността и — рано или късно — падението.

- Губър и Таймекса бяха станали големи приятели с един пенсиониран сержант-оръжейник на име Майк, който държеше „Розата и тръна“, кръчма до Пикадили, в която се събираха действащи и пенсионирани английски войници. Само след няколко галона бира „Еверардс Бийкън“ разработили следните късчета информация:

Изглежда, около шест месеца преди да дойдем в Лондон, се говорело, че подслушвателно устройство на ПЩК — това е Правителственият щаб по комуникациите, британската версия на Агенцията за национална сигурност — в някаква кръчма в Северна Ирландия доловило нещо като къс прошепната информация между двама „Защитници на зелената ръка“.

Тази информация била свързана с координирана операция от две части срещу неизвестна английска и неизвестна американска цел, като трябвало да завърши с две едновременни нападения, при които стотици американци и англичани, много от тях важни персони, щели да бъдат убити с един унищожителен удар. Оръжието щяло да бъде

доставено до осем месеца от източник в Близкия изток, който щял да осигури и много от другите необходими материали. След като се получи въоръжението, били необходими само три или четири други стъпки до започването на операцията.

Осеммесечното чакане може да изглежда странно на някои хора. Но не и на мен. ИРА е известна с внимателното планиране на терористичните си атаки. Бомбата, скрита от ИРА в Грандхотел в крайморския британски град Брайтън, която за малко не уби министър-председателката на Великобритания Маргарет Тачър и целия ѝ кабинет през 1984 г., била поставена четиридесет и осем дни преди датата и така и не била открита. Впечатляващо.

- Найджъл ми каза, че според неговите контакти от „СО-19“ пет месеца по-рано някаква операция на английското разузнаване в Северна Ирландия била осрана напълно. Полицаяте още се смеели. Изглежда, че някакъв град на име Балинахинч бил изцяло покрит от най-добрата контратерористична група на англичаните, засилена от британски специални сили, известни преди като 14-та разузнавателна рота^[8], както и всякакви други английски групи за събиране на разузнавателна информация и за специални операции. Похарчени били към три и половина милиона лири стерлинги за тридневната операция без очевидни резултати. Според слухове в „СО-19“ политическите последствия за сър Роджър Холанд, генералния директор на Разузнавателното управление, трябвало да са печални, но въпреки огромния и скъпо струващ провал той продължавал да стои твърдо на мястото си. Единственото плясване през пръстите на разузнаването представлявало изключването им от ПД „Браво“, когато сформирали тази съвместна контратерористична група.

- Дигър докладва, че съм прав: мацката от Ленгли му казала, че според коридорните слухове шефът на станцията се пенсионира, защото му омръзнало да го пращат в глуха линия.

— Глуха линия?

— Така каза тя — повтори Дигър. — Според слухове го изключвали от всички действия и това не му харесвало.

— Имаш ли представа за какви действия става дума, Еди?

Дигър поклати глава.

— Не, скипере. Това е много над нейното ниво.

Следващия следобед изпратих Губър и Таймекса в кръчмата на Майк и поисках да се поразровят малко по-надълбоко. Защо ли? Защото ако британците са изхарчили сума, равна на пет и половина милиона долара, за седемдесет и два часова операция, недала резултати, без ничия глава да падне, значи или: (А) са въшливи от пари, или (Б) крият нещо. Убеден бях, че става дума за второто.

Убеден бях, че операцията е дала резултат и че британците бяха ни пратили тихичко в глуха линия и поискали една-две услуги. Единственият човек, когото познавах и който знаех, че може да потвърди това подозрение, беше старият ми другар по оръжия и неохотен доставчик на информация Чушката. И така, обадих му се по осигурения срещу подслушване телефон и отпратих вече по-конкретното искане да прегледа цялата работа на нашите хора от „Ешелон“ с британците преди около пет месеца.

Четиридесет и осем часа по-късно той ми се обади.

— Ти какво бе, да не си гадател?

— Моля?

— Изпрати ме да ровя онази... информация, нали?

— Да.

— Е, не мога да се докопам до нея.

— Защо?

— Защото е цялата в сини означения „ЗП“^[9]. Цялата е от клас „ZU“.

— Имаш ли представа какво има вътре?

Чушката замълча.

— Виж, Дик — каза. — Мога да си загубя работата за това нещо. А не искам да си губя пенсията. Повярвай, трябва да избутам две хлапета в колежа.

— Толкова ли тайна е била информацията?

— Директорът е пратил досието в Белия дом. Оттам, поне така се говори и не мога да го потвърдя, я е взел въоръжен куриер и я е занесъл право в Лондон.

— Лондон?

Това ме изненада.

— На „Даунинг стрийт“ номер 10.

Помислих над това.

— Бил, трябва да ми помогнеш. Дай ми нещо, с което да работя. Нещо, от което да поема. Нямам контакти в кабинета на министър-председателя и ти го знаеш не по-зле от мен.

Той понечи да каже нещо, после рязко спря, а след това продължи:

— Добре, става дума за разговор, проведен в Северна Ирландия. Това не ми беше особено полезно.

— Къде?

— В някакъв град, казва се Рандолстаун.

Името ми прозвуча познато, но очевидно не бях на висота, защото не можах да се сетя за нищо.

— Е?

— Ами работихме малко с нашите братовчеди по прехванатата информация — отвърна той небрежно.

Точно в този момент в главата ми писнаха свирки и звъннаха звънци. Очевидно Чушката говореше за разузнавателната операция в кръчмата в Северна Ирландия, за която бяха чули Губър и Таймекса.

— Бил, не ми помагаш много.

— Заради това, което ти казвам, Дики, могат да ме пратят в затвора в Левънфорд.

— Досега не си казал много.

Чушката въздъхна. Продължителна, дълбока, печална въздишка. Той беше прекарал целия си живот в Агенцията за национална сигурност и е посветил себе си на организацията.

— Използвахме нова система за разпознаване на гласове, за да различим казаното и да го отделим от останалото в кръчмата.

— Кръчма ли каза? Моите хора тук тъкмо бяха открили някакви лайнарщини за заговор на танга, който британците открили в някаква кръчма в Северна Ирландия преди шест месеца, но никой не е споменавал Рандолстаун. За същия инцидент ли става дума?

Тишина. После Чушката се обади:

— Мамка му.

— Ако не кажеш нищо, Бил, ще приема думите ти за положителен отговор.

Изчаках. Не чух нищо, а само сладка потвърждаваща тишина.

Виждате ли какво виждам аз? Аз започвах да виждам появата на един модел. И така, време беше да започвам да свързвам точките в

картинката.

— Бил — казах. — Около месец след Рандолстаун британците провели огромна и много скъпа операция в град на име Балинахинч. Твърди се, че излезли с празни ръце. Дали първото събитие е имало нещо общо с второто?

Още тишина. След това Чушката каза:

— Проблемът е, че с нашата програма за разпознаване на гласове определихме за англичаните, че акцентите в първия разговор са от Балинахинч, а не Рандолстаун. След това програмирахме оборудването си от „Ешелон“ да следи всеки телефонен разговор в Балинахинч, докато разпознахме един от гласовете.^[10]

— Това не е ли било незаконно? — запитах.

Бил отвърна:

— Да, ако го правеха британците.

Ако не схващате значението на казаното от Чушката, нека обясня. Тъй като Съединените щати не са подвластни на британските закони, ние подслушваме телефоните в страната им от тяхно име, а тъй като те не са подвластни на нашите закони, нито пък трябва да се отчитат пред надзорните комисии в Конгреса, те подслушват телефоните в Съединените щати от наше име.^[11]

Нямах намерение да разисквам тънкостите на етиката с него точно сега. (И освен това, според Десетте Божии заповеди на войната със специални методи^{©[12]}, правиш всичко необходимо, за да победиш, нали така?) Натиснах здраво.

— Какво знаем, Бил? Това е адски важно за мен — и може да е от съществено значение за мисията ми.

Той изохка и изгрухтя, сякаш изпитва болка. Изчаках.

— Дик — каза той най-после, — на твое място щях да потърся компания на име „Глобекс“ и едно хлапе на име Кели, което ѝ е собственик.

„Глобекс“? „Глобекс“ беше същата корпорация, заплатила на рекламната фирма, която лепеше свирепата ми мутра по двуетажните автобуси и по плакатите на протестиращите. И сега ми казваха, че „Глобекс“ има някаква връзка със струващата пет милиона и отгоре тайна операция в Северна Ирландия, серия прехванати съобщения от „Ешелон“, както и съобщение, заслужаващо кодиране от ниво „Уиски“, изпратено направо от Белия дом до „Даунинг стрийт“ №10.

Приятели, има Бог. И според мен той е Богът на Войната. Той е страшното непроизносимо име от Стария завет, което въздава мъст на осквернители и грешници и на своите врагове и ги избива до крак — до един, мамицата им. Това е моят тип Бог. Затова ако се случеше същата тази корпорация „Глобекс“, която ме позореше в негативната си публична кампания, да е свързана по някакъв начин със смъртта на Бъч Уелс или с вземането на заложници в училището „Брук грийн“, заради което в момента ме деряха жив, щях да въздам своя вариант на старозаветна, свирепа мъст на „Глобекс“ — и на нейните собственици.

Но това щеше да е много по-късно. Междувременно Чушката говореше.

— Виж, Дик — каза, — трябва да тръгвам. Трябва да правя света безопасен за демокрацията.

— Бил — отвърнах, — благодаря ти. Не знаеш колко ми помогна.

— Нямах проблем — отговори Чушката. — Но, Дик...

— Да?

— Не че не те харесвам. Но не ми се обаждай повече. Поне шест месеца, а? Тук ще стане малко горещо.

Необходимите ми бяха около шестдесет и осем секунди да напиша думата „Глобекс“ в търсачката „Google.com“ в Интернет на своя преносим компютър „Дел“. „Глобекс“, както открих след няколко наносекунди, беше производител на софтуер, който извеждаше програмата „Джава“ на „Сън компютър системс“ десет крачки по-напред в подпомагането на програми от различен тип да общуват помежду си. Софтуерът на „Глобекс“ беше важна част от много компютърни системи, класирани във „Форчън 500“. Компанията, която беше пунала акции на борсата преди деветнадесет месеца, се контролираше от Джери и Гуилям Кели, двама от най-известните софтуерни милиардери на Северна Ирландия. Да, милиардери. За последните две години годишната капитализация на „Глобекс“ беше много нагоре в дванадесетцифровия диапазон, а с акциите си двамата Кели се нареждаха на номер шестдесет и девет от четиристотинте по класацията на „Форбс“.

Направих още някои проучвания. Джери и Гуилям Кели бяха двама общителни двадесет и нещо годишни жители на Балинахинч, които през последното половин десетилетие се бяха преобразили от двойка хакери с настолни компютри в гараж под наем в корпорация с

две хиляди служители, международно призната и уважавана като производител на софтуер. Според статии в „Бизнес уикли“ и „Форчън“ двамата Кели били умни, проникателни и с много добри политически връзки. Огромна снимка на двамата в Бейлис Хил, двадесет и четири хектаровото имение на Джери до Севъноукс, Кент, югоизточно от Лондон, показваше привлекателна, дори впечатляваща двойка. Гуилям беше по-младият Кели — на двадесет и две години според списанието. Той изглеждаше енергичен, с присвити устни и по европейски небрежен, обвил с ръка един от коловете на оградата на имението, с червена кал на върха на обувката си и носеше костюм, който сигурно струваше пет хиляди кинта.

Джери Кели беше на двадесет и четири години. Той беше върлинест и с дълги крайници, с несресана къдрава червена като морков коса и тъмни, страстни, огнени очи. На снимката държеше ракета за тенис, разръфаните дънки, увиснали ниско на таза му, разкриваха високи гащи тип „боксерки“, фланелка с надпис „UCLA“ с отрязани ръкави, за да стане тениска, и стари маратонки, подлепени със сив изолирбанд. Приличаше донякъде на висока, слаба и мускулеста версия на колежанин от университет в Средния запад. Джери беше мозъкът в компанията — програмистът, известен с това, че се затваря със седмици, за да тропа по клавишите. Гуилям, със същото бебешко лице като на оня, Капучино ли се казваше, от филма „Титаник“, беше Мистър Лице. Той се занимаваше с продажбите и маркетинга и управляваше значителния портфейл от външни инвестиции на компанията, който включваше рисков капитал, насочен към развитие на икономиката на Северна Ирландия, и „Кухнята на мисис Кели“ — много доходна верига заведения тип ирландска кръчма в Германия, Франция, Аржентина и Съединените щати.

След това се зарових в списъка на хората, които управляваха баровете, и поисках от Дигър да накара мацката да ги прегледа в базата-данни на Християните в действие. Защо го исках ли? Защото баровете и ресторантите са чудесен начин да придвижваш големи суми пари в брой, без да оставиш много следи. В Съединените щати Коза Ностра си пере парите в барове и ресторанти. Така правят и кокаиновите картели, и руските воры^[13]. Исках да видя дали братята Кели са в комбина с някой от руската мафия или от южноамериканските наркопласъори.

Започнах да разпращам Кели и „Глобекс“ до хората от помощната ми мрежа от старшини, оръжейници и редници. Ако Джери и Гуилям вълнуват водата някъде по света, почти със сигурност щях да знам за това. И ето ви малко истина за събирането на разузнавателни данни, приятели. Когато търсите стабилна информация, е по-добре да познавате старшината, който командва охраната на посолството, отколкото да идете да вечеряте с чикиярския посланик. Посланикът е прекалено зает да раздава документи и записки, за да може да чуе нещо, което си заслужава. Но старият фатмак е с ухо до земята. Чул е слуховете. Антената му е щръкнала. И така, започнах да мятам мрежата си — по целия свят.

Накрая изкарах цяла нощ буден и проведох и свое собствено проучване върху братята Кели, собственици на „Глобекс“. Адресът на компанията беше на пет мили северно от Балинахинч, в имот, очевидно разработен подобно на този на „Майкрософт“ в Редмънд, Вашингтон. Но братята Кели сега не живееха в Северна Ирландия. Вече знаете, че Джери, който според „Таймс“ е сред вероятните кандидати за получаване на благородническа титла, притежава двадесет и четири хектара имот в Севъноукс. Но открих, че има и гостилница от деветнадесети век в Хейс Мюс, до Бъркли скуеър, в лондонския район Мейфеър, на шест преки от американското посолство. Разгледах снимките на страницата на списание „Архитектурен дайджест“ и открих, че неговата „гостилница“ представлява всъщност две изкормени и съединени постройки във викториански стил. Резултатът беше впечатляващ. О, да: Джери (или неговият декоратор) имаше вкус. Не, Джери имаше нещо повече от вкус. Пари.

Но аз не гледах тези снимки, за да проучвам вкуса на Джери за мебели и тапицерии. Търсех да видя къде живее. Макар снимките да не разкриваха адреса му, можах да открия точно къде е разположена къщата, като ги анализирах и ги сравних с изключително подробна карта на централните улици на Лондон.

Гуилям, чиито многобройни връзки с хищни на вид курви... грешка, исках да кажа *куртизанки*, бяха редовно отразявани (и изобилно фотографирани) в хрониките на „Мирър“ и „Сън“, притежаваше къща от осемнадесети век в Хампстед, на две къщи разстояние от мястото, където е живял поетът Джон Кийтс, както и

вила на хълм във Френската Ривиера, по средата между Ница и нос Фера, откъдето можеше да наглежда деветдесетметровата презокеанска яхта на братята, „Балтай“.

Намерих снимка в списание „Обзървър съндей“ на цялата яхта, която братята Кели бяха купили само преди девет месеца. Интериорът беше прост, без излишни неща, като не бяха се скъпили на ултрамодерните аксесоари от неръждаема стомана, мед и месинг, комуникационни устройства и компютърни системи от последен модел. Яхтата беше снабдена с малък закрит плувен басейн в кърмовата част на палубата, хеликоптерна площадка (според статията хеликоптерът беше „Aérospatiale Écureuil“ — катеричка — AS-350, като перките му очевидно бяха сгънати и имаше доста голяма, куполоподобна плексигласова кабина, която го правеше да изглежда като радиокомуникационните антени, които човек може да види във Форт Мийд, ако иде на посещение на Агенция Безименна) и постоянен екипаж от дванадесет души.

Когато не беше на котва до нос Фера, взеше Гуилям и неговите богати кучки на дълги пътешествия. Моля да наблегнете на думата дълги: обхватът на „Балтай“ беше малко над 5100 морски мили, а крейсерската ѝ скорост — тридесет и три възла, с малко по-намален обхват при максимална скорост, а тя беше над четиридесет възла. Яхтата беше стройна — и бърза почти като катерите-разрушители на адмирал Арли Бърк.

Разбира се, според електронната версия на вестник „Дейли телеграф“ Гуилям в момента бил някъде зад граница, уж за да проверява постоянно разрастващата се верига „Кухнята на мисис Кели“. Но благодарение на моята помощна мрежа аз можех да бъда много по-точен от „Дейли телеграф“. Според едно съобщение по електронната поща от един старшина-оръжейник в момента Гуилям Кели надявал на кура си една от богатите куртизанки в аржентинската столица Буенос Айрес. Така той излизаше извън обсега ми — за момента. Но според последните вестникарски слухове Джери девицата бил тук, в Лондон.

Проверих големия времепказателен уред за малкопишковци на лявата си ръка. 00:05 часът. В продължение на тридесетина секунди обмислих възможните последствия от предприемането на директни

действия срещу братята Кели, след което реших да направя една сутрешна визита на Джери.

Да, разбихах, че действията ми няма да останат без последствие. В нормални обстоятелства човек не отива на гости на врага си. Всъщност навярно е добра идея да държиш враговете си на ръка разстояние, за да може да ги мразиш като безлични демони. Така е много по-лесно да ги убиваш. Но има моменти, когато трябва да нарушиш правилата, а този беше такъв. Искях да взема мярката на Джери. Ако инстинктът ми подсказва, че е мръсен (а инстинктите ми рядко грешат), исках да го поразтърся и да го накарам да действа необмислено. И така, реших, че трябва да направя едно светско посещение, въпреки че не си носех от официалните гравирани визитки. Но това не беше проблем. Винаги нося нещо далеч по-ефективно от визитка, когато трябва да се представям лично и в близък план. Нося пистолет.

[1] Военноморска академия на САЩ. ↑

[2] Популярно име на Айзенхауер. — Б.пр. ↑

[3] Да ти го начукам много. ↑

[4] ZU съобщенията (чете се ЗУ) са най-високоприоритетните късове прехваната информация. Предназначени са единствено за президента. Досиетата с номерация „Уиски“ са непосредствено под нивото на ZU съобщенията и в наши дни ги четат кабинетните министри и висшите военни командири. А „Ешелон“ е съвместният американско/британски разузнавателен вакуум, който поглъща всяко късче търговска и военна информация по телефона, по спътници и по Интернет между Москва и Изтока, Хелзинки на север, Тунис на юг и Техеран, Иран в Близкия изток. И сега, след като и вие знаете три от най-тайните ни тайни, моля ви да откъснете тази страница от книгата, напишете в полето, че нашите тайни са на сигурно място при вас, и я изпратете на адрес: *Director, National Security Agency, 9800 Savage Road, Fort George G. Meade, MD 20755-6000*. Ако ви повярват, няма да предприемат нищо. Ако не ви повярват, ще променят структурата на информацията и ще дадат нови обозначения. ↑

[5] Марка готови консервирани храни с 57 различни продукта. — Б.пр. ↑

[6] Това е псевдоним. ↑

[7] Импровизирани експлозивни устройства. ↑

[8] Както беше случаят във „Взвод Ехо“, моите контакти в Министерството на отбраната на Великобритания ме помолиха да не използвам обозначението на групата и смятам да уважа искането им. Това в края на краищата е проза. Освен това ролята ѝ тук е второстепенна. ↑

[9] За президента. ↑

[10] Програмата на „Ешелон“ за разпознаване на гласове е основана в голяма степен на невронно-мрежовата независима от говорещия система за разпознаване на реч на Бергер-Лу, разработена отчасти с помощ от ВМС на САЩ в края на 90-те години. Системата различава думи, заровени в многобройни „бели шумове“, шумове с амплитуда хиляда пъти силата на търсения сигнал. Системата може да изважда думи от фоновата шумотевица на други гласове, например такива на автобусни спирки, фоайета, барове и зали. След това учените от Агенцията за национална сигурност в „Ешелон“ взеха базовата програма и я разшириха, за да включат възможността да разпознава регионални акценти, за да може системата да различава лондонски от бирмингамски акцент или да отличи кореняка нюйоркчанин в зала, пълна с хора, родени в Детройт, Чикаго, Филадельфия, Лос Анжелис, Маями или Бостън. ↑

[11] Мислите, че се майтапя. По този начин Агенция Безименна спазва правилата, които Конгресът ѝ е определил и които ѝ забраняват да подслушва американци. Агенцията за национална сигурност не подслушва американци. Англичаните го правят вместо нас. И канадците. И австралийците. Защо ли? Защото, като го правят, не нарушават никое от правилата на собствените си страни. И, обратното, когато Тони Блеър поиска да разбере какво се говори по определен телефон в Лондон, Уокинг или Манчестър, той може да поиска от приятелите си в Агенцията за национална сигурност да му свършат работа, а после може да гледа камерата право в обектива и да твърди напълно честно, че никоя британска разузнавателна служба не подслушва британските граждани. Разбира се, че не подслушват. Ние им вършим мръсната работа. ↑

[12] © 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001 от Ричард Марчинко и Джон Вайсман. ↑

[13] Босове на организираната престъпност. ↑

ГЛАВА 6

Понякога, както е писал генерал Тай Лян, човек поема по непрекия път към победата. Но в други случаи най-добър е най-прекият. Именно по тази причина гъвкавостта във всички ситуации е белег на истинския Воин. Освен това винаги съм вземал мярка на човека на четири очни ябълки, а не като чета новинарски статии, доклади от аналитици, профили от списания или бюрократични записки. И така, заключих изследванията си и проверих дали хората ми знаят задачите си за деня. След това взех душ, облякох чист костюм, пъхнах своя „P7-8m“ в кобура вътре в панталона и се приготвих да изляза. (Да, знам, че пистолетите са напълно забранени във Великобритания. Но аз не съм англичанин, а неподчинителен нюйоркчанин. Знам също, че след забраната на пистолетите нивото на престъпленията с жестокости тук, във Великобритания, е скочило до небесата. Така е, защото забраниш ли пистолетите, само престъпниците ги имат. Запомнете това, когато за президент се кандидатира някой, дето иска да ви вземе пистолетите, и гласувайте по съответния начин.)

Така, ето ви Първия закон на Свирепия воин за самооцеляването; ние, свирепите по убеждение, се упражняваме на стрелбището поне два пъти седмично. И носим пистолетите по време на работа. През цялото време. Няма значение какво се казва в правилника.

Имаше няколко секунди до 06:30, когато слязох по стълбите до приземния етаж на хотела, проправих си път през малкото, но уютно фоайе и бутнах двойната врата, за да изляза на улица „Халф мун“. Прекалено рано беше за демонстрантите, които спят до късно, защото шибаното им занимание изисква много енергия. Улиците бяха мокри от дъжда през нощта. Но не беше студено, а и небето бе чисто. Погледнах нагоре към Пикадили и към рядко преминаващите коли. След това завих наляво и тръгнах по улица „Кързън“.

Само на половината разстояние от хотела до химическото чистене отсреща, при следващата пряка, установих, че не съм сам. Като излязох от хотела, едно кафеникаво такси, което работеше на празен ход на шестдесетина метра назад, изръмжа от включването на предавка и излезе бавно, пълзешком, на тясната асфалтирана улица. Също така двама Н2^[1], единият в лъскав, зле скроен костюм с цвят на лайно, а другият — облечен в черно кожено яке, дебел вълнен пуловер и дънки, излязоха от входа на отсрещното блокче при Пикадили, откъдето са гледали, метнаха цигарите си в канавката и замаршируваха тридесет метра зад мен.

Кои бяха ли? Нямах представа. По-точно, и пет псувни не давах кои са. Не и сега. Точно сега имах други приоритети. Освен това външният им вид и липсата на изтънченост показваха, че са аматьори: може би чиракуващи демонстранти срещу Свирепия, които се надяваха да ме закопчат. Или пък по-злокобният сценарий — мераклии-танга от „Ирландското братство“ или от „Ирландската народна армия“, онези, дето не можеха да стрелят като хората и които Нод Дикарло беше проучвал.

В крайна сметка нямаше значение кои са. Не мислех да губя един час време в дълъг, сложен маршрут, за да се отърва от тази опашка. Нито пък щях да започвам офанзива, за да отстраня задниците. Тази сутрин нямаше нужда от неприятности или усложнения. Трябваше да изпълнявам мисия. И затова реших да се отърва от тях по простия начин. Това означаваше всичко да бъде просто, глупако, и по разписание.

ПСЕ — проста стъпка едно — беше да завия надясно, а не наляво, когато изляза на улица „Кързън“. Улица „Халф мун“ е еднопосочна, с движение на северозапад. „Кързън“ също е еднопосочна, като движението е на югоизток. Затова аз завих на североизток, срещу движението. Така се оправих с таксито. ПСД (ако сте толкова тъпи, та да не можете да разберете това съкращение, защо изобщо купувате книги като тази?) беше също толкова лесна. Прекосих улица „Кързън“ и минах в марш 250 метра, после свих наляво, преминах тридесет метра до „Кларджис мюс“, а после почуках на тежката, облицована със стомана врата, която водеше в „Кързън хаус“. Обърнах се и се усмихнах на камерата, която гледаше към вратата. Електронната ключалка щракна. Бутнах вратата, пъхнах се вътре и я

затворих след себе си. Извадих пропуска за сградата от джоба си и го показах на ефрейтор Дюк от въоръжената охрана, седнал в херметичната, осигурена срещу биологични и химически бойни вещества кабина от материал от космическата ера. Шибаната кабина можеше да поеме директен удар от ракетен снаряд и човекът вътре пак нямаше да пострада.

Той отдаде чест и ме записа, като гласът му прозвуча тенекиено през разговорната система:

— Добро утро, полковник. Рано сте станали днес, виждам.

— Няма почивка за уморените, ефрейтор Дюк.

Преминах през вътрешния въздушен шлюз и с маршова стъпка продължих по коридора към стълбището, което водеше до бърлогата на ПД „Браво“ в мазето. Но не влязох в мазето с тесните кабинети. Вместо това продължих напред, в слалом между неизползвани бюра, столове и етажерки, подредени в коридора с мраморен под, към един от трите тайни тунели-входове на улица „Кързън“.

Мислите, че си измислям всичко това. Но не си го измислям. Вече ви казах, че едно време в „Кързън хаус“ се помещаваше архивът на английското разузнаване. Но шестетажната сграда с издръжливите противобомбени стъкла, дебели драперии и бетонен „навес“ между приземния и първия етаж знае много за тайните операции. По времето на бомбардировките през Втората световна война тук, в мазето, се е подслонило кралското семейство. По-късно „Кързън хаус“ става щаб на разузнаването. Тоест докато тайната служба се разраства прекалено много за сградата и се премества първо на „Гроуър стрийт“ №140, над метростанция „Юстън“, а след това в „Темс хаус“ на Милбанк, южно от моста „Ламберт“, където е и сега.

Има друг елемент в архитектурата на „Кързън хаус“, за който не съм ви казвал: неговите три тайни тунела. Първият, изграден при строежа на сградата, води в мазето на „Ландсоун клуб“, който се намира на „Фицморис плейс“, но има обща стена с „Кързън хаус“. Вторият върви почти право на изток, под улица „Стратън“, и излиза в мазето на една художествена галерия на улица „Бъркли“, която от години е била параван за „МИ5“. Третият и най-дълъг тунел минава под „Кларджис мюс“ и върви чак до пресечката на улиците „Чарлс“ и „Фарм“, като свършва в мазето на четириетажна къща, до чиято черна

предна врата е поставена малка месингова табелка с надпис: „Лондонско общество на антикварните книги — само за членове“.^[2]

Непознатите, дръзнали да позвънят на вратата на обществото, въпреки табелката, биват посрещани от сивокоса дама-пазач на средна възраст, която ги отпъжда. Разбира се, единствените „членове“, които биват допускани, са служителите от техническия отдел на „МИ5“, които използват този дом като лаборатория по електроника. Там подобряват подслушвателното оборудване за различни случаи и доразвиват черните изкуства на тайните влизания в помещения. Аз тръгнах към тунела за улица „Фарм“, преминах през охраняваната врата и се отправих по дългия, влажен и студен пасаж.

На края на тунела имаше постови пункт. Двама въоръжени охранители ме провериха и ми позволиха да премина през една херметична шлюзова врата в малък вестибюл. Натиснах бутона за асансьора и изчаках, докато електродвигателя спре да бръмчи, отворих външната врата, а после и вътрешната решетка, влязох, затворих външната врата и после вътрешната решетка и натиснах бутона за изкачване.

Петдесетгодишният асансьор с размери като на ковчег тръгна рязко нагоре, а двигателят жужеше. Шестнадесет секунди по-късно спря рязко. Повторих действията с решетката и вратата и излязох, за да се озова в пищно фоайе. Вдясно от мен имаше красиво стълбище, което описваше грациозна дъга нагоре към първия етаж на къщата. Право напред се намираше дебелата предна врата. Вдясно от нея, встрани от течението, имаше малко бюро, зад което седеше вездесъщата сивокоса дама-пазач. Очите ѝ се отместиха към асансьора, когато излязох. От изражението ѝ забелязах, че не ме хареса. Гледаше мен и моята плитка, и дългата ми брада с презрително изражение.

— Добро утро — казах най-после.

— Добро утро... сър — изръмжа дамата, а поздравът (и тази дума използвам в много свободен смисъл) прозвуча като ругатня. — С какво мога да ви помогна?

— Просто минавам — отвърнах.

— Добре. Застанете до вратата, ако обичате.

Тя излезе иззад бюрото, огледа картината от камерите, за да е сигурна, че отвън не се навъртат злосторници, след което дръпна трио

резета и отвори вратата, за да позволи бързото ми изнасяне.

— Приятен ден... сър.

Вратата зад мен се затвори с щракане, последвано от стабилно затваряне на трите резета. Улица „Фарм“ беше пуста. Не видях никого и по улица „Чарлс“. Стоях тихо няколко секунди, заслушан за шум от стъпки или двигатели на коли, но чувах единствено собственото си дишане. И така, след като бях се отървал по прост начин от противника, се обърнах наляво и изминах тридесет метра до улица „Хейс мюс“, после отново свих наляво и тръгнах по средата на тесния път. Отдясно минах край ръбестата двуетажна къща със зелена правоъгълна дървена врата, където покойният Уилям Колби, бившият директор на ЦРУ, е живял като млад лейтенант през Втората световна война. Разпознах къщата на Джери Кели — или по-точно неговите две къщи, — когато стигнах до пресечката на улица „Мюс“ с „Честърфийлд гардънс“. От прочетеното в „Архитектурен дайджест“ знаех, че общата стена между двете съседни викториански постройки от червени тухли е съборена, когато Кели е правил обновленията. Но външно сградите оставаха непроменени, което придаваше на постройката известна небалансираност. Погледнах зад ъгъла. Към улица „Честърфийлд гардънс“ гледаше тухлена стена, висока два и половина метра, с две електрифицирани жици и двойка охранителни камери на шарнири.

Да, навярно предизвиквах нещата със светското си посещение. Това беше и целта. Както казах, ние Воините обикновено не се срещаме с противниците си лице в лице. Никога не бих имал възможността да пребия Саддам Хюсеин (макар че със сигурност искам да ми се удаде такава възможност). И вероятно никога няма да стисна с длани кльощавия врат на Осама Бен Ладен — макар че с удоволствие бих го прекършил... бавно. Нямам нищо против и да отпратя бърз ритник в топките на Моамар Кадафи (а веднъж почти имах такава възможност). Но това беше изключението от правилото. А правилото е, че злодеи като Саддам, Моамар и Осама обикновено са добре изолирани от хора на моето оперативно ниво.

Но нека бъда честен: извадих късмет. През последното десетилетие имах щастието да очистя няколко куродъхи педали, причинили смъртта на невинни хора — и го направих отблизо и в личен план. И ако се окажеше, че Джери Кели има нещо общо със

смъртта на моя приятел от корабите Бъч Уелс, щях да приведа и неговата смъртна присъда в действие лице в лице.

Върнах се назад и спрях пред сводестата лъскава входна врата от черен емайл, украсена с масивно месингово чукче с формата на лъвска глава. Вдигнах тежкия пръстен и го ударих здраво три пъти в плочата. Когато не получих отговор, повторих. След деветия удар чух шум над главата си.

Погледнах нагоре и видях как една охранителна камера се завърта на шарнира и рязко се навежда надолу, за да ме огледа. Махнах с ръка и за всеки случай, ако към апаратурата има включен микрофон, казах:

— Добро утро.

Настъпи пауза, която продължи към четиридесет и пет секунди. След това от вътрешната страна на вратата се отмести едно резе, чух щракането на превъртаща се брава, след което вратата се завъртя навътре.

Джери Кели, с рошава гъста червена коса, увил дългото си кокалесто тяло в дебел подплатен копринен халат в зеленикаво, кафяво, червеникаво и излъскано златно, се извиси в тясната врата и ме подкани с глава да вляза. Добър актьор беше, така спокоен, сякаш ме е очаквал.

— Добро утро и на вас, полковник Марчинко. Рано сте станали.

Погледна небето в ясния, хладен лондонски въздух.

— Пък и прекрасна утрин да стане рано човек, мисля.

Той протегна длан.

— Добро утро, полковник Марчинко. Моля, влезте.

Поех я. Стискаше силно и за моя голяма изненада ръката му беше груба като едра шкурка. Този Джери Кели работеше и с ръцете си. Упражни значителен натиск върху дланта ми. Аз отговорих на натиска грам по грам, с усмивка на уста.

Играхме си на здравеняци около десет секунди. Аз спечелих — виждах го в очите му. Младият ирландец разхлаби хватката си, измъкна дланта си и я разтърси два пъти.

— Харесвам хората с твърда ръка — каза, като отстъпи, за да ме пропусне.

Прекрачих прага на къщата. Кели затвори вратата леко, докато резето щракна звучно. До рамката светеше в зелено контролното табло

на сложна охранителна система. Джери Кели се обърна и ме поведе напред.

— Насам, полковник.

Трябва да призная, че къщата впечатляваше. Цялото пространство — двата и половина етажа — беше изкормено и ме посрещна една-единствена огромна стая с висок таван, чието пространство беше разделено от трио лакирани паравани от деветнадесети век с по шест платна, триметрови стени от книги и огромни антични огледала с богато украсени рамки. Пространството за готвене беше отделено с подвижни стени, изработени от редуващи се панели от неръждаема стомана, мед и месинг.

Художествените произведения бяха от различни стилове. Във фоайето доминираше огромен портрет на Ленин, изработен от Анди Уорхол. Вляво забелязах чифт ранни картини на Лихтенщайн и огромна картина с маслени бои, рисувана от Марк Ротко и обиколена от трио картини от шестнадесети век, от школата на Ботичели, и трите на Дева Мария. Подовете бяха от широки, стари чамови дъски, покрити с персийски килими. От сводестите тавани висяха прожектори, очертаващи кръгове. Всичко беше напълно неочаквано и доста впечатляващо.

Спрях достатъчно дълго, за да възприема всичко. Кели ме гледаше как попивам детайлите.

— Какво мислите?

Първото правило за разговори на Свирепия е „Не разкривайте нищо“.

— Достатъчно добро е като за спане.

Ирландецът се усмихна и изпука кокалчетата на пръстите си.

— Кафе, полковник? — запита. — Тъкмо направих една кана.

Аз се намирах тук, за да вземам мярка на човека, а не да бърбря на чашка.

— Не, благодаря.

Той кимна.

— Добре, в такъв случай — каза. — Ще бъда делови. Какво ви носи тук в тази приятна, ясна есенна утрин?

Обърнах се към него.

— Вашите реклами — казах. — Афишите по автобусите.

Ръцете му се спуснаха до нивото на ханша.

— Не ви харесват.

— Точно така.

Погледът му стана твърд.

— Жалко — каза. — Ще трябва да ги търпите. Искам да кажа, докато правителството постъпи както трябва и вие и хората ви си отидете.

— Спасихме британски деца.

— Полковник — каза, — британците са напълно способни да спасяват собствените си деца. Но това е извън темата.

Кръглото му лице доби загрижена гримаса. Бръкна в джоба на хавлията си и извади малък пейджър, погледна дисплея и каза:

— Извинете за момент, полковник, но трябва да се заема с нещо.

Обърна се и изчезна зад картината на Ротко. Три минути по-късно се върна.

— Извинете за прекъсването — каза Джери Кели. — Един от проблемите на това да управляваш бизнес е фактът, че никога, никога не можеш да не си в контакт с хората си.

Позволете, приятели, да спра достатъчно време, за да ви дам малко свирепа информация. Човекът, който се върна, не беше същият, който отиде да се обажда по телефона. Цялото му държане беше се променило. Стойката му бе много по-враждебна. Тялото му беше се променило от положение „неутрално“ към „агресивно“. Това засили любопитството ми. Но не повдигнах въпроса. Оставих го да продължи с монолога си.

— Работата е там — каза Кели, — че вие, американците, изглежда, вярвате, че можете да се вмъкнете посред един проблем, да го решите с няколко думи или къс хартия, а после да си отидете и да вярвате, че всичко ще се оправи. Но случаят не е такъв. Нито тук, нито другаде. Всъщност вие, американците, оставяте нещата по-лоши, отколкото са били, преди да се натрапите в кризата.

Никога не бих го признал пред него, разбира се, но имаше право. Погледнете назад през миналото десетилетие и помислете колко пъти сме използвали въоръжените си сили в опит да решаваме вътрешни проблеми на суверенни държави. Досието на Америка не е добро. Провалихме се в Сомалия. Провалихме се в Хаити. Провалихме се в Босна. Провалихме се и в Косово.

Преди няколко години просто бих пръснал задника на Джери Кели или бих го разтърсил свирепо и толкова. Но сега бяхме в нов век, ново хилядолетие. И така, аз прекарах следващия час в сериозен разговор, за да си дам хубава възможност да му взема мярката.

Не е необходимо тук и сега да пресъздавам целия диалог. Достатъчно е да кажа, че Джери Кели не се съгласи — категорично — с начина, по който британското правителство и нашето работеха по ирландския проблем. Той мразеше американските компании, които отваряха дюкяни на негова територия и получаваха данъчни облекчения, каквито той — искам да кажа „Глобекс“ — не получаваше. Страстно се обявяваше срещу военното сътрудничество между нас и британците. Вярваше, че „Ешелон“, съвместният проект за разузнаване, всъщност е параван за огромна вътрешна шпионска операция във Великобритания и Ирландия (и трябва да призная, не беше далеч от истината в това отношение, макар че със сигурност не го потвърдих). И най-много от всичко ненавиждаше как правителството на Нейно величество беше допуснало американците да станат равнопоставен играч в Северна Ирландия. Ето там нещата станаха интересни.

— Моята страна трябва да победи или да загуби, полковник, а не вашата.

— Предпочитате тя да остане в сегашното положение; хората да се избиват един друг, отколкото ние да опитаме да създадем среда, способстваща мира.

— Вярвам, че ние, ирландците, трябва сами да решаваме вътрешните си проблеми — отвърна той уклончиво.

— Смятате ли, че Северна Ирландия трябва да бъде отново присъединена към републиката?

— Аз вярвам — каза Кели — в една неделима нация със свобода и справедливост за всички.

Изглежда ме мрачно.

— Това не ви ли звучи познато, полковник?

Познато беше и му го казах.

— Благородно чувство.

— Така е — съгласи се той. — Но ние, ирландците, трябва да го създадем сами. А не вие, американците, да ни налагате своите

ценности или договорености чрез икономически шантаж или със силата на оръжието.

Не съм политик и го казах на Кели.

— Да оставим политиката — рекох, — а какво ще кажете за американците, които бяха убити? Един от моите хора неотдавна загина в бой за мира в Ирландия. Той дойде тук с най-добри намерения. Други американци, бизнесмени, също са били убити през изминалите месеци. Не са ли заслужавали някаква защита?

Настъпи пауза. След това Джери Кели каза:

— Вие, американците, заслужавате това, което получавате.

— Включително да ни убиват?

Очите му вече бяха пълни с омраза.

— Включително всичко. Вие, американците, страдате от национална арогантност в съчетание с наивност на характера, които ви правят примамлива цел за всяко демократично и революционно освободително движение по света.

„Демократично и революционно освободително движение?“ Тоя задник какви ги говореше?

В този момент разбрах точно какви ги говори. Джери Кели беше на двадесет и четири години. Роден е през 1977 г. За него британската кампания за освобождаването на Фолклендските острови през 1982 г. е нещо, за което е чел в книгите по история. Също и за лейди Маргарет Тачър, чието правителство на торите беше извело Великобритания от четиридесет години на икономически и социални трудности и я беше превърнало в сегашното живо, многокултурно общество. За децата като Джери Кели, станали юноши в края на 90-те години, Студената война е древна история. За тях НАТО, чиито членове включват бивши страни от Варшавския договор като Полша и Чешката република, е беззъба бюрокрация. За тях еврото е официалната валута. За тях винаги е имало настолни и преносими компютри с модеми и цветни екрани. „Пентиум“ е начин на живот. Всички телевизори имат дистанционно управление и винаги е имало сателитен канал „Скай“, на който човек може да гледа Си Ен Ен. За Джери Кели войната във Виетнам (ако изобщо е чел за нея) беше толкова далечна, колкото Втората световна или пък Стогодишната война.

Искам да кажа с всичко това, че Джери Кели с всичките си милиарди лири стерлинги, пунтове^[3], долари или евро си оставаше

хлапе с жълто около човката. Дете. И по-лошо — разглежено дете. Едно разглежено дете от новото хилядолетие, което нямаше представа от ИСТИНСКИЯ ЖИВОТ. Той беше израснал в двете десетилетия на най-голямото икономическо развитие в човешката история. Станал беше Интернет милиардер много преди двадесет и петата си годишнина. Но като много поколения разглежени деца преди неговото и той по някаква причина беше решил, че вместо да посвети живота си на позитивни неща, ще прави обратното. Затова беше възприел агресивния речник на привилегированите революционери-дилетанти, сходен с този на измислената освободителна псевдофилософия, която през 70-те и 80-те години бълваха най-вече заможните членове на терористични групи като „Баадер-Майнхоф“ в Германия, италианските „Червени бригади“ или нашите американски „Обединен фронт за свобода“ или „Студенти за демократично общество“.

Приятели, всичко това беше само лайнарски глупости. Куродъхият педал с червената като морков горна част на главата си бълваше същите обстойни лайна, каквито от години съм слушал как ние, американците, заслужаваме онова, което ни постига; той оправдаваше убиването на американците, защото сме опитвали да налагаме стойности като демокрация, свобода и равенство като безсъвестна тълпа империалисти, колониалисти и хегемони. Що за конски лайна. Що за товар с кравешки торти.

Не, по-лошо. Милиардер или не, компютърен гений или не, този гниломъд двадесет и нещо годишен пикльо току-що прекоси линията, която имам в главата си. Не го беше еня, че Бъч Уелс загина в бой за мира в Ирландия. Е, добре, може би това щях да изтърпя, без да го убия, защото Бъч Уелс беше Воин и знаеше рисковете на работата си. Но Джери не спря дотук. Сега проповядваше убиването на невинни жертви. Лансираше действията на страхливци, в борбата с които съм прекарал цялата си кариера. Действия, каквито влязохме да предотвратим в училището „Брук грийн“.

— Не мога да позволя...

Той ме прекъсна:

— Виждате ли? Виждате ли? Само се чуйте, полковник. „Не мога да позволя.“ Не знаете ли колко арогантно звучи това за хората като мен? Не разбирате ли колко отвратителни са тези думи за нас, хората от суверенни страни, различни от вашата. „Не мога да позволя.“ Та

това е дипломация на силата, полковник Марчинко. Това е високомерие. Това е абсолютна самонадеяност.

Джери Кели замълча за малко. А после каза още нещо, което не трябваше да казва:

— Поведение като вашето — бяха думите му — зове за отмъщение. Наистина, полковник, поведение като вашето заслужава отмъщение.

„Зове за отмъщение“? „Заслужава отмъщение“? О, ще му покажа малко старомодно, шибано свирепо отмъщение в стил „Бог на войната“. Не чаках. Не питах „Може ли“? Просто му се метнах изведнъж. Като смрад върху лайно.

О, да, ръцете му може и да бяха груби от физическа работа. И да, той беше жилав, здрав, енергичен младок, който, ако се съди по поведението му, очевидно обичаше да се сбива от време на време в някой бар. И несъмнено беше си наел личен треньор, който знаеше някои хватки. Но за мен това и монета от една лира биха му стигнали единствено да се качи на шибаното метро.

Вижте, приятели, притежавам реален опит от десетилетия насам в укротяване и пребиване на подобни задници. И затова го оставих да си прави хватките и да върви от точка „а“ към точка „б“. И тогава, когато му се свършиха движенията, направих финт наляво и го праснах с отворена длан — пляааас — по бузата.

— Ето това е отмъщение, Джери — казах, като стоях на безопасно разстояние, докато той правеше движения, с които само си пречеше. Отново направих финт наляво и се усмихнах гадно през Бойната си гримаса, като го ударих с другата си ръка — пляаас — и оставих червенина на луничавата му кожа.

— Това е отмъщение в старозаветен стил.

Той забрави и „а“, и „б“ и се нахвърли като бик в стъкларница. Аз се отстраних от пътя му и го праснах с лакът в гърба, от което той се олюля. След това, когато отново се нахвърли като бик, му позволих да се приближи, обвих го с големите си, здрави ръце, праснах го с чело и когато очите му се разфокусираха, го ударих с коляно в топките, от което очите му се скръстиха точно както трябва и му излезе въздухът. Докато стоеше задавен, превит на две и агонизиращ, го ударих рязко по носа и му го счупих (чух трошенето на хрущяла), от което той се просна по гръб на турския си погребален килим от деветнадесети век

от Киршехир в червено, синьо и жълто, върху който така подобаващо бяхме застанали.

Гледах няколко секунди как се гърчи в агония и как кръвта тече по горната му устна.

— Джери — казах. — Има неща, които не се купуват с младост и пари.

Посегнах и го хванах за реверите на подплатения копринен халат, след което го изправих, за да мога да го гледам в очите.

— Опитът от живота е едно от тях — праснах го, — а старозаветното отмъщение — друго.

Отново го ударих. След това го придърпах съвсем близо, за да може никога, никога да не забрави какво му казвам. Така е с децата в наши дни. Трябва да им говориш съвсем ясно, за да те разберат.

— Виж — казах му. — Отмъщение е старозаветна дума, а ти не си от старозаветния тип хора.

Вгледах се в лицето му, за да съм сигурен, че приема съобщението.

— Аз съм старозаветен тип, Джери.

Не приемаше съобщението така, както ми се искаше, и затова го ръгнах отново в топките.

Когато очите му отново се фокусираха, възобнових монолога си.

— Джери, за да научиш, трябва да слушаш. Затова слушай. Слушай добре.

Вгледах се в очите му, за да надникна в душата му. Трябва да Ви кажа, че видяното не ми хареса особено.

— Добре. Говорехме за отмъщение — казах. — Отмъщението е онова, което хората като мен правят на хората като теб, когато разберат, че хората като теб вършат нещо нередно.

Оставих му няколко секунди, за да поеме концепцията.

— Схващаш ли?

От лицето му ставаше ясно, че не схваща. Още не. Затова пак го ритнах. В края на краищата правилното вътълпяване изисква усилия. И така както се надявах да стане, Джери Кели най-после схвана.

Захвърлих го на килима и се отправих към вратата. Когато я отварях, го чух да драйфа върху античния погребален килим.

— Бъди добро момче, Джери. Занимавай се само с програмиране. Остави отмъщението на старозаветните хора.

[1] Некрасиви и непознати. ↑

[2] Лондон е така претъпкан с тунели, че някои от забележителностите на града са в опасност да се срутят съгласно тайно проучване от кабинета на министъра на вътрешните работи в края на 1999 г. Най-дългият от тези тунели е този за кралските пощенски служби, изграден през 30-те години, който минава от „Падингтън“ в западната част на града до „Муъргейт“ в източната — повече от четири мили. През август 2000 г. Тони Блеър удължи един таен тунел, изграден първоначално по заповед на Уинстън Чърчил. Този тунел свързва „Даунинг стрийт“ № 10, под „Уайтхол“, с мазето на Министерството на отбраната. Подобренията на Блеър включват изграждането на нови подземни кабинети, защитени от микровълни, спътникова подслушвателна апаратура и радиация. ↑

[3] Валутната единица на Република Ирландия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Със значително подобро настроение и маршова стъпка отидох до горния край на улица „Хейс мюс“, пресяхох площад „Бъркли“ — тук се произнася „Баркли“ — и тръгнах на север по улица „Дейвис“, една от големите артерии в югоизточната част на квартала „Мейфеър“, в посока към улица „Оксфорд“ и „Ремо“ — моя най-любим ресторант за яйца с бекон на света, за да закуся. Улица „Дейвис“ още не беше претъпкана. Но групи пешеходци вече започваха да изпълват тесните тротоари, тръгнали на работа в скъпите магазини и луксозни офиси в „Мейфеър“. Трафикът беше натоварен, но мърдаше. Утринният въздух все още беше студен и свирепо парфюмиран с дизелови пари.

Ходейки, разсъждавах над наученото. И целият ми дългогодишен опит от работа с терористи, психари и други злосторни престъпници по цялото земно кълбо подсказваше, че също като тях Джери Кели не мислеше нищо хубаво. Изобщо. Още по-важен беше фактът, че Джери е от Балинахинч, мястото с ирландския акцент, който опознавателната програма на Агенцията за национална сигурност беше свързала с член на „Защитниците на зелената ръка“.

Възможно е това да е съвпадение, казвате. В моята работа, приятели, няма съвпадения.

Помислете. Всички престъпници се разпознават по три елемента: мотив, средства и възможности. Джери Кели удовлетворяваше елементи номер едно и две. Току-що ми беше казал, че ние, американците, заслужаваме онова, което получаваме. Имаше финансовите ресурси да плаща на танга да вършат мръсната работа. Така оставаше елемент три: възможността. След като установя тази част от тройката, задникът на Джери щеше да ми принадлежи.

Поради която причина реших, че след закуска и добре подкрепен със силното кафе на „Ремо“, ще тръгна обратно към „Кързън хаус“, за да потърся Мик Оуен и да го информирам за Джери Кели, братчето му Гуилям и „Защитниците на зелената ръка“, както и за едноседмичните ми проучвания. Да, помня, че Еймън Демона изрично ми беше наредил да не казвам нищо за следствието — само на него. Но, честно казано,

хич не ми беше през ръждивата пишка за желанията на адмирал Еймън Джоузеф Фланъри. Знаех, че рано или късно кучият син ще ме продаде, когато може да извлече най-голяма полза за кариерата си.

Освен това, честно казано, ако работиш в друга страна, е по-добре да си намериш местен закрилник, който може да спира бюрокрацията пред теб и да ти улеснява работата. Но не получавах, ако не дадеш. В Япония винаги съм обменял информация с приятеля си Тоширо Окинага, с когото се запознах, когато беше сержант в Националната полиция. Сега той е висш офицер в Куника, контратерористичното звено на японската полиция. В Германия генерал Фред Колер, който командва най-новата контратерористична група в Берлин, „*Kommando Spezialkräfte*“, или „KSK“, неведнъж е вадил стария ми свиреп хуй от огъня. В Близкия изток един дребен Воин на име Ави Бен Гал винаги е бил насреща в трудни моменти, за да даде опора на американските ми рамене със стария си израелски гръб. Но ключът в работата с тези воители винаги е бил в това, че работим заедно, като ЕКИП. За Еймън концепцията за ЕКИПА е чужда. За Еймън лоялността е еднoпoсoчнa: тя се подгръзва нагоре по командната верига, докато стигне до него. Аз следвам принципа, заложен преди години от Рой Боъм, кръстника на всички ТЮЛЕНИ, който винаги проповядваше на нас, поповите лъжички, че лоялността е двупосочна. Тя се изкачва нагоре по командната верига, но минава и в обратна посока. Изисквам лоялност от хората си. Но я връщам молекула по молекула. Така, приятели, се насърчава и осигурява целостта на групата и концепцията за ЕКИПА. И точно така винаги съм работил с колегите си в чужбина.

Разбихах също, че Мик се намираше натясно в политически план. Званието му беше се променило. А тази звезда водеше и нови отговорности. Но личността му не се промени — нито на йота. А когато си работил с някого в напечени ситуации и той винаги е помагал в миналото, нямаш основания да смяташ, че ще те провали в настоящето. Резултат: с Мик трябваше да поговорим за много неща.

И така, предполагам, че се бях съсредоточил върху тези мисли, вместо да си отварям очите. Защото откровено мога да докладвам, че защитната радарна система, която се намира в мозъка ми, зад путкодетектора, който обикновено работи 24 часа 7 дни седмично, беше повредена или без оператор. Защото със сигурност не забелязах

стария ВФ, или Въпросен Фургон, който ме подмина, а после се закотви до бордюра бавно двадесетина метра пред мен.

Тъкмо бях се изравнил с един антикварен магазин, специализиращ в гръцки и римски скулптури. Погледнах към витрината, за да се насладя на малко парче фриз, което представляваше богинята Диана, а после продължих с пълна скорост към ниската викторианска ограда от ковано желязо, която опасва хотел „Клариджис“. След това, като минавах, забелязах как трима мъже в тъмни, анонимни комбинезони се измъкват от фургона. Отидоха в задния му край, отвориха вратите и заизваждаха огромен, навит персийски килим.

Мистър Отпред грабна килима отпред и го дръпна рязко. Мистър Среда взе извилата се надолу средна част, когато тя излезе от фургона, а Мистър Отзад хвана килима (къде ли?) отзад. Вдигнаха килима на рамене и тръгнаха през тротоара към сервизния вход на хотела. С това си действие преградиха тротоара точно на два и половина метра пред мен и ме накараха да забавя ход. И в този момент, приятели, косата на тила ми щръкна право нагоре. Представа нямам защо става така. Но стана: още един пример за инстинктивното, първично и първобитно нещо, което е спасило живота ми десетки пъти през изминалите десетилетия.

Казано е, че преди да умреш, животът ти преминава пред очите ти в бавен кадър. И така, ето пълен списък от онова, което внезапно осъзнах за няколко милисекунди след щръкването на косата на тила ми.

- Осъзнах, че съм практически сам на тротоара: един-двама-трима-четирима пешеходци на шест метра пред мен, двама на десетина метра зад мен и един, в черно кожено яке, некомфортно близо в точката на слаба видимост над лявото ми рамо.

- Разпознах шофьора на колата. Мистър Лайнянокафяв Костюм от по-рано през деня. И познайте какво: Мистър ЛК беше се преместил на седалката зад волана, а колата беше на скорост. Знаех това, защото стоповете светеха, а той гледаше нервно в посока назад, към мен.

- Забелязах, че тримата носачи на килим не обръщат внимание на килима и не гледат към сервизния вход на хотела. Както шофьорът на фургона, така и те гледаха мен.

- Видях малка, крива пластмасова кутия с две метални остриета в ръката на оня, който държеше килима по средата.

- Видях, че отстрани на фургона няма никакви рекламни надписи и че всъщност колата е била пребоядисвана неотдавна, ако се съди по различната боя отвътре на задните врати.

- Осъзнах, че задният регистрационен номер в жълто и черно беше покрит с насекоми — признак, че е свален от предния край на друг автомобил.

И в този момент алармата се включи и корабната сирена в мозъка ми зарева сигнала за потопяване под вода.

О, това беше сладко. Професионално отвличане посред бял ден, точно в шибания център на града. А тези танга искаха *moi*. Просто е всъщност: пращаш мишената при Мистър Среда, който я зашеметява със стоп-палката. После, когато мишената се свлече, я натоварваш в колата и тръгваш. Ако някой протестира, казваш, че бедният задник е получил сърдечен удар и го водиш в болницата. Класически ход за отвличане, за първи път използван от корсиканците, които работят за ДНТ, съкращение за Дирекцията за наблюдение на територията, или френската служба за вътрешно разузнаване, контрашпионаж и контратероризъм. Веднъж гледах как група от корсиканските разбойници на стария ми приятел Жак Лили отвличат едно алжирско танго в претъпканата богаташка улица „Риволи“ на по-малко от половин пряка от хотел „Риц“. Толкова плавно действаха, че туристите и хората, излезли на пазар, така и не забелязаха как онези хванаха мишената, праснаха го да изпадне в несвяст, метнаха го в кола и заминаха.

Невъзможно е, казвате. Не, не е. Повярвайте ми. Един добър екип може да го направи да изглежда лесно. Без усилия. Може да ходите три метра зад мишената и да я отмъкнат изпод носа ви, без изобщо да забележите. Факт е, че отвличанията през деня са трудни, сложни, комплексни задачи и е по-добре да използвате професионалисти, които са упражнявали ходовете стотици пъти. Но тези задници бяха нервни. Направо трепереха. Ако бях внимавал, щях да съм ги видял от цяла миля, както се казва. Но дори и сега, дори и толкова късно в играта можех да предприема активни и ефективни контрамерки. Попаднеш ли в засада, в края на краищата единствената ти защита е яростната, агресивна, безкомпромисна контраатака.

И точно това направих. Инстинктивно свих към бордюра, когато коженото яке се метна в пространството, където се намираше гърбът ми преди един миг. Отклоних се от удара, обърнах се и ударих в посоката, от която той дойде, радостен, когато ръката ми влезе в контакт с едно младо хлапе в черно кожено яке и дънки. За ничия изненада (особено моята) това беше същото Мърляво Кожено Яке, което ме бе проследило от хотела по-рано през деня. Изви се. Никакъв шанс. Грабнах го за ръкава, извъртях го и го праснах силно отгоре по главата.

Но очевидно не достатъчно силно. От нищото в другата му ръка се появи една шибана палка, изви се и ме прасна право в лицето. По-точно казано, удари ме право в многократно чупения ми словашки нос.

Дневната светлина да върви на майната си — видях шибани звезди. Всъщност повечето от Млечния път. Но нямах време да се наслаждавам на гледката, защото трябваше да демонстрирам Първия физичен закон според Свирепия. Отстъпих, опитах да хвана дланта, китката и ръката, които бяха прикрепени към палката, след това се извих рязко и разтегнах гореупоменатата ръка, с което накарах останалата част от тялото на Мърлявото Кожено Яке да ме последва.

Това беше добрата новина. Лошата беше, че това движение ме приближи към навития килим. В този момент, разбира се, Мистър Среда вдигна стоп-палката и опита да я опре в тялото ми, за да спра да се суея толкова и да се държа като добро момче. Разтвори ръце широко, за да препречи пътя ми, стиснал палката в дясната си ръка, насочил важната ѝ част към корема ми.

Отскочих наляво, като повлякох Мърлявото Кожено Яке със себе си, докато се отдръпвах от стоп-палката.

Мистър Среда замахна към мен с разкривено лице и присвити очи. Трябваше му само да ме докосне веднъж с шибания електрошок — факт, който разбрах, че знае не по-зле от мен.

Но ето какво не знаеше. Не знаеше, че аз съм едър, силен майкотаковач, който помпа двеста килограма на открития гладиатор във вила „Марчинко“ и прави по 155 коремни преси 365 дни в годината. И така, продължих да се държа за Мърлявото Кожено Яке с една ръка, докато той опитваше едновременно да се отблъсне от мен и да се опази от електродите на приятеля си. О, сериозно се притесняваше от електрошока. Но не колкото мен. Затова, въпреки че

се бореше, аз го сложих между себе си и стоп-палката, като го стисках с две ръце и го използвах за жив щит.

Мистър Среда замахна към мен веднъж, два пъти, три пъти. Парирах го с помощта на МКЯ. При четвъртото замахване той опря палката право в бедрото на Мърлявото Кожено Яке. Това също беше добра и лоша новина. Добра новина, защото не аз бях ударен. Но лоша новина, защото сега държах 80 кила тежест.

Време беше да се отърва от този щит. Но вместо просто да пусна Мърлявото Кожено Яке да падне, аз го хванах за колана и за косата на тила и го захвърлих към Мистър Среда, чиито ръце (и палка) инстинктивно се вдигнаха пред него, което, разбира се, изпрати втори огромно силен заряд в тялото на Мърлявото Кожено Яке.

— О, мамка му — каза високо Мистър Среда. Очите му последваха тялото на момчето, докато падаше на земята.

— Мамка му — каза отново.

Очите на Мистър Среда бяха спрени на Мърлявото Кожено Яке. Това означаваше, че не ме гледа. Протегнах се и го стиснах за дясната китка, за да е сигурно, че стоп-палката няма да е в близост с *тоі*. След това...

Добре де, добре. Трябва да прекъсна, за да ви дам непоклатимото доказателство, че тези задници бяха истински шибани аматьори.

Ето го: двамата, които държаха краищата на килима, не реагираха. Просто си стояха и държаха килима.

Да се върнем в реалното време. Мистър Среда обаче се движеше. И действията му не вещаеха добро за мен. Пусна палката (върху Мърлявото Кожено Яке, което получи трети силен удар), бръкна в джоба си и извади един огромен и шибан боен сгъваем нож.

Приятели, мразя оръжията с острие. Опасни са. Гадни са. Почти винаги ви порязват. И така, не чаках Средния да вземе инициативата и набързо да накълца стария Свиреп. Той замахна с острата част на ножа към мен, сякаш да ме шамароса.

Отскочих извън обсега му. Когато ръката му премина край мен, хванах китката му с две ръце, пристъпих към него, за да използвам тялото си, след това огънах китката нагоре и назад над ръката му, докато чух да се счупва. Оня изрева. Пръстите му пуснаха ножа, който изтрака.

Зле постъпи, мамицата му. Пуснах счупената му китка, хванах го за рамото и го праснах с глава, от което той се понесе назад. Спуснах се след него. Точно тогава Мистър Мърфи реши да навре грозната си мутра в моята работа. Мистър Среда ме стисна със здравата си ръка и ме дръпна към себе си, като разкъса сакото ми и ме повлече достатъчно грубо, та да се препъна в Мърлявото Кожено Яке. Сега, тъй като изгубих равновесие, Мистър Среда ритна към краката ми. Пропусна където трябва, но ме нацели силно по дясното коляно.

Ох, мамка му, мамка му, боли. Паднах — силно — на тротоара, като при това пистолетът ми се изхлузи от кобура и изтрака на плочите.

Пистолетите в Лондон не са добро нещо, ако сте чужденец — дори и военен чужденец като мен. И така, спуснах се след пистолета, което даде на Мистър Среда възможността, която му трябваше. Замахна с гаден ритник към главата ми. Видях го достатъчно рано, за да отбия удара.

Хванах стъпалото му, извих го и дръпнах. С това съборих куродъхия педал и си осигурих достатъчно време, за да взема пистолета и да го напъхам обратно в кобура. После възвърнах цялото си свирепо внимание към Мистър Среда.

Изтърколих се към него, като по пътя си грабнах ножа, без да обръщам внимание на дупките, които пробивах в крачолите си. Той се отдръпна назад. Аз продължих към него. Най-после успя да се изправи, което аз не можах да направя, и се насочи със счупеното си крило към колата. Приятелчетата му хвърлиха килима и напуснаха сцената вдясно, за да се присъединят към него. Изтеглиха го вътре, скочиха и те и с трясък затвориха вратите. Мистър Лайнянокафяв Костюм натисна педала до ламарината и се отлепи от бордюра, оставяйки след себе си грозни следи от гуми. А *moi*? *Moi* остана на колене на тротоара, задъхан, с ножа и стоп-палката, както и неподвижното тяло на Мърлявото Кожено Яке и шибания навит килим.

Е, нямах нужда от шибания килим. Но нямаше да оставя палката, ножа или истинското доказателство — Мърлявото Кожено Яке — така.

Взех палката, изпратих в МКЯ още 300 000 волта за всеки случай, намерих откъде се изключва, за да го обезвредя, и го напъхах в джоба си. Също и ножа. След това се изправих на крака, хванах Мърлявото Кожено Яке през кръста, изправих го на неговите си крака,

хванах го за яката и го замъкнах тридесетте метра до ъгъла на улица „Брук“, където три таксита чакаха с двигатели на празен ход пред вратите на хотел „Клариджис“.

Успях да отворя вратата на едно такси и да напъхам Мърлявото Кожено Яке вътре, качих се и аз, затворих вратата и изтрих ручейчето кръв, което течеше от носа ми върху съсипания маншет на съсипаната ми шита по поръчка риза. Шофьорът погледна назад и с удивително, типично британско присъствие на духа запита:

— Закъде с вас и вашия... приятел, сър?

— „Кързън хаус“, ако обичате. И бързо.

Шофьорът си промърмори нещо, след това се извъртя, прегърби се над волана и се отделихме от бордюра.

— Какво казахте?

Шофьорът погледна в огледалото за обратно виждане, докато въртеше волана за десен завой на улица „Ню бонд“.

— Казах, че трябваше да се досетя, сър. Трябваше да се досетя, че ще искате да идете до „Кързън хаус“. Трябваше да се сетя, мамка му.

Всъщност Мърлявото Кожено Яке се казваше Шон Малоуни, той беше двадесетгодишен, самообявил се ефрейтор в Ирландската народна армия, а номерът на паспорта му беше JH-214266. Толкова ни каза: старата история с ИЗСН^[1]. Продължаваше да ни пробутва ИЗСН (всъщност просто искаше от нас „róg mo thón“, келтският превод на което се движи някъде около „целуни ме по задника“), когато двойка дребни служители от контраразузнаването се появиха без предупреждение, показаха топ листа с печати „Свръхсекретно“ и отведоха копелето, за да го разпитат както трябва.

Разбира се, МКЯ ни даде много повече, само че не го знаеше — а и ние със сигурност не казахме нищо на „МИ5“. Първо, хлапето носеше мобилен телефон и пейджър, които Мик не предаде и не спомена. Аз сметнах това за малко странно, но пък Мик си има своите начини на действие.

И се задейства. След като отведоха МКЯ, на Мик му трябваха само шест минути, за да получи разпечатка на всички обаждания и съобщения, които Шон Малоуни беше изпратил и/или получил през последните седемдесет и два часа. Още шестдесет и осем минути

трябваша, за да постави имена до номерата. Като разглеждах списъка, установих, че две имена са важни. Забелязах, че Шон се беше обаждал на пейджър, отдаден под наем на кантората, която управляваше веригата „Кухнята на мисис Кели“. Обаждането беше направено в 06:55 тази сутрин — получил беше едноминутно обаждане от мобилен телефон, собственост на корпорация „Глобекс“.

Отбелязах с молив съответните телефонни номера, погледнах към бюрото на Мик и плеснах длан върху сивата метална повърхност.

— За мен това е достатъчно — казах.

— Кое?

Обърнах разпечатката, за да види отбелязаните номера.

— Ето това. Виждаш ли тези номера?

Той ги огледа.

— Виждам ги.

Разказах му кратката и сладка версия на срещата лице в лице с Джери Кели. После обясних значението на номерата на телефона и пейджъра, които бях отбелязал с молив.

След това му казах, че съм убеден, че Джери е наел „Ирландската народна армия“, а може би и други отцепнически групи танга, за да поемат отговорността за мръсните му дела.

— Искам задника на Джери Кели, и то сега, Мик.

Никога не съм го виждал досега, но всъщност цялата кръв се отдръпна от лицето на Мик.

— Чакай малко, Дик — каза. — Не казвай нищо, по дяволите.

— Аз...

Изражението му разкри абсолютна ярост.

— Казах, нито думичка, мамка му.

Изправи се и стисна разпечатката в месестата си длан.

Понечих да протестирам, но гримасата му ме накара да спра още докато си поемах дъх. Мълчалив и замислен, той се прокрадна до вратата на кабинета и рязко ме подкани да го последвам.

Тръгнахме надолу по дългия, мърляв коридор към една аварийна врата, изкачихме се един етаж, натиснахме дебела стоманена врата и се озовахме в покрито с мокет антре. Мик отвори втората врата отляво и кимна да го последвам. Затворих вратата след себе си и се озовах в малка камера, която напомняше на херметичен шлюз. Мик се занимаваше с шифровата ключалка на тежка изолирана врата.

Когато тя се отвори, той ми посочи да вляза. Преминах през дебелината тридесет сантиметра врата в стая, която беше към три на пет метра, с покрити с плат стени, без прозорци и с окачен таван. Около проста дървена маса имаше десет пластмасови стола. Мик леко затвори вратата, изчака тя да се херметизира и ключалките да щракнат.

Очевидно се намирахме в осигурена срещу подслушване стая; мехур, СССИ^[2]. Мик захвърли разпечатката на масата. След това се обърна към мен.

— Шибаният Джери Кели — каза с шок и недоверие в гласа си.
— Какво, по дяволите, знаеш за шибания Джери Кели?

[1] Име, звание и сериен номер. ↑

[2] Стая за секретна сегментирана информация. ↑

ГЛАВА 8

Казах му, разбира се. Както бях планирал. Той само седеше с изражение малко отвъд шока. Когато приключих с рецитала си, той поклати глава и каза само:

— Какви копелета.

— Кой?

Големите осеяни с белези и Мазолести длани на Мик се вдигнаха.

— Няма значение — каза. — Поне не за теб.

— Мисля, че има.

— Джери Кели е мой проблем, Дик, не твой.

Говореше сам на себе си и това не ми хареса. А и Джери определено не беше негов проблем. Протичащият с прекъсвания мирен процес, в който ние, американците, бяхме неразделна част вече повече от половин десетилетие, се разпадаше сякаш с всеки изминал час. Вече петима американски бизнесмени бяха мъртви. Половин дузина други бяха ранени, някои от тях сериозно.

Къс от разговор, прехванат от „Ешелон“, между двама непознати от Балинахинч, същия северноирландски град, в който се намираше главният офис на компанията на Джери, засягаше убийствата, някои предстоящи скоро, на стотици невинни американци и англичани с един смъртоносен удар. Инстинктът ми, който рядко греши, подсказваше ясно и чисто, че Джери се е накуснал в това чак до ушите. А Мик ме гледа и ми казва, че това не е моя работа.

Е, моя работа беше. Работа беше на Съединените щати, които представлявах. Не съм убеден, че ние, американците, трябва да изпращаме войските си в места като Хаити, Косово или Сомалия. Това е пилеене на средствата ни. По-важното е, че подкопава военната ни готовност, прекомерно много разпръсква намаляващите ни военни възможности и използва войниците като полицаи и социални работници, а не като Воини. Винаги съм казвал, че ако човек иска да е Воин и да убива врага, трябва да стане тюлен. Ако искате да помагате

на бедни страни да се възстановяват от бедствия, идете при бойскаутите или в Корпуса на мира.

Но има някои места, в които Съединените щати могат да използват позициите си като единствената останала световна свръхсила. Първо, когато бива отнет животът на американци, можем да отвърщаме на ударите бързо, ефективно и безсърдечно спрямо извършителите на убийството. Второ, можем да бъдем честен посредник и чрез преговори да изглаждаме различията между враговете. Не като си купуваме сътрудничеството им, както правехме в миналото в Близкия изток, а само със сила на волята, с ангажимента ни към демокрацията и (ако имаме сваятна администрация) с енергични, убедителни дипломатически умения.

В момента Съединените щати бяха съставна част на мирния процес в Ирландия. Участвахме не заради егото на някой президент или държавен секретар, а защото в мирния процес беше пролята кръвта на невинни американци. Казал бях това на Джери Кели, казах го и на Мик Оуен. Разликата между тях (знаете вече, че има много разлики) беше тази, че Мик разбра какво говорех.

И така, седяхме в СССИ три часа и говорихме. Не искам да предавам целия разговор, но ето малко от най-важното. През първия час разказах на Мик какво съм правил миналата седмица. Тогава разбрах, че и на него е възложен същият проблем. Само дето някои от висшите в Министерството на вътрешните работи — това го разтълкувах като „МИ5“ — му казали, че според тях американците криели информация за „Защитниците на зелената ръка“. Обяснено му било още, че поради близките и трайни отношения на „МИ6“ с ЦРУ ще бъде невъзможно за английската разузнавателна служба да работи по проблема със „Защитниците на зелената ръка“, без американците да разберат какво става.

И така, „проблемът“ със „Защитниците“ бил даден на Мик от Министерството на вътрешните работи. Заповядали му да намери „Защитниците на зелената ръка“, а после да докладва каквото е открил на сър Роджър Холанд, генералния директор на „МИ5“, чрез техен човек, анонимен цивилен служител, с когото щял да се среща веднъж седмично в „Уайтс“, един от клубовете за джентълмени на улица „Сейнт Джеймс“.

— Мамка му — казах. — Мик, те правят всичко огледално.

— Именно.

Лицето му беше мрачно. И двамата имахме заповед да търсим „Защитниците на зелената ръка“. Единствената разлика се състоеше в това, че Мик нямаше право да предприема действия. Еймън поне беше обещал, че аз и хората ми ще можем в определен момент в бъдещето да погнем ония торби за лайна.

Трябва да ви кажа, че цялата тази бъркотия ме сепна. Външно не се виждаше очевидна връзка между Еймън и „МИ5“. Искам да кажа, какво общо има Главнокомандващият военноморските сили на САЩ в Европа с британската служба за вътрешна сигурност? Но в съзнанието ми седеше фактчето, което Дигър О’Тул с толкова чукане беше успял да изпомпи. Мацето на Дигър беше прошепнало, че една от причините шефът на местното бюро на ЦРУ да си подаде оставката така рязко била, че му писнало да го бутат в глуха линия по отношение на КТ (контратероризма).

Тогава не виждах логика в това. Именно то беше парчето от мозайката, което не пасваше. Но сега виждах свършената му логика. Свършена, ако харесвате сложната, извъртяна, макиавелианска политика.

Какъв е този шум бе, мамка му? Чакайте малко, а? Чувам страхотна шумотевица от другата страна на ето тази заключена СССИ. Я да погледна. Посрани боже! Един шибан ЗВЯР^[1]. Тъкмо се появи, размахал синия молив, и хленчи, че съм допуснал композиционна грешка; логическият скок тук бил прекалено голям и вие, читатели, нямало да го приемете.

Не, тъпак такъв, не е прекалено голям. Изобщо не е. И ето защо.

- Причина: Шефът на местната служба на ЦРУ се оплаква, че го отрязват от контратерористичната дейност заради тайните взаимоотношения на някакъв американец с англичаните.

- Причина: Еймън беше получил информацията за „Зелените“ от тайни канали.

- Причина: Имахме и информация за привидно огромно осраната осирация на англичаните в Северна Ирландия преди пет месеца — само дето ничия глава не се беше изтърколила.

- Причина: Помните ли какво ми беше казал Еймън Демона? *Еймън знаеше за прехваната информация от системата „Ешелон“.* Еймън знаеше, че двамата „Зелени“, записани на лентата от

Рандолстаун, са говорили за нападения над американци. Не, той не беше споменал името Рандолстаун, но *знаеше за записа*.

- Причина: Темата на въпросната прехваната информация представляваше огромна терористична операция, при която стотици американци и англичани ще бъдат убити наведнъж.

- Причина: Помните ли прошепнатото предупреждение на Чушката? Казал ми беше, че съобщенията за същата тази операция на „Защитниците на зелената ръка“ били предадени от Белия дом направо на „Даунинг стрийт“.

От друга страна, това предаване на информация имаше смисъл, защото предстоеше посвещаването на Джери Кели в рицарско звание, нещо, което не би се отразило много добре на министър-председателя, ако се окажеше, че Джери е танго-убиец.

Всъщност, ако аз бях министър-председателят, щях да се разправа с Джери много, много тихо и ефикасно, без да оставям следа, която да води към „Даунинг стрийт“ №10. Най-напред щях да изключа „МИ5“ от ПД „Браво“, което щеше да предизвика несъгласие в шпионската агенция. След това щях да оставя директора на „МИ5“ да изпраща информацията чрез един амбициозен американец — адмирал Еймън Демона — и да махна „МИ6“ от картината.

След това щях да наема някой като Мик за мръсната работа.

Или по-добре, ако бях министър-председателят, щях да използвам „МИ5“ като предпазен механизъм, а Мик Оуен като примамка и щях да се възползвам от удобната връзка между сър Роджър Холанд и Еймън Демона, за да прехвърля проблема с Джери Кели/„Защитниците на зелената ръка“ и да оставя на тях да операт пешкира. Всъщност, ако аз бях министър-председателят, можех да се досетя за един американец — оня, свирепия, т.е. *той*, — който и без това беше опрал доста пешкири.

И ако старият Свиреп воин® изгори и стане на мръвка от проблема със „Защитниците“, то толкова по-зле за стария Свиреп воин®.

Ето защо, голям ЗВЯР, ако вземеш тази информация и ако размесиш листата и ги наредиш — колкото и пъти да ги сечеш, пак ще получиш същата ръка.

А тази ръка е следната: Еймън и главният директор на „МИ5“ работеха заедно. Нямах никаква шибана представа защо са се съюзили

така тайно, както се казваше в старите уестърни за Рой Роджърс^[2]. Може би Еймън опитваше да се занимава със силова политика — а като се има предвид колко жалко се справяше преди, явно сега го изяждаха жив. Не ме интересуваеше какво беше го накарало да се занимава с „МИ5“ и да бъде използван от министър-председателя. Единственото нещо от значение беше, че Еймън продава американските си войски. Освен това беше очевидно, че той и генералният директор на „МИ5“ са намислили нещо лошо.

Лошо ли, питате. Да, точно така. Планираха да ме пуснат срещу „Защитниците на зелената ръка“. Но ми забраняваха да предприемам действия срещу тангата без разрешение. И въпреки това „Защитниците“ щяха да започнат двупосочно нападение, което щеше да причини смъртта на стотици невинни жертви.

Е, ако бях циник, щях да ви кажа, че на Еймън Демона и сър Роджър Холанд хич не им беше на оная работа за жертвите. Хората като Еймън са точно такива. За Еймън, който пропусна войната във Виетнам, войната в Персийския залив и всяко „полицейско действие“ между тях и който беше прекарал цялата си кариера като бюрократ и местач на листа, това са просто цифри върху страницата. А и поне два пъти през 90-те години „МИ5“ бяха позволили на бомбаджии от ИРА да нападнат цели в Лондон, защото агенцията се занимаваше с вътрешни бюрократични войни за надмощие на своята програма за борба с тероризма над специалния отдел на Скотланд Ярд и над центъра за борба с тероризма на лондонската полиция. Докато бюрократите от „МИ5“ си пишели докладните записки, определящи периметъра им, и си забивали ножове в гърбовете заради преразпределянето на бюджета за борба с тероризма, загинаха петима души и над шестдесет бяха ранени.

Това щях да кажа, ако бях циник. Но пък вие знаете, че не съм такъв. Аз просто съм тюлен. Тюлен, който мрази да гледа как се лее невинна кръв, за да могат адмиралите или директорите да си играят на политическо надмощие или да обявяват вътрешнотериториални войни.

А Мик? Независимо от звездата на яката му той е обикновен стрелец, който разсъждава като мен. И пет фъшкии не дава за нищо друго, освен за това да свърши работа. И той като мен ненавижда хартиените воители, кабинетните политици и апаратчиците, които

управляват днешната армия. И той като мен смята, че Воините трябва да трошат неща и да убиват хора.

И така, седяхме в осигурената срещу подслушване стая, заговорничехме, крояхме схеми и разигравахме сценарии и след още два часа измислихме нещо гадно, от което с гаранция щяха да кипнат лайната на Вашингтон и „Даунинг стрийт“ № 10. Кое то ни звучеше доста добре, мамка му.

Исках веднага да започна операция срещу Джери Кели. Нямаше време. Прехванатите от „Ешелон“ съобщения бяха почти отпреди шест месеца. Онзи разговор се отнасяше за операция, която трябваше да се проведе до половин година. Половин година беше минала точно сега. Ето защо целта ми беше да разтърся Джери и да го накарам да направи нещо импулсивно и глупаво. В края на краищата тази тактика и преди ми е вършила работа. Но Мик ме убеди да възприема подхода на чакането и наблюдението. Каза, че вече съм разтърсил Джери. Неуспялата операция за отвлечането ми го доказваше. Предложи за момента да събираме още данни. В края на краищата нищо не можехме да направим, ако не знаехме точно какво бяха планирали Джери и „Защитниците на зелената ръка“. Джери беше ХНЛ — хитър, непредсказуем и лукав. Нямаше смисъл да влизаме в схватка с него, освен ако не сме абсолютно сигурни, че ще можем да предотвратим успеха на операцията му. И така, докато не бяхме напълно сигурни, Мик съветваше да не прибързваме с нападенията и стрелбата.

Въпреки че времето изтичаше, Мик говореше смислено. Нямахме представа какво замисляха „Защитниците“, освен че ставаше дума за голяма, сложна операция и че съобщението, прехванато от „Ешелон“, караше поне мен да вярвам, че експлозивите са някъде от Близкия изток. Е, можехме да започнем оттук. Мик се свърза по телефона със своите хора в Персийския залив. Аз се обадох на Ави Бен Гал в Тел Авив и го помолих да провери своите източници в Израел, Ливан и Йордания. Ави се обади след по-малко от час. Проверил беше моята информация в „Спрингс“, суперкомпютъра, използван от АМАН, военната разузнавателна организация на Израел, но каза, че не е доловил дори и най-лека следа от оръжие, прехвърляно от неговия край на света към ирландска отцепническа терористка организация. Контактът на Мик в Мухабарат, Катар, също не помогна.

Но не след дълго се появи нещо друго. Бях предал на Мик съобщението, че Гуилям Кели си размята кура със своята курва из Буенос Айрес. Мик каза, че синът на негов стар приятел от армията, сега преуспял banker в Париж на име Робърт, работи за „МИ6“ под прикритието на посолството в Буенос Айрес. Обади се до Аржентина с надеждата, че синът на бившия му колега с удоволствие би заплатил сметката от двеста лири от бара в хотел „Риц“ в Париж, но по неофициални канали. Двадесет и девет часа след обаждането на Мик получихме добрите/лошите новини от младия Робърт от „МИ6“. Добрата новина беше, че той желаше да поработи от наше име. Лошата — човекът, който завеждаше „Кухнята на мисис Кели“ в Буенос Айрес, се казваше Брендан О’Донъл.

Името не ми говореше нищо, но Мик беше го чувал. Извади досието от базата-данни на ПД „Браво“. О’Донъл беше убиец от ИИРА, излежал шестнадесет години в британски затвор за убийство, търговия с оръжие и направа на бомби. Освободен беше при една от многобройните амнистии на Тони Блеър в края на 90-те години, отказал се от ИРА, защото били мекушави, и заминал за Аржентина, където събираше пари за отцепилите се от ИРА групи като ИИРА, чиито танга бяха завзели училището „Брук грийн“. Всъщност, когато двамата с Мик сверихме данните си, се оказа, че в момента в Буенос Айрес имаше четири заподозрени задници от тангата на ИИРА. Те също работеха в „Кухнята на мисис Кели“. Както казах, в професията ми няма случайности.

По-важното беше това, че Аржентина представляваше гнездо на радикалния ислямски фундаментализъм. Не, сериозно говоря. В Аржентина има и друго освен червено вино, страхотни стекове и танцьори на танго. Танцьорите на танго не са единствените танга там. Там има танга, които нямат нищо общо с танците. Например там са активни „Хизбула“. Също и организацията „Ислямски джихад“. Също и „Хамас“. В провинцията Мисионес в северната част на страната има големи палестински и иракски общности. Мисионес е нещо като заобиколен от земя полуостров между Парагвай и Бразилия. И според Мик Мисионес беше, образно казано, изворът на огромна река от контрабандно оръжие, която течеше от Бразилия и Парагвай на стотици мили и стигаше до контрабандисткия рай в делтата на река Тигре, на двадесетина мили северозападно от Буенос Айрес. От Тигре

аржентинската фунамендалистка ислямска общност можеше да прекарва оръжието през Аржентина, да го пренася с кораби от голямото пристанище на Буенос Айрес или през Рио де ла Плата до по-слабо контролираните уругвайски градове Колония или Монтевидео, откъдето лесно можеха да го пращат навсякъде по света.

От първоначално получените данни смятахме, че оръжието, което „Защитниците“ предвиждаха да използват срещу целта си, щеше да пристигне от Близкия изток. Аз бях си въобразил, както и Мик, че оръжието идва от близоизточна страна. Но стана така, защото бях забравил веруюто на Евърет Емерсън Барет, което той повтаряше безброй пъти пред нас, прохождащите попови лъжички.

— Не си въобгъзвявай — казваше ни старшина Барет, — защото правиш мен и себе си на гъз.

Е, ами ако търговците на оръжие бяха от Близкия изток — палестинци или ливанци от „Хамас“, „Хизбула“ или „Ислямски джихад“, но живеяха в Аржентина, Парагвай или Бразилия?

Много от късчетата за операция в тази част на света си бяха на мястото, поне според мен. Брендан О’Донъл беше истински гад. Хладнокръвен убиец, търговец на оръжие и най-важното, майстор на бомби. Той управляваше бара на Гуилям Кели в Буенос Айрес.

На сцената имаше и четири танга от ИИРА, както и удобен пазар за оръжие и муниции. Великобритания и Съединените щати поддържат доста големи дипломатически общности в Аржентина. Вече знаехме, че Брендан О’Донъл имаше мотив. Но разбрахме също, че той имаше и средствата да убие много хора, както и възможността да порази голям брой потенциални цели. За мен имаше една-единствена възможност за действие и тя включваше резервиране на места за Буенос Айрес.

Казах на Мик какво мисля и той се съгласи веднага. Това направо ме удари в земята. Искам да кажа, че той залагаше звездата си — направо цялата си кариера — на мен. Дори един от сто генерали не би сторил това в наши дни. Погледнах го през масата.

— Не си длъжен да правиш това — казах му. — На мен ми е през онази работа за кариерата ми. Никога няма да получа друга нашивка. Но на теб ти предстои невероятно бъдеще.

— О, по дяволите — каза Мик сериозно. — Единственото важно нещо е да свършим шибаната работа, с което искам да кажа да

направим така, че онези задници да не свършат своята си шибана работа.

Но ми каза, че трябва да правим всичко потайно. Трябваше да оставим хора, които да вълнуват водата в Лондон, за да може Еймън Демона да не се пречка на мен и сър Роджър от „МИ5“ — на него.

В това имаше логика. Пък и аз исках да наглеждам Джери Кели. След като бях го „hock choinik“^[3], както обича да казва Ави Бен Гал, значи той щеше да ускори графика. Исках да го наблюдавам: да следвам всяко негово движение, да подслушвам телефоните му, да поставям маяци на колите му — пълна програма.

Но такъв вид наблюдение изисква хора. А двамата с Мик не разполагахме с огромни екипи. Но количеството никога не е спирало тюлените. Бумеранга, Скапания Ранди и Таймекса говореха свободно испански. Те щяха да пътуват с мен. Остатъкът — Нод, Губър, Найджъл и Дигър О’Тул — щеше да работи из лондонските улици в съвместна контратерористична операция със стрелците на Мик от САС. Те щяха да се занимават с проблемите на ПД „Браво“ и да наблюдават Джери Кели отблизо. Тази работа изискваше време и усилия, които щяха да пречат на обичайните скитания из кръчмите и гонене на катерички. Но те щяха да се справят.

Мик също нямаше да пътува сам. Той щеше да вземе своя говорещ арабски боец от САС на име Хюго, ако се наложеше да задаваме въпроси отблизо и на лична основа на торбите за боклук от „Ислямски джихад“, които може би щяхме да срещнем.

Един сериозен въпрос беше как можехме да стигнем до Буенос Айрес в режим „бойна готовност“, без да привличаме внимание. Трудно е да местиш тежки заключени сандъци с оръжие и експлозиви през международните граници, ако пътуваш цивилен. Още по-трудно е, когато правителството на страната ти не трябва да знае за това.

Всъщност държането на правителството в неведение за тази тайна операция беше най-малкият проблем. Ние просто изчезнахме от всички радарни екрани. Най-напред изчаках до 17:35, пет минути след работното време, за да съм сигурен, че Еймън, който никога не работеше и минутка повече от определените му осем часа (които включват и двата часа за обяд), е излязъл от сградата на улица „Одли“. След това се обадох в кабинета му и помолих секретарката („О, току-що си е тръгнал? Много съжалявам...“) да му предаде съобщение в

стил „Ако няма други заповеди“, че съм се захванал със задълбочени проучвания и няма да мога да се обаждам няколко дни — може би седмица, а може би и повече. Когато Еймън научеше за това, аз нямаше да съм тук.

Междувременно Мик се среща със своя посредник в „МИ5“ на чаша двойно уиски в „Уайтс“ на улица „Сейнт Джеймс“ и му каза горе-долу същото. След това излязохме и купихме нови дрехи за топло време (в Буенос Айрес щеше да е късно лято). Мик, който беше работил в Аржентина под прикритие през Фолклендската война, се зае с хотелските резервации. Аз се погрижих за самолетните билети и с това приключихме.

Искате да знаете как сме прекарвали всичко с пътническия самолет? Отговорът е, че не го сторихме. Оставихме го — оборудването за близък бой, водолазното оборудване, оръжието, мунициите и експлозивите — и пътувахме като туристи за уикенда, със сакове и цивилно облекло. Пътувахме самостоятелно и по двойки, а не като група. Половин дузина едри, мускулести млади мъже бият на очи, когато пътуват заедно, а биенето на очи беше едно от нещата, които не исках да правим. Освен това, когато летим на пътнически самолет, аз и хората ми може и да носим военни документи и червени „официални“ паспорти, но пътуваме със сините паспорти на цивилни граждани на САЩ. По този начин не привличаме ненужно много внимание, когато минаваме през летищата или пресичаме международните граници. Хората на Мик следват подобен начин на действие. Всичко беше далеч по-просто, отколкото може би си мислите. И така, тръгнахме за Буенос Айрес само с туристическите си паспорти. Без оръжие, без оборудване и без никаква представа откъде да започнем търсенето.

[1] Зъл Всемогъщ Ядосан Редактор. ↑

[2] Известен герой от сериал през 60-те години. — Б.пр. ↑

[3] На иврит това буквално означава „да разтърсиш някого“. ↑

ЧАСТ ВТОРА

БОЛКА

ГЛАВА 9

И така, ето какво стана: създадох линии за комуникация, за да бъда във връзка с Нод. След това направих пуф-паф с влака под Ламанша до Париж, където се качих на един самолет на „Аеролинеас Архентинас“ от летище „Шарл дьо Гол“. Тринадесет часа по-късно допряхме колела на международното летище „Езейза“ в Буенос Айрес и преминахме през митницата и емиграционната служба без проблеми. Наех едно от местните *remises* (таксито с предплащане) от летището и се отправих към града.

Докато пътувам, ще ви кажа някои неща, които сигурно искате да знаете за Аржентина и за Буенос Айрес. Най-основната информация е, че аржентинското песо и доларите се разменят. Курсът е едно към едно. Значи щяхме да си плащаме в долари без *problemas*^[1]. Градът се простира върху стотици квадратни мили. Населението е малко над дванадесет милиона души. И повече от една трета от населението на Аржентина живее в Буенос Айрес. Трето, всеки един от тези дванадесет милиона се мисли за шибания Марио Андрети. Сложи аржентинец в кола и веднага той става състезател от Формула едно. И така, пътуването до града ми напомни сесиите за обучение, които провеждахме на пистата в Западна Вирджиния, където изостряхме шофьорските си умения, като играехме на автомобилна гоненица с около двеста километра в час. Нека ви кажа, че возенето в *remise* е изживяване, при което дори и онези от нас, които са свирепи по вероизповедание, се държат където намерят с побелели от обезкървяване ръце.

Излязох с несигурна стъпка от таксито и стъпих на малък калдъръмен площад в Реколета, точно в центъра на града. Огледах се. Винаги са ми казвали, че Буенос Айрес е като Париж. Всъщност на пръв поглед изглеждаше по-добре от Париж. Времето беше по-хубаво, а хората определено бяха по-приятелски настроени. Парижани почти никога не се усмихват. *Porteños*, което се превежда като „пристанищни хора“ и както се наричат хората от Буенос Айрес, имаха латиноамериканските искрици в погледа. А *Porteñas* — това си го

преведете сами, — леле! Нека ви кажа още сега, че само след час тук видях жени, които бяха чудна гледка.

Проведох бързо разузнаване. Точно пред мен се намираха дебелите и невпечатляващи двойни стъклени врати на хотел „Етоал“. От едната страна на входа имаше две яркочервени телефонни будки, точно копие на ония от петдесетте години в Лондон. Зад гърба ми се намираше малък триъгълен парк, пълен с дузина млади мъже и жени и всички държаха по осем, девет, десет нашийника на щастливи, усмихнати кучета с размахани опашки. На пейките под сенчестите дървета седяха двойки. По тесните виещи се пътеки летяха кълкьори в слалом между пешеходците. Право зад парка се виждаше огромната и живописна порта на „*Cementerio de la Recoleta*“, огромния некропол от деветнадесети век, където наред с други в своя мавзолей лежи Ева Перон. А дясно и ляво на борд от мен имаше редици открити кафенета, пълни с шумната тълпа на обедния час. Сервитьори в бяло носеха подноси с пържоли, салати, омлети и сандвичи. Виждаха се чаши с пенлива бира и гарафи с червено и бяло вино. Беше като в някакъв шибан карнавал посред бял ден.

Застанах достатъчно дълго за бърз оглед. Масите бяха пълни с всевъзможни хора. Виждаха се бизнесмени с костюми и вратовръзки, които разговаряха по мобилните си телефони в преследване на печалби. Имаше маси с богати кучки в тоалети на „Шанел“ и „Ланвин“, които отпиваха бутилирана вода и чоплеха салатите си, а цигарите им, белязани с тънки линии червило, изпращаха тесни колони дим към небето във все още пролетния въздух. Двойка влюбени, седнали един до друг, се галеха по лицата, раменете и ръцете, а омлетите им стояха недокоснати. Двама мъже на около двадесет години седяха един срещу друг и работеха трескаво на преносими компютри, свързани с мобилни телефони.

Чух силно изсвирване някъде отляво на борд. Обърнах се и погледнах. На петдесетина метра, в най-голямото кафене, защитено от съседната улица с висок жив плет, стоеше Мик Оуен с усмивка на лице и ми махаше да дойда. С него бяха Хюго, Бумеранга, Гнилия Ранди Майкълс, Таймекса и един непознат с костюм и вратовръзка, потънали в оживен разговор около бяла масичка под сянката на огромен бял плажен чадър с редуващи се надписи „Олд смагълър скоч уиски“ и „*La Biela*“ с богато украсени букви.

Метнах ремъка на чантата си на рамо, проправих си път през лабиринта от претъпкани маси, като дръпнах един празен черен стол по пътя си и го повлякох към тях.

Бумеранга, седнал до очевидно повлияната от Париж улична лампа в стил ар деко, присви очи и погледна към мен, докато се приближавах. Носеше риза с крещящи хавайски щампи, дънки и сандали. Бившият сърфист бе прекарал не повече от ден тук, но вече имаше доста добър тен. Вдигна очилата върху високото си чело и на лицето му се появи огромна усмивка, когато акостирах при масата.

— *Bienos dias, Pibe*^[2] *Como está usted?*^[3]

— *Todo bien, gracias. Yusted?*^[4]

Пуснах сака си до Таймекса, който полагаше сериозни усилия да се справи с една бутилка „Килмес“, местната бира, и се плъоснах на стола.

Бумеранга отпи от своя пастелен на цвят *jugo*^[5].

— *Piola.*^[6]

Той посочи с палец слабия непознат в групата и каза:

— Това е Робърт Евърс, шефе на пичовете. Той е приятелят на Мик от посолството.

Робърт Евърс имаше типичния вид на несъмнен Робърт. Нека обясня. Преди да стана важен, комплексен и многостранен Ричард, аз бях прост Дик. Но не и този. Той никога не е бил Боб — винаги Робърт. Носеше същата униформа на посолството, типична за старшите американски и британски дипломати по целия свят: сив костюм на тънки райета, колосана бяла риза и зелена вратовръзка, от която се разбираше, че е член на Военноморския и военен клуб в Лондон. Той беше по-млад от Мик и от мен — към тридесетгодишен, — с пръски преждевременно посивяла коса по слепоочията и от онези незабележими лица, които човек не си спомня съвсем добре. С други думи — типичен шпионин.

Протегнах ръка над стъклената маса.

— Дик Марчинко, Робърт. Приятно ми е.

Ръката му беше твърда и суха.

— Робърт Евърс, господин Марчинко. На мен също ми е приятно.

Мик се намеси:

— Робърт е политически съветник в нашето посолство. Тук е вече малко повече от година.

— Сигурно ви харесва.

Евърс ме изглежда.

— Страната си има своите моменти — каза загадъчно.

След като приключихме с формалностите, махнах с ръка на един сервитьор, поръчах двойно еспreso, а после върнах погледа си върху Робърт Евърс.

— Е, ето ни и нас — група средностатистически туристи. Какви са най-добрите забележителности?

— О, предполагам, че няма да стоите дълго време в Буенос Айрес, за да разгледате много от забележителностите му — отвърна Евърс.

Реших да последвам нишката.

— О?

— Да — продължи той. — От разговора с господин Оуен разбрах, че желаете да се разходите из провинцията, из храсталаците. Точно когато пристигнахте, предлагам на господин Оуен и на вашите хора да идете на къмпинг в провинция Мисионес.

Знам всичко за провинция Мисионес — вие също. Помните ли? Там палестинските и ливанските търговци на оръжие вкарват контрабанда оръжия през слабо пазената бразилска и парагвайска граница, за да могат да ги превозят с камиони или лодки по мрежата от пътища и реки, която стига до делтата на Параня, близо до град Тигре, където оръжията се скриват из хилядата квадратни мили блата и равнини между столицата на страната и района Ентре Риос. Ухилих се на Робърт Евърс. Много обичам да се говори с открит шифър.

— Звучи добре — казах. — Аз много си падам по дейностите на открито. Изграждат характера.

След малко мълчание добавих:

— Разбира се, иска ми се и да ловувам, ако е възможно.

— О, ловът в Мисионес сега е много добър — отвърна Робърт Евърс. — Но ще трябва да действате бързо, защото дивечът се движи много бързо и е трудно да го проследи човек, ако не е вещ.

— Ние опитваме да сме добри, когато следим дивеч.

Изчаках сервитьорът да постави кафето пред мен, казах „gracias“^[7] и след като се оттегли, продължих:

— Бих искал да тръгнем след няколко дни.

— Бих предложил да тръгнете дори по-рано от това — отвърна Евърс. — Всъщност ловният сезон в Мисионес е много кратък.

— Следователно кога трябва да тръгнем?

— Бих ви препоръчал да тръгнете най-късно утре вечер — каза Евърс.

Погледнах Мик.

— Това как ти звучи, Мик?

Лицето му беше безстрастно.

— От всичко чуто смятам, че предложенията на Робърт са напълно уместни, Ричард.

— Е, това ни оставя цял един ден за разглеждане, нали? — запитах.

Погледнах встрани от Евърс. Двама млади мъже, всеки с по една дузина кучета, си проправяха път по тротоара към ъгъла до улицата с четири платна, претъпкани с таксите и коли, които надуваха моторите си в очакване на смяната на светофарите.

— Робърт — запитах, — какъв е случаят с тези кучета?

Той проследи пръста ми.

— А — каза. — Тези са основен елемент на стила на живот в Буенос Айрес. Наричаме ги *pasaperros*. Това означава професионални разхождачи на кучета.

Той махна с ръка към жилищните блокове, построени нагъсто по улиците около малкия парк.

— Говори се, че в този град има три милиона кучета. А *porteños* обичат кучетата си. Гледат ги. И затова хората, които живеят в тези апартаменти, наемат професионални разхождачи на кучета — *pasaperros*, — които ги разхождат два, три, а дори и четири пъти дневно. Голяма гледка, нали?

Кимнах.

— Из целия град ли е така?

— Където има богаташки блокове — каза Евърс. — В бедните квартали кучетата се разхождат свободно. В кварталите с къщи кучетата се разхождат в собствени частни дворове. Най-вече разхождачите са тук, в Реколета, и в Барио Норте или в по-скъпите *barrios* — тук така наричат кварталите, — като Белграно, Сан Телмо или Микроцентро.

Човек се учи, докато е жив.

— Предполагам, че там може да се видят много неща.

— Аз съм все още новак — отговори Евърс. — А вече година бродя сериозно из града.

Обзалагам се, че е бродил сериозно. Нека ви кажа, че ако искате да опознаете един град добре, трябва да излезете с опитен и даровит служител от разузнаването. Добрите разузнавачи познават всяка задна алея, всяка странична уличка и всяко ъгълче на града, защото, като излизат на среща със своите агенти, не могат да се губят или да не знаят къде се намират. Те трябва да могат да ДЕЙСТВАТ, защото са длъжни винаги да смятат, че са под наблюдение. И затова отделят необходимото време да опознаят градовете, в които работят.

— Вероятно нямаме време за разглеждане на забележителностите — казах. — Но тази вечер ще искаме да се храним и според мен ще бъде добре да намерим ресторант за по някоя бира. Можете ли да ни предложите нещо?

— Ами — поде Евърс с лукава усмивка на тънките си устни, — след като сте в Аржентина, трябва да хапнете по една страхотна пържола.

Изглежда ме заговорнически.

— Като британски дипломат сигурно не трябва да ви го казвам, но от аржентинското говеждо стават най-добрите пържоли на света — по-добри са дори от нашата шотландска порода ангъс, — а един от най-добрите ресторанти е германският, който се казва „Цум еделвайс“. Близо до театъра „Колон“ — ще се разходите от хотела. След това, както казахте, вероятно ще поискате да се разходите из кръчмите. Препоръчвам ви да не ходите в един ирландски бар, който се казва „Кухнята на мисис Кели“.

Той рязко вдигна брадичката си към претъпкания тротоар вдясно от мен.

— Намира се на три пресечки в тази посока.

— Добър съвет.

Колкото и да ми се искаше да посетя това заведение, щях да стоя далеч от него. Не желаех да вдигам антените на Гуилям Кели. Погледнах към Мик Оуен, който отговаряше за доставката на оръжието.

— Мик казал ли ви е, че желаем да се сдобием с ловно оборудване за посещенията си в провинция Мисионес?

Главата на Евърс се поклати надолу-нагоре.

— Аз потърсих информация от мои източници — каза. — Но исканията ви може да създадат проблеми.

— Нищо сериозно, надявам се.

— Още не знам. Имам няколко варианта — отговори със сериозно лице дипломатът. — Може да успее да ви осигури нещо до утре сутринта.

Бях объркан. Искането ни не беше чак толкова трудно за изпълнение. След това отправих поглед към Мик и от лицето му разбрах какво ставаше. Вероятно бяхме поставили Робърт Евърс в неприятна позиция. Британците не обичат оръжията. Оставят ги на хора като Мик и мен.

И все пак понатиснах британския шпионин.

— Смятате ли, че ще можете да ни помогнете?

Робърт Евърс прокара ръка през гъстата си коса, като за първи път от момента, в който го видях, прояви малко нервност.

— Мисля, че да — каза той накрая. — Мисля, че да.

Е, това беше потенциално хубава новина. Ако Евърс успее да осигури оръжие и муниции, можехме да съберем останалите неща само за няколко часа от магазините за туристическо или за армейско оборудване.

Британецът допи кафето си и стана.

— Трябва да вървя — каза. — Имаме организационно събрание в посолството. Нали знаете, трябва да държим посланика доволен, за да не ни досажда.

Ръкува се с всички.

— Приятно ми е, че се запознахме, момчета — каза. — Приятна разходка из града.

Смигна на Мик.

— Чао, господин Оуен. Ще поддържаме връзка.

Помислих дали да не се обадя на Джариел в нашето посолство, но реших да не го правя. Той вече беше ни помогнал и тъй като тук бяхме тайно, вестта за присъствието ми можеше да му се отрази зле.

Затова наех стая в хотел „Етоал“. Още преди да бях разопаковал багажа си, Мик включи телевизора. След като предприе тази стъпка, която трябваше да гарантира тайната на нашия разговор, той ми обясни, че Робърт Евърс е заложил задника си за нас. Каза, че действията на „МИ6“ в Буенос Айрес били силно ограничени от политическите шефове в Лондон, които по никому неизвестни причини не искали да обидят аржентинското правителство с операции, изискващи вербуване и ползване на аржентинци като агенти.

Казвате, че такъв начин на мислене е нелогичен. Според мен Робърт Евърс е съгласен с вас, защото той беше огънал правилата още от самото начало. Огънал друг път. Според Мик не им обръщал абсолютно никакво внимание. Бил агресивен и вербувал аржентински агенти още от деня на пристигането си и сега използвал мрежите си да събира информация за Мик и за мен.

Заради което и знаехме, че Гуилям Кели все още се намира в Буенос Айрес, в петстаен апартамент на последния етаж на „Гранд Хаят“, огромния луксозен хотел до френското посолство в южния край на широкия и претъпкан с коли булевард „9-ти юли“, който със своите двадесет и четири платна представляваше кошмар за пешеходците. „9-ти юли“ е аржентинският еквивалент на парижкия „Шанз-Елизе“, римския „Виа Национале“ или лондонския „Пел Мел“, или по-точно на всичките тях, събрани в един огромен булевард, дълъг две мили, заобиколен от високи блокове и къщи, повечето с грамадни неоновии реклами по покривите, които създаваха почти карнавална атмосфера.

Робърт Евърс имаше агент сред персонала на „Хаят“ и така движенията на Гуилям можеха да бъдат следени донякъде. Човекът на Евърс беше успял даже да вреди един от своите подагенти като редовен шофьор на лимузина в хотела, което му даваше възможност от време на време да вози Гуилям и богатата курва. Графикът на Гуилям беше нередовно редовен. Денят му започвал в 18:00 и продължавал до ранните часове на сутринта. Обикалял от заведение на заведение, като привършвал вечерта в собственото си заведение, където стоял от три сутринта докъм шест и тридесет. Преди три дни той и богатата курва станали рано — обадили се за лимузината малко след обяда — и заедно с един местен адвокат и някакъв съмнителен на вид колумбиец в сладоледенобял костюм отишли до град Тигре в северозападната част на страната, където колумбиецът заплатил един куфар пари за

огромна, оградена със зид вила с пристан на река Аройо Гамбадо, един от по-широките водни пътища за Рио Лухан. Евърс бе казал, че сега тази вила се охранява от разнородна група южноамериканци.

— Разнородна? — попитах.

— Колумбийци, панамци и никарагуанци — отвърна Мик. — Вероятно са обучавани от израелци или кубинци и имат опит като охрана на наркотрафиканти.

В това имаше смисъл. Едно цяло поколение латиноамерикански бодигардове бяха обучени да работят за колумбийските картели от изменници от Израел или бивши служители от сигурността на Източна Германия и Куба. Много от тях сега предлагаха услугите си другаде по света.

Двадесет часа по-късно, според друг агент на Евърс, Брендън О'Донъл и двама от четиримата му другари от ИИРА от „Кухнята на мисис Кели“ се качили на самолет от летище „Аеропарк“ в Буенос Айрес за „Посадас“, на десетина мили южно от парагвайско-аргентинската граница в провинция Мисионес. Тръгнаха от Буенос Айрес малко преди ние да пристигнем — нищо чудно, че Робърт Евърс беше казал, че трябва да действваме бързо.

Бързите действия са едно от нещата, в които ни бива. Бумеранга и Таймекса вече обикаляха града, за да търсят екипировка. Скапания Ранди пазаруваше оръжие с остриета. Хюго имаше списък с необходимите ни дрехи и адресите на пет-шест магазина, където трябваше да ги търси. Парите не бяха проблем. Тайният характер на ПД „Браво“ означаваше, че имаме огромни суми оперативни пари в огнеупорната каса в мазето на сградата на „Кързън стрийт“. Двамата с Мик бяхме натъпкали по петстотин стодоларови банкноти в чантичките. Смятах, че щяхме да се справим с броячите на моливи, като му дойде времето.

Единственото необичайно искане от страна на Робърт Евърс беше всички ние да идем в някоя от многобройните фотокабини из града, които правеха по пет снимки за пет долара, и да му дадем снимките.

— Моля ви — каза той. — Събирам си ги в албум.

Странно желание, но Робърт ни правеше толкова много услуги, че изобщо не се замислих.

— Ако искаш снимки, ще ги имаш — казах и шест часа по-късно Мик подаде на младия шпионин шест хартиени ленти с цветни снимки на гадните ни муцуни. Постарали се бяхме на поне една от снимките на всяка лента да покажем на младия Робърт Евърс, че за нас той е номер едно.

Мик каза, че Робърт се усмихнал.

— Каза, че точно тези щял да сложи във витрина, и ги пъкна във вътрешния джоб на самото си.

Свих рамене.

— Всекиму заслуженото.

След това се заех с работата си. Обадох се на Нод Дикарло, който каза в предварително уговорен шифър, че на фронта при Джери Кели няма нищо ново. Съобщи ми, че местният футболен тим вкарал гол. Това означаваше, че някой от механиците на Мик е успял да закачи микрофон към телефонната линия в дома на Джери. Добави още, че Найджъл отишъл да разглежда забележителностите на града. Това означаваше, че се е промъкнал в служебния гараж на Кели и е поставил маяк на шасито на неговия мерцедес.

Каза ми също, че енергично активният обществен живот на Дигър, изглежда, е тръгнал в положителна посока. Това се превеждаше с факта, че мацето от посолството му е дало възможност да се сдобие с един от новите ръчно преносими апарати на Агенцията за национална сигурност за подслушване на мобилни телефони.

— Мисля, че той ще обяви новината до няколко часа — каза Нод. Добре: това значеше, че скоро щяха да държат един такъв апарат в собствените си длани. Казах на Нод да предаде на момчетата код браво, а после прекъснах връзката. Чакаше ме работа.

Самоопределил се бях за служител по транспорта и тъкмо спирах пред терминала на еднопистовото летище „Аеропарк Хорхе Нюбери“, което се намира на брега на река Рио де ла Плата, на някакви си десет минути от центъра, когато осъзнах, че подхождам към тази задача напред с гъза си.

Ето защо: полетът до провинция Мисионес нямаше да разреши нищо. Брендан О’Донъл и неговите ИИРА-джии отдавна ги нямаше и

щяхме трудно да намерим дирите им, ако това изобщо е възможно. Щяха да ми трябват дни, за да ги открия — а аз не разполагах с дни.

Ето защо: екшънът щеше да се състои тук, в Буенос Айрес. Тук именно едно от приятелчетата на Гуилям си беше купило голяма вила с удобен излаз на стотиците мили безименни водни пътища. Именно тук Великобритания и САЩ поддържаха две огромни посолства и тук можеха да бъдат убити наведнъж стотици британци и американци. Подобни операции са провеждани и преди. През 1998 г. Осама Бен Ладен нападна едновременно нашите посолства в Кения и Танзания. През 1985 г. Абу Нидал нападна летищата в Рим и Виена през най-натоварения сезон, около Коледа.

„Само като наблюдаваш врага и научаваш намеренията му — пише генерал Тай Лян в своя трактат по стратегия, — можеш да разбереш какво да направиш, за да овладееш събитията, които ще определят изхода на боя.“

Това нямаше да може да стане, ако гонех Брендан О’Донъл из провинция Мисионес. Това можеше да стане единствено ако останех тук, в Буенос Айрес, и подготвех себе си и своите момчета за предстоящата битка. Искях да видя какво става зад стените на тази вила — така щях да разбера дали Гуилям и хората му замислят нападение над американското посолство.

И така, вместо да купя билети за самолет, се метнах обратно в таксито и казах на шофьора да ме закара на „Плаза Италия“, което е съвсем близо до американското посолство. Да, разбира се, казах ви неотдавна, че не желяех никой в посолството да научи за присъствието ми. Но и не възнамерявах да правя посещения от светски характер. Искях да проведе бърза оценка на заплахите и да видя дали посолството е уязвимо.

Как бих могъл да направя такава преценка само за минути или часове, питате. Ами, като стана дума, въпросът е да знаеш какво да търсиш и какви въпроси да задаваш. А аз търся и питам вече две десетилетия. Затова поех на разходка. Тръгнах от автобусната спирка на 150 метра от тежко укрепената порта, която водеше към посолството, и заобиколих отвсякъде триметровата ограда, направена от устойчива на обстрел с реактивни гранати мрежа, която беше изправена на стоманени пръти и заобикаляше огромното модернистично здание.

АМПОС в Буенос Айрес (както го наричат на държавнодепартаментовоговор) е от по-новите ни посолства. Проектирано беше с указания на комисия по безопасността на посолствата, оглавявана от бившия съветник по националната сигурност Брент Скаукрофт, след нападенията на посолства и американски дипломати в места като Бейрут, Хартум и Исламабад. Сградата гледа на северозапад и се намира върху триъгълник от 50 хектара, заобиколен от три широки булеварда. От едната страна имотът на посолството граничи с охраняван обект на аржентинското правителство. Направо срещу сградата има голям ограден парк. Най-близките постройки — голям район с пететажни бизнессгради — са на повече от петстотин метра разстояние, отвъд булевард „Джон Ф. Кенеди“.

Самото посолство е изградено от армиран бетон с устойчиви на експлозии прозорци, тежки врати, пригодени да издържат на терористични атаки, както и вътрешни „безопасни стаи“ за в случай на нападение. От него до улицата има поне тридесет метра разстояние. Входът е защитен с бетонна бариера, дебела метър и двадесет, която крие зад себе си канавка, достатъчно дълбока и широка, че да не позволи и на най-тежкия камион-циментовоз — предпочитаните превозни средства на терористите от новото хилядолетие, защото могат да преминат през повечето видове антитерористични бариери — да разбие портата и да се понесе към вътрешния вход на посолството.

Достъпът до посолството се наблюдава с камери, както и от патрули от местната полиция, осигурявани от аржентинските власти, които обикалят из района около постройката. От вътрешната страна на оградата охраната се осигурява от специални агенти на ОД (от бюрото на Държавния департамент за охрана на дипломати) и контингента от морски пехотинци, които в момента се оглавяваха от стария ми приятел и елемент от спасителната ми мрежа старшина Джариел. За да влезете, трябва да преминете през един първи контролен пункт, където самоличността ви се установява от ЧНС (ЧуждоНационален Служител, което на държавнодепартаментовоговор означава местен човек), който ви пропуска в малка, устойчива на бомбени експлозии камера с детектор за метали, през който се пропуска по един човек наведнъж.

Ако не носите оръжие, ще ви пуснат да влезете във втора камера, в която има една много бавно въртяща се врата с дистанционно управление и чиито стени и таван са направени от дебела, устойчива на куршуми и бомби стомана. Причината да има въртяща се врата се състои в това, че в нея има поставени устройства за откриване на експлозиви. Ако предупредителната светлина се включи, охраната може да спре вратата и да ви изолира в нея до пристигане на подкрепленията, а освен това се намирате на 150 метра от самото посолство.

От въртящата се врата преминавате през втори детектор за метали, този път контролиран от агент на ОД. След тази проверка ви пропускат в района. Ако не носите лична карта на човек от Държавния департамент, Министерството на отбраната или федералната полиция, трябва да ви съпровождат до местоназначението. Автомобилите, включително този на посланика, се подлагат на подобни процедури, докато си проправят път през поредица от S-образни завои, които не позволяват никой самоубиец с кола-бомба да стигне до гаража на посолството с висока скорост. Паркингът за служители се намираше от външната страна на оградата и около него патрулираха местни охранители и полицаи от Буенос Айрес. С други думи, посолството работеше по правилата. Сигурността беше стабилна. Всичко се правеше по устава.

Поради което ми трябваше не повече от половин час привидно безцелно скитане, за да открия пропуските. Но откриването на пропуските нямаше да е достатъчно. Искях да разбера дали тук се води активно наблюдение — дали Брайън О'Донъл и неговите хора не са разкрили същите пропуски в охраната, които бях забелязал и аз. И единственият начин да го проверя щеше да бъде онова, което в занаята наричат контранаблюдение. Вижте, в повечето холивудски филми (сещам се за „Ченгето от Бевърли Хилс“) наблюдението се състои в това двама лоши да седят в кола от другата страна на улицата, а контранаблюдението се състои в това двама полицаи да седят в своята си кола и да наблюдават лошите, които някак си никога не ги забелязват. В реалния живот такива фъшкии няма.

В реалния живот наблюдението често пъти се прави изтънчено и е трудно да го забележиш, а контранаблюдението е трудна, досадна и скучна работа. Трудно е да останеш незабелязан дълго време. Още по-

трудно е да останеш нащрек. В много отношения то е като да си на пост: трябва да преодолееш скуката, еднообразието и досадата. Трябва да останеш в състояние на фина настройка, за да доловиш и най-лекото вълнение, което би издало противника. Освен това трябва непрекъснато да си изобретателен и постоянно неконвенционален. Трябва да можеш да промениш външния си вид буквално на секундата. Казвам ви, че е трудна работа. И не е никак приятна.

Първата смяна поехме двамата с Бумеранга късно следобед. Изпратих Скапания Ранди Майкълс в „Кухнята на мисис Кели“, за да огледа персонала на заведението и района. Да, знам, че бяхме решили да не се доближаваме там, за да не уплашим тангата. Но ако има човек, който може да влезе и да излезе оттам, без да предизвика никакво вълнение, то той беше бившият рейнджър Скапания Ранди. Междувременно аз наех две таксита — две от хилядите анонимни „Рено“ в жълто и черно, които обикаляха улиците. След това дадох на шофьорите по триста долара, за да позволят на мен и Бумеранга (или на втората смяна — Таймекса и Ранди) да караме колите, докато те се возят на задната седалка като пътници. Предвид дебелата пачка гущери, които размахвахме, не беше трудно да ги убедим. След това ги накарах да ни заведат в магазин за дрехи, където купих осем ризи с къси ръкави и различни шарки, както и осем шапки. Таймекса купи две яркожълти радиостанции „Моторола“ и петдесетина батерийки. Проверихме и дали са напълно заредени батериите на мобилните ни телефони, пригодени да действат навсякъде по света. След това дойде време за работа.

16:31. Обикалях района около посолството и се оглеждах за признаци на статично наблюдение: паркирани коли с хора в тях или пък хора, които обикалят из улиците. Освен няколко камионетки, една кола на „Федерал експрес“, един самотен *pasaperro* с три непослушни кучета, който си проправяше път към пресечката на „Джон Ф. Кенеди“ и авенида^[8] „Колумбия“, не видях нищо.

16:56. Паркирах на една стоянка за таксита на булевард „Кенеди“ и заogleждах прозорците на офиссградите. Не забелязах нищо нередно. Откарах таксита на една анонимна странична улица и смених колата си с тази на Бумеранга, а после пак потеглих.

17:15. Разхождачът на кучета се спусна бавно по „Колумбия“, дърпан от трите буйни кученца. Спря да се пошегува с полицая под

наем, който крачеше покрай дългата редица паркирани коли на служителите на посолството. Полицаят си поигра с едно от кучетата — приятелски настроено и свръхактивно кутре, което опитваше да прави обратно салто мортале.

17:24. Разхождачът на кучета направи втора обиколка точно когато повечето от хората в посолството си тръгнаха. Някои се отправиха към „Плаза Италия“, други се качиха в колите си и заминаха. Никой не провери дали под колата му няма нещо, преди да се качи в нея. Никой не провери багажника или пък двигателя. Казвам ви, тези наивни диплодръвници са големи заплеси.

Двамата с Бумеранга останахме в района доста след смрачаване, без да забележим нещо съмнително. Е, можеше да се очаква. Ако аз бях танго и се канех да атакувам посолство, щях да действам, когато то е пълно с хора, а не след работно време. Но започнеш ли контранаблюдение, не можеш да си въобразяваш нищо. Затова в полунощ Скапания Ранди и Таймекса ни смениха. Щяха да останат тук цялата нощ, за да наблюдават, да се оглеждат и да слушат, въпреки че това значително объркваше плановете им за ядене и, най-важното, пиене на бира и юркание на катерички. Това щеше да почака, докато двамата с Бумеранга ги отменим в 06:00.

02:15. Докато Бумеранга си лягаше за бърз сън, аз включих телевизора, за да блокирам звуците, взех мобилния телефон и набрах Лондон за бърз кодиран доклад от Нод. Той каза, че там е тихо. Джери Кели изпълнявал редовните си занимания. Не бил говорил с Гуилям, поне доколкото моите момчета можеха да кажат. Нямаше нови нападения или бомбардировки. Разузнавателите на ПД „Браво“ стояха с вдигнати антени, но не бяха доловили нищо за действия от страна на ИИРА или друга отцепническа групировка на ИРА.

Попитах за вести във връзка с Коженото яке, което бях търкалял по улица „Дейвис“. Нод каза, че не знае, но че ще се поослуша и ще ме осведоми при следващото обаждане. Попитах за Еймън Демона.

— От улица „Норт Одли“ не се чува нищо, скипере — съобщи Нод.

— Е, знаеш как да ме намериш, ако *merde* се удари във *ventilateur*.

— Да, шефе.

— Добре.

Прекъснах връзката, изтърколих се на леглото и легнах. Прекарали бяхме един дълъг шибан ден, а графикът ни нямаше да се промени значително в обозримото бъдеще.

[1] Проблеми (исп.). — Б.пр. ↑

[2] На *lunfardo* (уличния жаргон на Буенос Айрес) това е пич. ↑

[3] Как си? (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Благодаря, добре съм. А ти? (исп.). — Б.пр. ↑

[5] Сок (исп.). — Б.пр. ↑

[6] Това означава гот на *lunfardo*. Нали ви казвах, че Бумеранга говори свободно испански. ↑

[7] Благодаря (исп.). — Б.пр. ↑

[8] Улица (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

06:17. Протегнах се, прозях се и посегнах да сваля стъклото от страната на пасажера, защото Енрике, шофьорът, който спеше на задната седалка на своето такси, току-що беше изпуснал една огромна и влажна пръдня. Таймекса беше паркирал на една стоянка за таксите и прекарал повечето от нощта там с изключени светлини и двигател, за да наблюдава добре осветеното посолство от половин километър, докато го смених в 04:45. В 06:05 общинска цистерна с вода изми улицата пред посолството. В 06:10 угаснаха лампите в двора на посолството. В 06:15 полицаите под наем започнаха да се появяват за сутрешната смяна. Точно така, приятели, районът не се охраняваше 24 часа в денонощието. Казах ви, че нещата се правеха точно по устав.

06:29. Градът бавно се съживяваше. Скоро щеше да настъпи пиковият час. Дочух ръмжение на камион някъде от югоизток, идваше откъм „Плаза Италия“.

Натиснах бутона за излъчване на яркожълтия радиоапарат.

— Проверка на радиото.

Отличителният висок глас на Бумеранга се отзова веднага:

— *Buenos dias, Pibe.*

— Нещо?

— *Nada.*^[1] — Радиоапаратът се разбръмча и завъртях бутона за усилване на звука. — Около комплекса офиси е тихо.

— В такъв случай хайде да се повозим и да огледаме.

Пуснах радиото на седалката, събудих Енрике, за да се прави на пътник, запалих двигателя, включих на предавка и се отдалечих бавно от бордюра. Обиколих посолството бавно. Както беше казал Бумеранга — тихо. Когато завих от улица „Круз“ по „Сервино“, видях Бумеранга, който караше в противоположна посока, за да огледа мястото, което аз бях оставил зад себе си. Чисто беше.

06:56. Отново бях на позиция, от която виждах цялата предна част на посолството. Разводачът с трите кучета започна своя бавен първи поход за деня край района на портала. Все още имаше само

двама от осемте полицаи под наем на дневната смяна. Аз натиснах бутона на „моторолата“.

— Скивай бе! Тоя тръгва на работа още преди шибаните ченгета. Гласът на Бумеранга се върна незабавно:

— Освен да го питаме дали иска да работи охрана с нас, а, шефе?

07:28. Втора обиколка на кучкаря. Останалите шибани ченгета под наем вече бяха на мястото си. Служителите на посолството започнаха да идват един по един.

08:01. Колата на посланика спря на защитения път. Барьерите за спиране на терористи се спуснаха и лимузината премина в подземния гараж. Но никой не огледа колата отдолу с огледало. Никой не отвори багажника или капака над двигателя. Въпрос на време беше да се случи нещо шибаняшко.

08:29. Трета обиколка на кучкаря. Спря да поговори с полицаите под наем. Камионът на „Федерал експрес“ премина край портала, забави, а после продължи. Около консулството започваше да се оформя опашката за визи. Виждах движение и в самото посолство — забързани служители; идващи и отиващи си хора.

10:06. Смених дрехите си и се поразходих, за да си раздвижа краката и да видя какво става от другия край на оградата. Чисто.

11:31. Кучкарят се беше върнал, за да води кучетата на предобедна разходка. Обиколката му беше нарушена от една разправия при визовия отдел. Двама от морските пехотинци на старшина Джариел изпратиха до портала трио размирници, чиито ръце бяха завързани с найлонови връзки. Отвън в мига, когато им свалиха връзките, те се нахвърлиха върху полицаите под наем. Само след четири и половина минути пристигна тактически екип полицаи от Буенос Айрес в своята камионетка, да ступа размирниците и да ги закара в затвора или другаде.

11:42. Посред цялата тази осирация камионът на „Федерал експрес“ спря и паркира в далечния край на пътя, на около триста метра от главния портал. Задницата на камиона беше насочена към портала. Това определено вдигна червено флагче в мисълта ми. Смених мястото си, за да мога леко да вдигна бинокъла над таблото и да го насоча към кабината на камиона. Когато фокусирах върху шофьора в него, видях, че френетично натиска копчетата на електронния си уред за проследяване на пратките. След това изчезна за

пет минути в задната част на камиона. После се появи, взе един мобилен телефон, поговори в него няколко секунди, а после се нагласи зад волана, стегна си предпазния колан, включи на скорост и замина доста бързо. Е, трябваше да му се признае, че си е намерил хубаво място: районът около американското посолство е едно от малкото места в Буенос Айрес, където би могъл да се занимава с бумацината си на спокойствие.

12:00. Таймекса и Скапания Ранди ни смениха. Отправих се към хотел „Етоал“ за заслужено сране и душ. Бумеранга замина да търси някоя местна катеричка. Ех, тази неуголима, подсилена от тестостерона енергия на младите.

Ден трети. 06:00. Казах ви, че това е скучна работа. Всъщност почти влизахме в рутина: кучкарят сутрин, на обед и вечер, опашката за визи, незащитените коли, закъсняващите полицаи, камионът на „Федерал експрес“ по маршрута си, както и обикалящите таксито. Приели ги бяхме като част от ежедневието, което не беше добре. Един от най-важните елементи на контранаблюдението е да поддържаш себе си и екипа максимално нащрек. Превръщаш се в сунгер, който попива информация и я обработва, отбелязваш и най-малките промени, които е възможно да станат значими, след като разбереш цялата картина.

И така, вместо да оставаме на място, реших да проведем през този ден наблюдение с обиколки около посолството. Така щяхме да се раздвижим и, надявах се, да се насилим да открием нещо, което преди не сме забелязали.

06:12. Направих обратен завои с таксито, а после продължих около оградата в посоката на движение на часовниковата стрелка, заобиколих „Плаза Италия“ веднъж, два пъти, три пъти, а после тръгнах горе-долу в северна посока нагоре по улица „Сармиенто“, свих наляво по „Колумбия“, пак наляво по „Сервино“ и отново преминах край посолството. Не долових лоши вибрации и нищо неочаквано. През изминалите четири минути половин дузина коли бяха спрели в най-удобните места за паркиране. Както обикновено, полицаите под наем не се виждаха никакви. Видях, че таксито на Бумеранга се намира в удобно място, откъдето можеше да наблюдава какво става пред посолството.

— Тръгвай — казах му. — Отваряй си очите.

Видях го да тръгва.

06:27. Продължих да обикалям и се върнах на улица „Санта Фе“, артерията с шест ленти, която отиваше чак до центъра. Две пресечки по-нататък работници разполагаха ограда за строеж и от шест лентите се стесняваха до две. Не исках да влизам в задръстване и затова обърнах курса с рязък завой дясно на борд.

Мамка му, бях се наврял буквално в каньон: тясна, неотбелязана, еднопосочна улица с високи, тесни блокове, натъпкани един до друг зад тесничък тротоар. За да могат да паркират и все пак да оставят малко място за минаване, жителите им бяха качили колите си наполовината на тротоара, а другата половина беше на улицата.

06:32. Тръгнах напред, като оглеждах блоковете. Тук очевидно беше толкова тясно, колкото в Токио — жилищното пространство струваше също толкова. Архитектурата беше всевъзможна. Модерни бетонни жилища бяха подредени до контрастиращи блокове в стил „ар деко“, които биха изглеждали съвсем на място в Париж от 20-те години. Бавно приближих едно кръстовище: улица с две платна, наречена „Гуемес“. Когато светофарът превключи, завих наляво, за да се насоча към посолството, без да се налага да преминавам през задръстването на „Санта Фе“.

Точно в този момент забелязах стария си приятел, кучкаря. Не бих го засякъл, ако не се мъчеше да свали нервния породист пес от раздрънкано пежо фургон с шоколаден цвят, докато другите две кучета, мелез с неизяснен произход и приятен на вид женски ротвайлер, се напъваха на каишките си. Забавих, за да погледна по-добре колата му, която беше паркирана с десните си колела върху тротоара на ъгъла на „Гуемес“ и друга, необозначена улица по диагонал срещу малък магазин за зеленчуци, който тъкмо отваряше.

Е, приятели, пристигането на този *passapero* ми се стори странно. Вие усещате ли нещо подобно? Имам предвид, че Робърт Евърс ни беше казал, че обикновено *passaperos* работят в определени квартали. Това означава, че идват всяка сутрин, вземат кучетата от блоковете, разхождат ги, а после ги връщат и така целия ден. Точно това си бях въобразил, че правеше и този.

Но всички знаем, че ако си въобгъзяваме, правим себе си и другите на гъз. Ето защо трябваше да се сетя да не си въобгъзявам.

Защото точно този професионален разхождач на кучета, точно този *passapero* водеше собствените си кучета в точно този квартал. Именно този квартал, който, спомняте си, стигаше до посолството. Пък и той едва ли отиваше да вземе нечии чужди кучета.

Грабнах една от шапките, които бях си купил, и я сложих на главата си, за да скрия плитката, свалих козирката ниско над очите си, а после минах край кучия син, докато той заключваше колата си, пусна една кожена торбичка на дълга верижка на гърдите си и тръгна по неотбелязаната улица към „Санта Фе“ и източния край на посолството, като кучетата дърпаха напред.

Аз също продължих напред, завих надясно на следващия ъгъл, а после отново надясно на първата позволена улица, тръгнах по нея до следващия десен завой и се върнах на улица „Гуемес“. Минах бавно покрай колата, за да запиша регистрационния ѝ номер на дланта си. След това включих радиото и казах на Бумеранга да наблюдава внимателно кучкаря и да гледа какво прави. Аз имах друга работа.

Продължих нагоре по улицата и спрях на малко кафене. Точно както в Рим, така и тук всеки квартал в Буенос Айрес има дузина малки семейни кафенета, където *Porteños* се отбиват за сутрешната доза кофеин и захар, което в превод е еспreso с много *azúcar*^[2] и чинийки със сладки кифлички и кроасани. Както в кафенетата в Париж и Рим, и тук можете да седите с часове, да четете вестник и да сърбате отлично еспreso. Първо смених шапката и ризата си. След това наредих на Енрике да заобиколи около квартала и парка. Казах му да стои достатъчно далеч от „Гуемес“, за да не бъде *prominente*, или забелязан, от кучкаря, но достатъчно близо, за да ме види, ако изляза от кафенето и му махна да дойде и да ме вземе *rápidamente*^[3].

Взех радиото, пяхнах го в задния си джоб и се измъкнах от колата. Енрике потегли, а аз изтичах до кафенето. То се намираше на отсрещната страна на улица „Гуемес“, може би на шестдесетина метра нагоре по улицата — югозападно — от колата на кучкаря. Не можеше да си тръгне, без да мине оттук; с други думи, кафенето беше отлично място за наблюдение. Заех маса до прозореца, поръчах си двойно кафе и платих. Не е нужно точно когато искаш да тръгнеш бързо, да откриеш, че сервитьорът е излязъл отзад и пуши цигара. След това бръкнах в джоба си, извадих телефона, отворих го и набрах хотела. На испански помолих да ми дадат стаята на Мик.

Той отговори на третото позвъняване:

— Оуен.

— Аз съм. Можеш ли да се свържеш с твоя човек? Онзи, с когото обядвахме вчера.

Пауза. После:

— Да, но в този час ли?

— Да, веднага. Имам един номер на кола, който искам да провери.

— Надявам се, че ще може да го направи.

— Аз също.

Сведох очи към дланта си и прочетох номера. Мик го повтори, за да е сигурен, че го е разбрал правилно.

— Действам — каза.

— Добре. Ще ти се обадя след час-два.

— Няма проблем, аз ще те потърся.

Бригаден генерал или не, той допусна тактическа грешка. Никой не иска телефонът му да звъни, когато провежда наблюдение, освен ако въпросът не е на живот и смърт. Настоях:

— Не, не. Аз ще те потърся.

Предполагам, че схвана посланието ми ясно и високо, защото каза:

— Ясно.

Телефонът щракна и млъкна.

08:56. Пиех четвърто двойно еспreso и ядох втора кифла, когато видях моя *passapero* и трите кучета да идват насам. *Passapero* бързаше. И трите каишки бяха увити около китката на дясната му ръка и той направо теглеше бедните кучета. Прехвърли каишките в другата си ръка, бръкна в джоба, намери ключовете, отключи колата си, рязко отвори задните врати и нетърпеливо потупа с ръка по пода. Кучетата разбраха и скочиха вътре. Той затвори вратите с трясък, отиде при вратата на шофьора и седна в колата, включи двигателя и без да си прави труд да проверява дали зад него идва кола, се вмъкна в улица „Гуемес“ и се отправи на запад.

Както знаете, вече бях платил сметката. Излязох, огледах се наляво-надясно, сякаш търся нещо — което, разбира се, и правех, — и

вдигнах ръка, сякаш спирам такси. Всъщност виждах таксито. Енрике беше го заклинил на тротоара недалеч от пежото. Но зад волана не се виждаше никакъв Енрике, мамицата му.

Какво ставаше, мамка му? Да не беше отишъл да източва гущера? Да не беше заспал? Дали пък противникът не беше го елиминирал? Отговорът: нямаше никакво значение, мамка му. Единственото шибано нещо от значение беше, че сенър Мърфи беше успял да се качи с мен на самолета и се намираше тук, в Буенос Айрес, за да забърка обичайната каша. И така, колко часът е, деца? Часът е този, в който Дики трябва да върви на майната си.

Наблюдавах как пежото лази бавно нагоре по претъпканата улица. Заобиколих кафенето и рязко извадих радиото от задния си джоб.

— Бумеранг...

Отговорът беше мигновен:

— Кажи.

— Загубих превоза. Следвам нашия приятел пеша.

— Кажи координатите и идвам.

Координати? Нямах никакви координати, мамка му. Доколкото можех да определя, намирах се на ъгъла до онова с червената и зелената светлина.

— Мамка му, не знам къде съм, ебати. Намирам се на някаква улица на име „Гуемес“, но не знам как се казва напречната улица.

Огледах улицата безпомощно.

— Мисля, че съм близо до „Плаза Италия“.

— Идвам.

Идвам не вършеше работа. Не и сега. Надникнах зад ъгъла. Пежото вече се намираше две преки и половина от мен. Отправих един последен напразен поглед към таксито на Енрике, а после се затичах след пежото.

Ето ви добрата новина: пиковият час беше настъпил и колите се движеха бавно и спираха. Сега лошата новина: пиковият час беше настъпил, а шофьорите в Буенос Айрес не дават и пет фъшки за благосъстоянието на пешеходците. Чувствах се като някакъв шибан матадор, който с отскок отбягва предни брони и странични огледала, докато опитвах да си проправя път през обърканото движение. Имаше и още нещо: ако тичаш след кола, привличаш внимание. Човешкото

око е сложен механизъм. Инстинктивно долавя всяко движение, което не съответства на обкръжението. По тази причина окото на ловеца забелязва бялната се опашка на елена в гората. Или задника, който тича в тълпата спокойно ходещи хора.

Не само трябваше да следя минетчиата в пежото, но се налагаше да го правя и от страната, в която да не ме вижда. Затова трябваше да бягам в слалом натам-насам, докато той се промъкваше в трафика. И нека ви кажа честно: настигах го. Да, аз съм в отлична физическа форма. Да, мога да пробягам една миля за по-малко от пет минути и тридесет секунди. Да, мога да направя шестстотин лицеви опори на върховете на пръстите си и хиляда коремни преси, без да се изпотя. Но всичко това няма значение, когато си там, навън, и опитваш да се промъкнеш през колите в пиковия час, за да следваш определена кола, без да те видят.

Е, досещате се, че с моята тайнственост можех единствено да изостана. Какво толкова, ако онзи ме забележи? Той не знаеше кой съм или пък дали бягам след него, или съм просто някакъв задник, който е решил да тича. Прескочих калника на един мерцедес и спринтирах нагоре по улица „Гуемес“ след пежото. Тъкмо го настигах, мамицата му, когато един шибан фиат кабрио, управляван от аржентинския вариант на американското глезено богато копеле, даде газ от една странична улица, без да гледа какво има пред себе си.

Почти не го забелязах. В последната минутка долових отблясъка на слънцето от бронята му. И след това се преметнах във въздуха.

Досетих се, че не трябва да напрегам тялото си, и затова се отпуснах и поех удара. Но, мамицата му, паднах здравата. Раменете ми напукаха предното стъкло на фиата. Тилът ми прасна рамката на стъклото. Задникът и краката ми се удариха в предния капак и оставиха дълбока вдлъбнатина с моите размери. Изтърколих се от колата, като всичко ми се виждаше двойно. На тила ми щеше да има шибана цицина с размерите на топка за голф.

А кафявото пежо, дяволите да го вземат? Отправих поглед нагоре по улица „Гуемес“ и видях две такива коли. И двете се виждаха неясно. След това двата размазани автомобила свиха рязко надясно и изчезнаха от погледа.

Стоях на място с бумтяща глава, а тялото ми пареше от болка. В който момент шибаният красив глезльо, или по-точно красива глезла,

се измъкна от фиата и започна да сочи намачканите части на кабриолета си и да ме налага с чантичката си, докато крещеше обидни думи.

Откровено казано, не мисля, че дамите знаят думи, каквито тя ползваше. Нито пък би било възможно да изпълня действията, за които тя намекуваше. Но пък тя може би не беше дама, а и вероятно не беше учила физика.

09:09. Погледът ми се проясняваше, когато пристигна полицията. Забелязах Бумеранга в края на тълпата, но го разкарах с поглед. Не исках да привличам повече внимание към себе си. Тъй като носех маратонки, обясних, че просто съм излязъл да се разтичам, когато глезлата излетях от завоя, без да чака.

Хубавото беше, че очевидците ме подкрепиха. И именно глезлата получи акт, а не аз. Но лошото беше, че полицаите си записаха името ми. Защо това е *mala suerte*^[4]? Защото в Аржентина също имат компютри с бази-данни и рано или късно някой от тях щеше да изплюе кой е Ричард Марчинко и аржентинските власти щяха да ме потърсят, за да видят какво търся тук. Ще ви кажа: не е лесно да си Ричард Марчинко, Свирепия®. Понякога си мисля, че бях по-щастлив като анонимния Дик Хуя в тюленските екипи.

Но настоящето беше различно. Настоящото е такова, че часовникът щеше да заработи, след като полицаите подадат докладите си. Имаше ли гаранция, че ще разберат кой съм? Отговорът е не, защото мистър Мърфи е задник от онези, дето се застъпват за равните права, и се будалка с аржентинците също така, както се ебава с *yanquis*^[5] като мен. Но се налагаше да работя сякаш са ме разкрили. А това означаваше да ускоря темпото на операциите. Което, разбира се, щеше да е по-трудно, след като загубих следите на колата на кучкаря.

10:12. Върнахме се в хотел „Етоал“ и се прегрупирахме. Мик имаше новини, макар и да не бяха положителни. Боб Евърс се обади на един от своите агенти — несъмнено полицай, въпреки че не беше обяснявал какъв е, — за да провери регистрационния номер. Номерът бил откраднат преди осем месеца. Връзваше се. Ако аз бях танго и разузнавах цел, щях да си сменям номерата на колата поне по веднъж дневно — а може би и по-често. И как се снабдява човек с такива номера? Краде ги и си ги скрива, докато му потрябват. Това е по-лесно

в места като Европа и Южна Америка, където регистрационните номера нямат лепенки за срок на валидност.

С всички свои инстинкти усещах, че се готви удар върху посолството. И така, колкото и да не ми се искаше, сметнах за свой дълг да разговарям с РСС — това е регионален служител по сигурността към Държавния департамент — и да му кажа какво знам и какво мисля. Вдигнах телефона и се обадох на старшина Джариел, казах му, че съм в града и че искам среща с РСС или с някой от служителите по охраната на посолството и че ще дойда при него по обед.

Дойдох петнадесет минути по-рано. Старшината не беше на дежурство. Виждах това по тъмния му панталон от костюма, придържан от чифт модни презрамки в сребрист цвят, бяла риза и дипломатическа синя вратовръзка с шарки. Той стоеше зад парадно лъснатия морски пехотинец (сержант), който провери документите ми и ми подаде значка, позволяваща достъп навсякъде из посолството без придружител, която закачих на ревера си под неумолимия му поглед. След като се убеди, че съм **ОБОЗНАЧЕН КАКТО ТРЯБВА**, сержантът натисна звънеца и ме пропусти през вратата, която беше трети клас по устойчивост на куршуми. Старшина Джариел чакаше в тесния вестибюл.

— Скапан Ричард, космат кучи сине! Добре дошъл в Буенос Айрес.

Прегърна ме в голямата си *abrazo*^[6].

Отвърнах на неговата *abrazo*, а после го отдалечих на ръка разстояние и го огледах критично. Узрял беше през петте или шест години от последната ни среща — по слепоочията и по бретона му се виждаха сиви косми. Но той все още си беше същата гадна и долна бойна машина. Не беше едър, но пък бе жилав и силен и знаеше как да използва силата си. Виждах го: когато се запознахме, той беше сержант и преподаваше близък бой и спасяване на заложници в школата на Морската пехота на САЩ в Куантико на служителите от охраната на посолствата. Бях довел взвод стрелци от „Червената клетка“, за да направим демонстрация, и заздравихме дружбата си с обилни количества бира „Куърс“ след демонстрацията. Сега беше

главен старшина-оръжейник, което в йерархията на Морската пехота го поставяше до дясната ръка на Господ. Буенос Айрес беше последното му назначение. После се пенсионираше — след двадесет и пет години служба в армията, от които осемнадесет зад граница.

Поведе ме по тесен коридор, от двете страни на който имаше редици шкафове с бойни дрехи, противогази, щитове, палки, противокуршумни жилетки и шлемове и откъдето се стигаше до стаята му, насочи ме през стоманената врата пред себе си, а после я затвори грижливо.

Лицето му имаше сериозно изражение.

— Е, какво има, Дик? Кариерата ми виси във въздуха или какво?

Вдигнах ръка в престолен протест.

— Какво, без предигра? Няма да ме погалиш, преди да се чукаме, така ли? Не... старшина, искам да си поиграем.

Около очите му се появиха бръчки от усмивката.

— Да, но не аз съм дошъл за среща. Първо, ти ме питаш неофициално за оня, ирландския задник, Кели. После, докато се усетя, ми изникваш тук, в Буенос Айрес, и се обаждаш. Казваш ми, че исках среща с РСС, и то веднага. Та от това си мисля, че знаеш нещо, което ние не знаем, и то е свързано с ирландеца, за когото разпитваше.

— Имаш ли кафе?

— Да.

Палецът му посочи голямата кафемашина на един шкаф за папки.

— Но внимавай. Толкова е силно, че ще ти пораснат косми на езика.

— Нали знаеш колко обичам официалното кафе на ЦРУ.

Отидох до машината, намерих относително чиста чаша и си налях голяма доза от черната каша — която си беше именно каша, — а после отпих. Мамка му — за малко да го изплюя през носа си. Точно тази шибана доза кафе беше толкова силна, че можеше да събуди някой под упойка за операция на сърцето, мамицата му. Примигнах, когато вкусът на кофеин ме удари в небцето.

— Интересна... напитка — казах задъхан на усмихнатия старшина. — Ти ще пиеш ли?

— В никакъв случай, Дик — отговори той. — Та нали аз съм го правил.

Стиснал чаша в ръка, опрях задник на бюрото срещу старшината и му представих свирепата картина по най-безлайнарски начин. Казах му за веригата заведения „Мисис Кели“ и кой я управлява. Не разполагах с нищо определено — нито график, нито метод, — само дето вероятно при нападението щяха да използват експлозиви или ракетни гранати. Казах му за фалшивия разводач на кучета и като проверих записките си, му разказах и как същият *passapero* се намираше отпред по време на схватката до визовия отдел.

Старшината веднага разбра значението на всичко това.

— Той знае точно за колко време реагират полицаите — каза.

— Точно така.

— Е, как ще го направят, Дик?

Бях откровен с него. Не можех да знам как ще играят. Но му казах какво съм видял и какво мисля. Според мен щеше да има нападение.

Старшина Джариел седна на ръба на бюрото си, като от време на време се чешеше по брадичката, докато аз говорех. Но не ме прекъсваше. Когато свърших, не каза нищо.

— Е, какво мислиш, старшина?

Слабото му лице се вкамени.

— Според мен имаме много сериозна работа, но малко време.

— Виж, аз сега ти разказах само резултата от четири дни работа. Определено видях неща, които не ми харесват. Но и ти знаеш не по-зле от мен, че тези неща невинаги са сигурни.

По лицето на старшина Джариел се четеше явна загриженост.

— Ако само ти си мислеше така, Дик, може би щях да се съглася. Но това, което си открил, е само част от по-голяма схема на сондаж — каза той. — Шибан кучкар — продължи след малко, като сякаш говореше на себе си. — Трябваше да се досетя.

През следващите петнадесет минути ситуацията се изясни много повече както за него, така и за мен. Тъй като си беше истински старшина, той беше оставал тук в извънработно време. И през последните седмици забелязал неща, които не харесал. Едни и същи коли пред посолството всеки ден. След дълги часове гледане на записи от камерите на охраната ги забелязал. Освен това имало два опита за разбиване на коли на служители на посолството, паркирани извън оградата. И още по-лошото било, че през последните четири седмици

имало доставки на три съмнителни пакета. Дотогава за цяла година нямали доставка на съмнителни пакети.

— Някой отвън ни сондира — каза старшината. — Не обичам, когато някой опитва да си навре пръста в задника ми, без да иска позволение.

— Правилно. — Отпих още една глътка и изохках. — Е, в такъв случай, защо не разкажеш тези свои мисли на РСС и не поработите заедно, за да засилите охраната?

— Аз вече съм засилил охраната, но нямаме РСС.

— Как така?

— Политика на посолството, Дик. Шибана политика на посолството. — Той слезе от бюрото си и тръгна из кабинета. — Имахме добър РСС допреди три и половина седмици. Казваше се Олшейкър.

Спомних си името.

— Дълъг. Преждевременно побеляла коса. Истинска хрътка за катеричките. Преди години се запознахме в Рим, когато ескортирах Председателя Крокър за една конференция на НАТО.

— Той е. Същият. И също такъв сваляч. Пратиха ни го след назначението в Рим.

— И?

— Прекалено агресивен беше за вкуса на посланика. В случай че не знаеш, нашият посланик тук е дипломат от кариерата. Което значи, че не обича агресивни РСС като Олшейкър. Постоянно му казваше, че обиждал аржентинците, защото се държал „провокиращо“. Знаеш за какво става дума. „Те са ни домакини и не можем да ги обиждаме и да им казваме как да си вършат работата.“ Или, „Не можем да обиждаме домакините си, като следим чуждонационалните лица, които живеят тук. Или пък да искаме нашите аржентински домакини да го правят вместо нас.“ Ама на Олшейкър му беше през онази работа. Знаеше си службата, а тя беше да защитава посолството — а даже и задници като оня чикияр, посланика. И затова не се предаде.

— Какво стана?

— Посланикът го навря в кенефа. Изпрати го у дома по-рано. Но на хоризонта няма негова смяна.

Кофти. Когато работехме с Олшейкър в Рим, бях харесал как действа. Разбираше секуритате бизнесмените. Със страдания отпих нова

глътка от кафето на старшината.

— И кой изпълнява тази длъжност сега, докато сменят Олшейкър?

— Е, това е истински лошата новина. Посланикът реши да остави всички въпроси по охраната в ръцете на местния шеф от ЦРУ.

Останах шокиран.

— Това май не е възможно?

По изражението на старшината разбрах, че точно това съвсем не е невъзможно.

Чувал бях за осирене с многократен ефект, но това беше без прецедент.

— Какво става, старшина? И двамата знаем, че охраната на посолствата съвсем не е работа на ЦРУ. А посланикът...

Старшината ме прекъсна:

— Това може да важи в повечето посолства, Дик. Но тук имаме по-особен случай.

Той погледна към вратата, за да е сигурен, че тя е надеждно затворена.

— Нека ти кажа направо. Тук имаме жаден за власт шеф, който още от идването си се самоописа като световно признат специалист по контратероризма и манипулира посланика, чието ниво на мозъчна дейност е почти равно с това на парче дърво. Казвам ти, Дик, представата на нашия посланик за това какво може и какво не може да прави ЦРУ тук е неточна и, изглежда, е силно повлияна от прекалено четене на романи на Том Кланси.

За ситуация като тази съществува технически термин на езика на войните-диверсанти от Военноморските сили. Той е: „посрани Боже“.

Старшина Джариел замълча.

— И това е добрата новина.

Ако това е добрата новина, направо нямах търпение да чуя другата.

— Добре, кажи останалото.

Лицето на старшина Джариел доби израза на човек, който току-що е ял лимон.

— Местният шеф на ЦРУ е Мел Потс, Дик. Шибаният Мелвин Потс.

Еба си майката, ужас, Дики да върви на майната си.

Позволете да обясня. Мелвин Потс беше младши лейтенант, когато премина през базовото обучение за тюлени. Не знам как издържа. Той беше от онези ниски, пухкави, четириоки очилати офицери, които сякаш никога не се чувстват добре, ако вършат някаква физическа работа. Но младши лейтенант Потс успял някак да завърши и го назначиха в „ТЮЛЕН-Група 2“. Тогава се срещнахме за първи път. В онези дни пътувах до Литъл Крийк, за да избирам каймака на боклуците от военноморските сили за оригиналния седемдесет и две куршумен „ТЮЛЕН-Група 6“.

Мел с лакти си проби път в кабинета, в който работех, и ми предложи услугите си като самообявил се специалист по тактика и теория на контртероризма. Думата „предложи“ не отговаря напълно на представлението му. Каза ми, че е специалист по контртероризъм от световна класа и че без негова помощ „ТЮЛЕН-Група 6“ никога няма да направи нищо. Само след още пет минути разбрах, че няма никаква представа за какво говори. Казах му, че ще му се обадя, ако имам нужда от способностите му, изритах дебелия му гъз през вратата и се постарях цялото поделение да научи за това.

Което вбеси Мел толкова, че се опита да мине зад гърба ми и да си издейства назначение, без да съм сложил чертичка до името му. Когато разбрах какво е направил, го заведох, кучия му син, зад полигона с препятствия, където му промених отношението по свиреп начин, като по време на процеса му счупих носа. Загубих му следите известно време, макар да разбрах, че някак успял да се отклони към ЦРУ, и изчезна в огледалния лабиринт, за да не се появи никога вече, слава богу.

Това, дето го казвам за „никога вече“ не е съвсем вярно. От години общността на неконвенционалните воители слуша ужасяващи истории за бившия лейтенант Потс, които отново и отново доказваха, че принципът на Питър, че всеки израства до нивото на своята некомпетентност, е жив, в добро състояние и се развива отлично в Централното разузнавателно управление. През деветдесетте години, когато работил в бюрото в Сомалия, той обърка данните от тактическото разузнаване за местонахождението на един сомалийски въоръжен терорист в Могадишу, което доведе до смъртта на осемнадесет рейнджъри от американската армия и стрелци от „Делта форс“.

Има още: по време на бомбената кампания заради Косово през 1998 г. Мел Потс беше човекът, който носеше крайната отговорност за разузнаването на целите в Белград. Точно така: той беше човекът, объркал китайското посолство, което ние бомбардирахме по погрешка. Но уволниха ли го за това, че се осра? Отговорът е не. Хлъзгавият като тефлон Потс успя да се измъкне без драскотина, докато един друг офицер, с по-малко късмет, изхвъркна, а шестима други бяха дисциплинарно наказани. Всъщност при всяко негово осирание го повишаваха. Три години в Буенос Айрес беше наградата му за Белград. И ако вече не ви се повръща, чуйте това: в момента Мел беше ССП (старши служител по разузнаването) със звание, еквивалентно на това на двузвезден генерал, което може и да е невероятно, но го правеше дипломат номер две в американското посолство в Буенос Айрес. Това не ви ли кара да се чувствате пълни като кола с лайна от доверие към така наречените предводители, които управляват нашия апарат за събиране на разузнавателна информация?

Киселото изражение на старшина Джариел ми каза всичко.

— Дик, дори не мога да вляза в кабинета му. Отнася се с хората ми като с боклуци. Гледа ни така, сякаш си мисли, че трябва да чистим кенефите на посолството. Няма как да те заведе при него.

— Виж, ако това трябва да се направи, ще го направим.

Пресуших кафето.

— Двамата с теб можем да работим по заобиколни канали. Аз ще ти давам информация, ти — също.

Старшина Джариел застана мирно.

— Тъй вярно, сър.

И трябва да ви кажа, че в гласа му се долавяше почитание.

Аз се усмигнах.

— По дяволите, старшина, има едно хубаво нещо в тази работа.

— Какво е то, Дик?

Почуках по празната чаша.

— Това лайнено кафе ме постави в идеалното разположение на духа за срещата с бившия лейтенант Путьо.

[1] Нищо (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Захар (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Бързо (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Лош късмет. ↑

[5] Янки (исп.). — Б.пр. ↑

[6] Прегръдка (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Бившият лейтенант Путьо ме кара да го чакам един час и петнадесет минути, несъмнено за да покаже колко е важен. Най-после звънна на секретарката си, която позвъни на асистентката си — чувах всичко, — която излезе в коридора, в който ми бяха дали твърд метален стол, и ми кимна, с което позволи най-после да вляза в свещената обител.

Трябваше да призная, че кабинетът му беше... царствен. Голям като кабинетите на повечето посланици. На едната стена Мел беше окачил няколко награди и грамоти. Античното шкафче с витрини съдържаше снимки в рамки, някои от които надписани, на Мел с трима американски президенти, президента на Франция, германския канцлер, краля на Йордания и четирима директори на Централното разузнавателно управление.

Мел изобщо не беше царствен като кабинета си. Доста беше напълнял през годините. Червените петна по лицето му свидетелстваха за сериозен проблем с кожата. Косата, гъста, когато го познавах, сега беше зализана в най-невероятно положение върху голото му теме. При подходящи атмосферни условия вероятно заставаше право нагоре на вятъра, като шибаната мачта на катер. Носът му, който бях счупил преди толкова години, не беше заздравял правилно и го караше да прилича на дебел, плешив очилат английски булдог. Носеше зле скроен син костюм на типичните за дипломатите райета, бяла риза и вратовръзка в червено, бяло и синьо, която придържаше със златна игла с надпис „Тюлен“. Остана в безопасност зад бюрото си и изчака, докато се приближа, а после подаде ръка внимателно над тапицирания плот.

— Отдавна не сме се виждали, Дик.

Нямаше никаква причина да се държа мило. Оставих ръцете си там, където си бяха. Изгледах го по презрителния начин, на който ме бяха научили старшините от старите екипи.

— Ей, Путко такава, виждам, че продължаваш всеки ден да тренираш, а?

Поздравът ми беше последван от петнадесетсекунден интервал, прекаран в онова, което водещите радиопредавания наричат „мъртъв ефир“. След това Путьо отдръпна ръка. Топчестото му лице придоби хладно изражение.

— Ти искаш тази среща — каза той. Очите му се присвиха. — И впрочем, как ти дадоха този пропуск? Обикновено лично аз ги одобрявам.

Това звучеше типично за представите на Мел за сигурност в посолството, т.е. лично да одобрява пропуските на посетителите. Но вече бях влязъл в боя и нямаше смисъл да се будалкам.

— Виж, Мел, разбирам, че ти отговаряш за охраната на посолството — казах.

Той наду пилешките си гърди.

— Така е.

— Е, имам основания да смятам, че посолството ще бъде нападнато в близко бъдеще от отцепническа група от ИРА, която се надява да разруши остатъците от северноирландското мирно споразумение, за чието постигане помогнахме. Вероятно ще използват експлозивни — може би ракетни гранати или противотанкови ракети.

Мел остана прав.

— Това е безсмислено — отговори с равен глас.

Изглеждах го и казах:

— Не мисля така.

— Откровено — каза той, — не ме интересува какво мислиш, Дик.

Той отстъпи назад и се сплеска в стола си, наклони го назад и постави обувките си върху кожения плот на бюрото си. Не ме покани да седна.

— Това, което ти мислиш, е просто твое мнение, а аз не уважавам мнението ти.

Тоя задник щеше да се инати като глезено дете. Но аз точно сега не бях в настроение за глезотии, защото залогът включваше човешки живот. Въпреки това, вместо да заобиколя бюрото и да го бия, докато се посере, аз продължих да настоявам.

— Виж, Мел, имали сме някои различия в миналото. Но това е сериозно. Попаднах на разузнавателна информация, която показва, че ще ви нападнат.

— Разузнавателна информация.

— Да.

— Е, Дик, позволи да ти го кажа, както ти се изразяваш, без лайнарщини. В този кабинет сме двама души и един от тях — аз — е професионалистът в областта на разузнаването. Така че кажи ми какво имаш, а аз ще ти кажа дали то е разузнавателна информация или не.

Не, не удуших надутото майкоосквернителче, макар да го обмислях сериозно. Не отстъпих и му представих също толкова сбит, кратък, пряк и пълен с факти доклад, какъвто съм давал на президента на Съединените щати, на министъра на отбраната, на Командващия военноморските сили и на други висши правителствени служители. Никога не отнемам много време. Но каквото време отнемам, го запълвам с неоспорими факти. И точно така направих и за Мел въпреки професионалните проблеми, които съм имал с него.

Монологът отне шест минути. Когато свърших, той свали крака от бюрото, смачка се, за да се приближи до него, и изсвири едно безшумно арпеджио на кожената повърхност. След това вдигна поглед към мен и каза:

— Дик, това, което ми разказа, не е разузнавателна информация. То е просто кравешки лайна, пълни и завършени конски фъшкии.

Замълча, за да види реакцията ми, а след това, доволен от ефекта, продължи:

— Позволи да направя нещо за теб, Дик, което може би никой не е правил досега. А то е да дам определение за разузнавателната информация. Що е разузнавателна информация? То е продукт, Дик, продукт, който се получава от събиране и обработване на информация относно дейности и ситуации както съществуващи, така и потенциални и отнасящи се до дейности и ситуации зад граница и в страната. Този продукт има огромно потенциално значение за съставителите на политиката, защото позволява на хората на най-високо ниво в нашето правителство да разбират възможностите и намеренията на приятелите на Америка и на нейните врагове.

Замълча.

— Това — продължи — е разузнавателна информация.

Дланта му плесна повърхността на бюрото.

— Ти, Дик, не отговори на моето определение за разузнавателна информация. И затова казаното от теб не е разузнавателна

информация. Защо? Защото не е продукт. Не е обработена или анализирана. Не е категоризирана или адресирана. Не е оценена или остойностена. Не е претеглена или разисквана. Това е просто... твоето мнение. А твоето мнение, Дик, независимо от богатия ти опит в — как му викаше? А, да, скачане и удряне и стреляне и плячкосване, нали? Както и да е, може да се мислиш за много вещ в тази област, но не си професионалист в областта на разузнавателната информация. И това, което ми каза, макар и да представлява известен интерес във вид на сурова, необработена, неодобрена, необоснована ин-фор-ма-ци-я, е неприложимо, неподходящо и вероятно несъотносимо към действащите процедури за сигурност в това посолство.

Казвам ви, тоя надут педал знаеше да използва купешки думи, нали? Не се учудвам, че е в разузнаването със звание, равно на това на двузвезден генерал. Със сигурност говореше както повечето шибани двузвездни генерали. Откровено казано, приятели, омръзнало ми беше от Путьото и неговия надут речник. Дошъл бях да помогна. Бях излязъл от прикритието си и дошъл при него, защото знаех, че на риск е изложен животът на американци. И сега тоя надут, арогантен, самовлюбен бюрократ щеше да ми затвори вратата.

Изглеждах го.

— Знаеш ли, Мел, повечето от тези лайна съм ги слушал и преди.

Изглежда ме изненадан.

— О? — каза. — Така ли? Кога?

— Чувал съм ги от професионалисти в разузнаването като теб точно преди хората на принц Халед бин Абдула да убият деветнадесет американци в Саудитска Арабия — отговорих. — Слушал съм го и от задници като теб в седмиците преди нашите посолства в Кения и Танзания да хвъркнат във въздуха.

И тъй като говорех с окуражителен тон, можех да се приближа. Когато стигнах, където исках да бъда, посегнах през бюрото, хванах Мел за вратовръзката и бавно я навих около свирепоразмерния си юмрук, след което я дръпнах към себе си, за да мога да я разгледам, а и да разгледам и него. Вижте, приятели, ето един вариант на Първия закон на физиката според Свирепия^[1]: хванете глупавия задник за вратовръзката и тялото му ще ви последва, където и да идете.

И точно така стана и сега. Като дръпнах рязко, кръглото лице на Мел последва вратовръзката под двойната му брадичка, докато го поставих точно където го исках — точно пред собственото ми космато свирепо лице.

Изглеждах тресящия се като желе боклук и се погнусих.

— Знаеш ли, Мел — казах, — май заради тъпи копелета като теб, които отказват да забележат ясна и реална заплаха, умират американци.

Не схващаше. Затова продължих:

— Вие, задниците, определяте идиотски правила за влизане в бой, а после, когато всичко свърши, обвинявате някой шибан сержант, че не е бил на поста си.

Очите на Мел започнаха да се отклоняват. Дръпнах вратовръзката.

— Ще ви нападнат — казах. — Въпросът е само как и кога.

Разтърсих вратовръзката и наблюдавах как зачервеното му лице следва всяко движение на ръката ми. Обърнах глава и го изглеждах отблизо с бойната си гримаса.

— Разбра ли ясно и високо какво ти казвам, Мел?

Главата му се поклати надолу-нагоре и увисналата му кожа се разтърси утвърдително.

Това е сигналът, който даваше. Но ето в какво бях сигурен аз: в очите му видях, че не ми вярва. В очите му видях, че може би никога няма да ми повярва.

А резултатът от този скептицизъм би бил неизбежен: отново щяха да загинат американци. И Мел щеше да се изхлузи от всяка отговорност.

Погледнах широката раирана вратовръзка, която бях намотал около косматия си юмрук. Златната игла се намираше върху кокалчето на десния ми показалец. Развих вратовръзката достатъчно, за да сваля иглата, после я взех и я разгледах внимателно.

Позволете да направя достатъчно дълга пауза, за да ви обясня, че винаги се трогвам при вида на тризъбеца на тюлените. Той е символ на братството. Аз произлизам от рода на първите доброволци, които са се осмелили да овладеят студените води при Форт Пиърс, Флорида, в първите дни на Втората световна война. Разузнавачи, диверсанти, ВБРЕ^[2], ВДГ^[3] и ТЮЛЕНИ — всички ние сме банда жабарски братя. Разузнавачите и диверсантите, а и ВБРЕ понякога са давали 70, 80 и 90

процента жертви, но винаги са ИЗПЪЛНЯВАЛИ МИСИИТЕ СИ. ВДГ никога не са отказвали задача, колкото и трудна да е била. Моите братя тюлени никога не са оставяли ранен или мъртъв другар на бойното поле. Всичките ми братя-жабоци са изковани на същата наковалня от болка, оформяни с чука и закалявани, докато разберат в дълбините на душите си, че ЗА ТЯХ НЯМА АБСОЛЮТНО НИЩО НЕВЪЗМОЖНО.

Затова се вълнувам толкова, когато видя нашия свещен тризъбец. Моят свещен тризъбец. И затова се обиждам толкова много, когато видя пъпчивогъзи нещастници-мераклии с тениски на тюлените с тризъбец, или пък когато срещна някой боклук с емблеми на тюлените по дрехите си по време на сборищата „Войник на съдбата“. Затова ми се иска да сея суматоха и насилие, когато гледам лавината от изобилстващи с тризъбци фалшиви тюленски екипи, продавани в магазините за оръжие и в каталозите за военно оборудване. Затова ми се иска да бия до посирание бивши тюлени, които насърчават мераклиите, като продават такива неща.

Слушайте бе, ей, лайноглави шибани тънкопишковци от магазините, БЪРКАТЕ МИ СЕ В ИСТОРИЯТА, А ТОВА НЕ МИ ХАРЕСВА.

Както и да е, именно тези мисли минаваха през мозъка ми през малкото секунди, в които разглеждах иглата на Мел Потс.

Искам да ме разберете съвсем правилно, мамка му: не бях разстроен от факта, че Мел носи свещения Тризъбец. Всъщност той си го беше заслужил. Точно като мен. Мел Потс беше събрат тюлен. Жалкият факт от живота се състоеше в това, че дори и да го мразех в червата си, ако се намирахме в боя заедно, бих умрял за него, защото такива са правилата на връзките между нас.

Разбира се, това, че носеше Тризъбеца, не означаваше, че той непременно е свестен. Има свестни тюлени, но има и задници. Има тюлени-воини и, въ, пътьовци като Потс, като Мел. И това, че Мел имаше право да носи иглата, не значеше, че ми харесва как я носи. Искам да кажа, че трябваше да носи своя Тризъбец с гордост. На гърдите си. А не като някакво шибано украшение за костюм.

Колкото повече се замислях над това, толкова повече бях сигурен, че съм прав — и какво трябва да направя. И така, отворих раираното му сако с лявата си ръка, а после взех Тризъбеца и го поставих на ризата, като лявата ми длан го притискаше към гърдния

му мускул, на пет сантиметра над лявото зърно, където аз нося свещения Тризъбец на собствената си униформа.

Мел наблюдаваше действията ми онемял и слисан, сякаш не можеше да повярва на очите си. Наблюдаваше мълчаливо до мига, в който, след като пуснах вратовръзката му, прааааснах Тризъбеца през мускула и хрущяла на гърдите му и го забих право в гръдния му кош. И тъй като той не ходеше на фитнес и нямаше кой знае какви гръдни мускули, ударът позволи да забия върха на малката игла право в едно от шибаните му ребра.

Леле, как се оживи куродъхият му педал.

— Господи! — изпищя от болка той. И веднага около иглата се образува малък, но разширяващ се кръг от кръв.

— Господи, Исусе Христе! — зави той.

Пускането на кръв, каквото му бях направил, е сериозно нарушение в съвременните политически коректни въоръжени сили. Пускането на кръв винаги е било противоречива тема. В някои кръгове (във военноморските сили от Втората световна война например) на кръвопускането са гледали намръщено, защото не е част от фолклора им. В някои от съвременните елитни сили — сецям се за определени специални оперативни групи на армията и морската пехота — кръвопускането се приема мълчаливо от бойците като ритуал за приемане, дори и да е нарушение, заради което офицери и старшини могат да бъдат изправени пред военен съд, ако това се разбере сред широката общественост. Но не е сега моментът и мястото да дебатираме правилно или грешно е кръвопускането. Освен това, тъй като двамата с Мел не участвахме в никаква официална церемония на ВМС, не мислех, че някой би имал нещо против да използвам свещения Тризъбец, за да напомня на Мел, че той все още е част от елитна организация на ВОИНИ и че трябва винаги да носи Тризъбеца с ГОРДОСТ, ДОСТОЙНСТВО И ЧЕСТ, а не като някаква шибана дрънкулка за украса.

Разбира се, тук става дума за Мел Путьо и както тъкмо казах, това, че някога е бил тюлен, не означава, че е по-малко куродъх педал. Със сълзи в очите той стисна цицката си и опита да измъкне Тризъбеца от мястото, където бях го наврял. Но аз бях го забил доста силно и не успя. По погледа му разбрах, че е болезнено.

Но той упорстваше, като през цялото време пищеше:

— Ти ме прободe — реवेशе той като някакво шибано домашно животно. — Ти ме нарани.

Най-после (казах ви, че Тюлените винаги изпълняват мисиите си) той успя да измъкне Тризъбеца от гърдите си. Вдигна го в разтрепераните си дебели пръсти и разклати длан в посока към мен, като пръскаше кръв.

— Ти... ти... ме нападна.

Погледнах го през бюрото. Ето ви жалката шибана истина: Мел Потс може и да е минал през базовото обучение за тюлени, но нямаше сърцето или душата на воина-тюлен. Повече приличаше на бившето ми отмъщение, понастоящем пенсионирания контраадмирал Пинки Прескът Трети. Мел и Пинки представляваха всички пъткогъзи командири, преминали през базовото обучение, които нямаха съществено необходимото сърце, душа и КУРАЖ да станат истински ВОИНИ. Това, че носи Тризъбеца, не значи, че Мел Потс струва повече от едно лайно, което плава в кенефа, едно шибано *merde*.

Извъртях се на пети, но спрях достатъчно дълго, за да кажа:

— Виж, Мел, казах ти, че посолството ще бъде нападнато. Или вземи мерки, или си понеси последствията.

Гримасата на Путьото ми даде да разбере, че не му беше през ръждивата пишка какво ще става с посолството. Срещу мен искаше да вземе мерки.

— Аз съм проклетият ръководител на станция на ЦРУ — изкрещя той. — Аз съм висш американски дипломат. Аз съм вторият по важност американец в Буенос Айрес. Повярвай ми, шибано животно такова, Вашингтон ще научи за това с нищо непредизвикано физическо нападение над мен.

Пое си въздух, а после продължи:

— Веднага ще се обадя на главнокомандващия Военноморските сили. Ако кариерата ти все още не е в канализацията, вече ще иде точно там, след като приключа с теб.

Спуснах се върху него като миризма върху лайно. Така силно го тласнах назад в стола, че се блъсна в шкафа си и събори повечето от своите снимки в стил „Голяма работа съм, а“.

— Да ти го начукам, Мел — надвиках трошащите се стъкла. — Да ти го начукам много, много, защото нещата още не са приключили.

Възхитен бях от изпълнението си, но Мик не беше така позитивен.

— Знаеш, че вече сигурно се е свързал с Вашингтон.

Игриво му показах среден пръст.

— Е, ще се обадя на председателя Крокър и ще оправя всичко.

Всъщност идеята не беше никак лоша. Искам да кажа, че посолството беше уязвимо, а аз не исках да умират хора. Да, вече бях казал на старшина Джариел да засили охраната, но нямаше да е зле и председателят да знае за това.

Опитах да се свържа с него по личния му телефон. Но телефонът в скривалището беше прекъснат. Обадох се в щаба на Обединеното командване и помолих да ме прехвърлят на председателя, но една катеричка на име старши лейтенант Хърли ме информира, че председателят си взема последно сбогом и не може да се обади.

Но, продължи старши лейтенант Хърли, тя можела да ме свърже с кабинета на командващия военноморските операции, чийто изпълнителен помощник тъкмо бил изпратил по електронната поща съобщение до всички, че ако се обадя, трябва да ме свържат незабавно.

Това очевидно беше работа на Мел. Дойде време Дики да върви на майната си.

Лицето на Мик отразяваше сериозността на проблема.

— Ако тоя Мел упорства, ще ни отзоват, Дик.

— Майната му, Мик, ще оцелеем. — Размърдах вежди в опит да имитирам Граучо Маркс^[4]. — Трябва първо да ни намерят, нали така?

— И къде предлагаш да се крием?

— Въсъщност мислих над това по пътя към хотела, Мик. — Дръпнах пердетата, за да не ни виждат отвън, и усилих телевизора, просто за в случай че там някъде, навън, има някой с подслушвателно оборудване в стил Агенцията за национална сигурност. — Обзалагам се, че твоят приятел Робърт Евърс има една-две тайни квартири, които точно сега не използва.

— Вече го накара да ни осигури оръжие — за това могат да го уволнят, бих добавил.

— Е, какво искаш да кажеш с това, Мик? Ако ще го наврат в кенефа, защото ни дава оръжие, то какво, мамка му, те притеснява с тайните квартири?

Мик ме изглежда с невярващи очи.

— Трябва да призная, Дик, че не съм виждал по-голям, по-проклет нахалник от теб, с по-куражлийски топки, мамка му.

Ухилих му се с голямата си свирепа® усмивка, над която имам търговска марка.

— Да, ама ми вършат работа.

Предполагам, че ме взе на сериозно, защото така гледаше.

— Нима?

— Да, по дяволите. Ако искаш да знаеш, мога да се гмуркам между бедра без тежести. А ти, шибан заднико?

[1] Първи закон на физиката на Свирепия воин © 1999 г., Ричард Марчинко и Джон Вайсман. ↑

[2] Военноморски бойни разрушителни единици. ↑

[3] Водолазни диверсионни групи. ↑

[4] Известен холивудски комик от 50-те години. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Двамата с Мик направихме една *treffe*^[1], както биха казали германците, с Робърт Евърс в „Гран кафе Тортони“, един ресторант в стар архитектурен стил на „Авенида де Майо“, на няколко преки от Каса Росада — резиденцията на аржентинския президент. Излязохме от хотел „Етоал“ и минахме пешком край „Ла биела“, като спряхме само за малко, за да се насладим на *porteñas*, а после продължихме по „Авенида дел либертадор“, поехме по един заобиколен маршрут, който преминаваше през пазарния център „Булрич“, просто за да сме сигурни, че не ни следят, разходихме се край Каса Росада и се спуснахме през Парк Колон, скитахме се около величествения Естадо Майор и Министерството на отбраната, после направихме обратен завой през Плаца де Майо, слязохме и излязохме от метростанцията на отсрещната страна на президентския дворец и накрая извървяхме три дълги пресечки до направения в стил рококо вход на „Гран кафе Тортони“.

Сякаш минахме през дупка във времето. Отвън се намирахме в двадесет и първи век. Вътре — Париж от времето на Тулуз Лотрек. Кафене „Тортони“ имаше тъмни стени, запълнени с картини, като се започне от карикатури в стил Дега, поставени в пищни позлатени рамки, до големи абстрактни маслени картини. Подовете бяха от мрамор и износени от над едновековно търкане от обувките на влизащи и излизащи *Porteño*. Огромен, богато гравирен бар доминираше левия борд на дългия и тесен ресторант. Имаше впечатляващи правоъгълни прозорци на тавана и свещници от стъкло и месинг, от които струеше златна светлина. Нивото на разговори беше достатъчно високо и независимо от отворените предни прозорци на кафенето към тротоара, влезеш ли пет метра навътре, звуците на улицата се губеха напълно от разговорите.

Ресторантът беше кошмар за подслушвача. Пръскаше се по шеговете от хора и нивото в децибели беше някъде между прахосмукачка и косачка. Малките кръгли или правоъгълни маси с мраморни плотове бяха претъпкани с групи оживени аржентинци.

Сервитьори в бели престилки с малки черни подноси в ръце се носеха в слалом натам-насам, без да им обръщат внимание. Имаше групички сериозни бизнесмени, които работеха по мобилните си телефони. Имаше стилно облечени политици, които разрязваха стекове и пиеха *vino tinto*^[2]. Оцапани с мастило нещастници — старомодни журналисти — обработваха източниците си, записваха си, като се навеждаха през масите, за да чуят нещо, като ръцете, с които не пишеха, стояха свити до ушите им, за да разберат какво им говорят в цялата шумотевица. До бара двама оцапани с боя художници размахваха юмруци един срещу друг, като спореха шумно по въпросите на естетиката. Един самотен възрастен мъж, облечен в костюм с жилетка в стил от четиридесетте години, колосана риза, тясна черна вратовръзка и сиви гети от фланелен плат, всяваше единствената нотка на спокойствие в този хаотичен космос. Имаше редки сребърни коси, слепени с помада върху черепа, и четеше, като мърдаше устни, един внимателно сгънат вестник, а на масата пред него стоеше една-единствена изпита наполовина чашка еспreso.

Двамата с Мик продължихме по тясната и оживена пътечка между масите. Най-после забелязах Робърт Евърс, който ни махаше с ръка от една маса в ъгъла в далечния край. Присъединихме се към него на кръгла мраморна маса с два крака и подобна на пиедестал основа от ковано желязо, поставена до стената, която отделяше основната зала на ресторанта от зала с шест маси за билиард и двадесетина шумни играчи. Евърс беше си взел кампари с газирана вода във висока чаша. Изглеждаше толкова добре, че и аз си поръчах една. Мик, вечният британец, си поръча две наливни бири.

Евърс отново носеше дипломатическата си униформа, но в друг вариант. Този път беше костюм на „рибя кост“, бяла риза и синя вратовръзка, от която разбрах, че е член на Лондонския военноморски и военен клуб. Наклони чашата си към нас с Мик и каза:

— Наздраве.

Отвърнахме на поздрава. Евърс изчака сервитьорът, който ни обслужваше, да се отдалечи. След това се наведе към мен и Мик.

— Имате късмет, че не ходихте в провинция Мисионес — каза.

— О?

— Хората, които искахте да откриете, се върнаха в Буенос Айрес снощи.

Англичанинът отпи от своето кампари, а после го върна на масата.

— Пристигнали са на малко частно летище в делтата. Шест часа по-късно са изчакали малка речна лодка, „Патриция Десенс“.

— Малка?

— Осемнадесет-двадесет метра — обясни Евърс. — По реките има стотици такива. Пренасят плодове или зеленчуци и се говори, че си докарват по нещо отгоре с контрабанда.

— Говори се значи.

— Така казват.

— Къде се намира „Патриция Десенс“ сега?

— Стояла е осем часа на пристана в къщата, която си купи колумбийският приятел на Гуилям. После е изчезнала из делтата.

— Откъде знаеш всичко това? — запитах.

По държането му разбрах ясно и чисто, че не бива да говорим повече за това.

Свих рамене. По дяволите, мога да се съглася с такъв отговор не по-зле от всеки друг.

Настъпи тишина. След това Евърс каза:

— Политическата обстановка, в която работя, не е много добра.

Отпи от напитката си и продължи с нисък глас:

— Направо не ми позволяват да си върша работата. Шефът ми постоянно ми казва, че не иска да си вра носа в неща, които биха могли да се окажат „притеснителни“, както се изразява, за правителството на Нейно Величество. Но виждате, че има проблеми, които смятам, че не могат да останат така. Тъй като не мога да се справя с тях, се надявах, че може би вие ще свършите работата.

Думите на Евърс бяха напълно смислени. В края на краищата през последните две десетилетия „МИ6“ бяха станали също толкова беззъби, колкото ЦРУ. И както ЦРУ, Оперативният отдел на „МИ6“ сега избягва рисковете и дързостта. Точно както ЦРУ се съобразява с всички, когато събира информация за президента, така и „МИ6“ сега изготвя информацията си в услуга на министър-председателя. И както ЦРУ, и те са корумпирани. Но на Евърс това не му харесваше и затова ни помагаше.

Британецът рязко смени темата.

— Между другото — каза той — номерът на колата, за която се обади господин Оуен, е бил откраднат преди малко повече от две седмици.

Ако ми трябваше формална информация, че онзи *passaperro*, който хвърляше зъркел към посолството, е танго, то с факта, че е откраднал номер, за да го сложи на колата си, информацията ставаше напълно официална. Започнах да барабаня с пръсти по масата.

— Обзалагам се, че „Кухнята на мисис Кели“ притежава кафяв микробус пежо.

— И ще спечелите — отвърна Евърс. — Имат един съвсем като онзи, който описахте на господин Оуен.

В моя учебник, приятели, едно и едно е равно на две.

Изгледах Робърт.

— Много съм ти задължен, Робърт.

Той ме изгледа със сивите си очи, за да опита да разбере какво целя.

— Засега само ще запазя квитанцията за този ви дълг, мистър Марчинко — отговори предпазливо.

— Добра идея, Робърт, защото към края на този обяд ще държиш много такива квитанции.

Младият Робърт Евърс ставаше за тюлен, защото може и да не му харесваше, но го направи въпреки всичко. По-късно през следобед освободихме стаите си в хотел „Етоал“ и след като изминахме един МОН, или маршрут за откриване на наблюдатели, и не открихме нищо, той ни инсталира в една оперативна квартира в район Белграно, на петнадесетина минути с кола северозападно от американското посолство.

Квартирата беше удобна — четири спални, голям хол и сносна кухня, — на петия етаж на тесен осеметажен жилищен блок. Имаше огромен балкон, който гледаше на югоизток през огромния голф-клуб Палермо и по-нататък, към Рио де ла Плата. На четири преки оттук, каза Евърс, като ни нарисува карта, има кола на „МИБ“ с местни регистрационни номера, която е в заключен гараж. Забеляза щастливото изражение на лицето ми и с многозначителен жест подаде ключовете на Мик.

Но най-хубавото беше, че квартирата имаше... обзавеждане. Там шест деветмилиметрови пистолета „Глок“, модел 19, всеки с по два пълнителя с по петнадесет патрона, седяха на дивана редом до четири автоматични пистолета „Хеклер и Кох“ и дванадесет пълнителя с по двадесет патрона — за първи път виждах такова нещо — и два заглушители „Джем тек“. Робърт Евърс обясни, че автоматичните пистолети са доставени на посолството за оценяване като оръжие за военните шофьори и телохранители и той успял да сложи ръце върху тях, защото никой в кабинета на военната група не намерил време да ги пробва на стрелбището, та седели и събирали прах. На всеки затвор пишеше ЛОО — лично отбранително оръжие.

Взех един от автоматичните пистолети. Много лек беше — нямаше и два килограма, включително постоянно осветения холографски прицел марка „Триджикон“. Изпразних пистолета, като извадих пълнителя с двойно подредени патрони, блокирах ударника в отворено положение, а после направих визуална и физическа проверка на затвора и цевта. След това издърпах сгъваемия приклад, фиксирах го и облегнах оръжието до рамото си. Пистолетът беше мъничък, но все пак удобен. Железният мерник беше голям и се виждаше ясно, както и холографският мерник. Хареса ми фактът, че можех да използвам и двата. Спусъкът беше плавен. Претеглих пистолета в длан. Всъщност беше само пет сантиметра по-дълъг и лайнарски много по-лек от „МК-23 SOCOM“ (За специални операции), пистолета калибър 45, направен специално за тюлените и специалните сили.

— Това с какво стреля, по дяволите? — запитах Евърс.

— Патрони четири цяло и шест на тридесет — отвърна той.

Не ми харесват детските пистолетчета, а 4.6 x 30 попада в тази категория.

— Какви са балистичните му параметри?

— Не знам с точност — каза. — Куршумът тежи деветнадесет грама. От оръжейника разбрах, че скоростта в цевта е малко повече от седемстотин метра в секунда... Каквото и да означава това — добави след малко той.

Това означаваше, че това ЛОО изоставаше само с шестдесетина метра от карабината „Д4“, която се носи от повечето специални сили. А автоматичният пистолет в ръката ми тежеше около една трета от „Д4“.

— Да видим патроните.

Офицерът от „МИБ“ извади трио картонени кутии под дивана.

— Ето.

Една от кутиите носеше етикет „7 гр. НАТО, 9 мм“, а две нямаха никакви обозначения освен печат с надпис „Произведено в Обединеното кралство“. Отворих първата от анонимните кутии, извадих кутийка патрони отвътре и я отворих. Патронът беше от мед, с класически кух връх. Втората кутия беше пълна със сачми: закалени медни сачми. Според спецификациите сачмата можела да пробие защитна плоча от използваните в НАТО от двеста метра. Това е впечатляващо като за такава малка сачма.

Погледнах Евърс.

— Предполагам, че да стреляш с това е като да допингираш калибър двадесет и две, а?

Робърт Евърс сви рамене.

— Не знам — каза. — Не съм стрелял с пистолет. Опитът ми се ограничава до стрелбата с ловна пушка по яребици или фазани през почивните дни.

Прибрах приклада, върнах предната дръжка на мястото ѝ и хванах оръжието като пистолет. То беше малко неудобно, но далеч по-добре балансирано от пистолета „МК-23 SOCOM“. Поставих един от заглушителите на тъпата цев и стрелях на сухо. Оръжието беше удобно за държане.

Позволете да изразя това по малко различен начин. То беше удобно за държане в хола на оперативната квартира без патрони и без мистър Мърфи да е опасно близко. Какво би било поведението му в бой, в свиващи сфинктера условия, когато адреналинът се лее и оръжието е носено под вода в тинестата делта, нямах представа. Защото това бяха приблизително условията, в които това ЛОО трябваше да доказва себе си.

Обикновено бих предпочел доказвания в бой „MP5“ или „CAR-16“ пред този нов и неизпитан пистолет. И бих предпочел „USP“, а не „Глок“. Но аз тук бях молецият, а като просиш, не можеш да избираш. Освен това нека ви кажа истината за Воините: те смятат оръжието за своя инструмент. И честно, няма значение с какъв чук ще забиеш пирона, стига да знаеш кой е правилният начин да го правиш. Същото

важи и за оръжията. Аз може да предпочитам „Хеклер и Кох“. Но за да свърша работа, ще използвам каквото има.

Накрая, преди да си тръгне, Робърт Евърс ни предостави няколко ценни къса тактическа информация. Гуилям Кели и неговата богата курва освободили апартамента си в хотел „Хаят“ и отишли във вилата до Тигре. „Патриция Десенс“, плиткогазещата речна яхта, която агентите на Робърт бяха загубили, била забелязана преди няколко часа да се движи нагоре по реката към къщата, в която сега се намираше Гуилям.

Евърс разпъна една подробна карта на делтата на Тигре и отбеляза мястото на вилата на Гуилям с химикал „Монблан“. Определено вилата беше изолирана. Тесен път без настилка, несъмнено изграден върху насип над застоялата вода, водеше от къщата на около половин миля североизточно и свършваше на шосе с две ленти, което се виеше от изток на запад и пресичаше делтата.

Отзад къщата стигаше до широк приток, който течеше в посока север-юг. Знаех, че трябва да се внедрим тихо и да огледаме. Искях да знам какво има на борда на „Патриция Десенс“. Искях да разбера какво крие във вилата си Гуилям. Затова гледах картата и разигравах сценарии с влизане и излизане. Не трябваше много време, за да изготвя два сценария.

След като офицерът от „МИ6“ си тръгна, Мик затвори вратата и пусна резето.

— Е — каза, — какво си намислил?

Разгледах картата още малко, а после посочих оръжията на дивана.

— Мисля, че е необходима известна теренна оценка за тези неща. Робърт казва, че заглушителите работят сухи и мокри и че оръжията няма да засекат дори ако плуваш с тях до целта. Аз казвам да проверим дали е прав.

Излязохме малко след стъмване. Мик отиде за колата; Бумеранга, Скапания Ранди, Хюго, Таймекса и аз чакахме в малкото задушно фоайе, всеки от нас стиснал чанта с оборудване. Качването в колата не ни отне много време, макар че когато шестимата се натъпкахме в шибаната кола, изглежда, приличахме на онези циркови колички, от

които излизат по двадесет клоуни. След няколко минути се движехме в северозападна посока по широк булевард с жилищни блокове от двете страни в посока към шестлентовия експресен път, който щеше да ни проведе през богатия квартал Сан Исидро и крайния квартал Сан Фернандо чак до Тигре.

Колата, древен фиат с четири врати, имаше повече екстри, не само фарове. Имаше от онези, латиноамериканските климатици за Третия свят, познати още като „четири/седемдесет“. Това означава, че отваряш четирите прозореца, караш със седемдесет километра в час и може би ще успееш да се разхладиш. Аз се надявах да е така, защото дори и при залязлото слънце жегата беше голяма и се чувстваше проникващата влага, типична за тропическия климат.

Седяхме тихо и зяпахме през прозорците, докато Мик караше. Осъзнах, че като излизахме от центъра, пейзажът се промени. Квартал Сан Исидро наподобяваше в много отношения скъпите квартали на Париж или Мадрид. Но като продължихме още на север, Първият свят отстъпи на Втория, а после на Третия. Пътищата се стесняваха. В северния край на Сан Фернандо бетонът беше заменен с асфалт. Когато стигнахме девет километра от *mercado de frutos*^[3] в Тигре, асфалтът отстъпи на тъмна и неравна трошенокаменна настилка. А когато излязохме от старото двулентово шосе и свихме на север по груб, настлан с чакъл път, който вървеше успоредно на Рио Лухан, се озовахме в място, което напомняше за бедните като за Четвъртия свят квартали на Сан Салвадор или Сан Хосе в Коста Рика.

Настланият с чакъл път свърши на едно Т-образно кръстовище. С водонепромокаемо фенерче с червен светофилтър потърсих това местонахождение на картата, която ми беше дал Робърт Евърс. Потупах Мик по рамото и посочих наляво, към тесен коларски път, който се надявах да върви успоредно на реката.

— Трябва да успеем да караме една миля, а може би и малко повече в тази посока.

— А после?

— После ще ходим.

Мик изгрухтя. Зави фиата ляво на борд. Изключи фаровете, за да не се виждаме.

— Дадено.

Минаваше 21:00, когато Мик отби в запустяла полянка до пътя, на половин миля от всякакъв път и, надявахме се, на около двеста метра от брега на реката. Мик изключи двигателя и останахме в проклетата кола петнадесет минути в абсолютна тишина, за да свикнем със звуците на новата си среда и нашата среда да свикне с нас.

След това бавно и мълчаливо и не преди да сме изключили плафона в купето, излязохме от колата, отворихме багажника и заизваждахме багажа си. Само Бумеранга, Скапания Ранди, Таймекса и аз щяхме да преминаваме реката. Мик и Хюго щяха да пазят брега на река Лухан, да вардят задниците ни с два от пистолетите и да оглеждат района с единия чифт очила за нощно виждане, които Хюго беше намерил в магазин за спортни стоки.

Трябва да призная, че щурмовата ни екипировка беше доста слаба. Бяхме успели да купим очила и плавници, но нямахме надуваеми жилетки или пък бойни жилетки за носене на разни неща. Имахме дебели колани, на които окачихме ножовете, купени ни от Бумеранга. Тази вечер щяхме да оставим плавниците — за такава операция не ни трябваша, въпреки че всяка от двойките щеше да носи очила, за всеки случай. Присъствал съм на твърде много операции, за които просто човек е сигурен, че никога няма да му трябва определено нещо, но познайте какво става — нещото, което си оставил, е именно онова, което ти трябва най-много. И така, щяхме да носим очилата. Скапания Ранди и аз щяхме да плуваме с пистолетите със заглушители, закачени с ремъци на гърбовете ни. Пистолетите „Глок“, резервните пълнители и всичко останало, което можеше да ни потрябва, щеше да пътува в найлонова раница с Бумеранга и Таймекса.

Ситуацията беше далеч от идеалното. Нямахме водолазни костюми или пък обувки за корали. Щяхме да плуваме по дънки и тъмни ризи. Казвате, че според вас така е тромаво, трудно и тежко и следователно опасно. Прави сте на сто процента. Но щеше да е още по-опасно да опитваме да нападнем нощем — при тази ярка луна, — като излагаме на показ големи части от своята, как да го кажа по-сбито... бяла като чаршаф кожа. За да допълним екипировката си за промъкване и надничане, моите момчета щяха да плуват по маратонки. Да, вероятно щяха да подгизнат до кости, когато стигнат отсрещния бряг. Но такива карти ни се паднаха и с тях щяхме да играем. Аз пък щях да плувам бос. Онези от вас, които ме познават, знаят, че

свирепите ми стъпала с два пъти екстраголям размер са твърди като подметката на всяка туристическа обувка „Вайбрам“. Така станаха, когато бях в затвора, защото всеки ден пробягвах бос по две мили на пистата от сгурия, шест обиколки на която правеха миля, в Питърсбърг, Вирджиния, във Федералния лагер за момченца и големи минети. Да, краката ми кървяха през първия месец. Но продължавах да тичам въпреки болката и краката ми заякнаха. Това е пътят на Воина, приятели.

Отделихме време за подготовка. Първо, нямаше изискване за времето, когато трябва да отидем и да се върнем, макар че определено исках да съм си отишъл отдавна, преди изгрев-слънце. И второ, тази вечер щяхме да работим слепешката. Нямахме никакви актуални тактически разузнавателни данни освен няколкото неща, които Евърс ни разказа за екипа вносни стрелци, които пазеха вилата, и отсъствието на камери. Ще ти кажа, нежни читателю, че работата в такива условия често води до онова, което ние, тюлените, наричаме на техническия език на войната със специални методи във ВМС, О2, или осирация, умножена по две.

А? Какво? Казвате, че операциите като тази са ФР^[4].

Ей, я иди се чукай, и това не е всичко, което имам да ти кажа. Аз съм Свирепия Воин®. Аз знам тези неща, а ти — не. Затова си сядай на шибания задник и си затваряй шибаната човка, за да обясня О2 възможностите.

О2-1. Водният обект, който трябва да прекосим, гъмжи от алигатори, които са склонни да смятат Тюлените за своя основна храна.

О2-2. Противникът има средства за нощно виждане и ви виждат, преди вие да го видите.

О2-3. Противникът е предвидил защита срещу операции от този вид и е поставил серия гадни капани във водата.

О2-4. Около целта има животни и/или други защитни средства. Например в района може да има кучета. По-лошо — може да има гъски. Гъските са едни от най-ефективните защитни средства, които човек познава. Те вдигат ужасяваща шумотевица при всяко приближаване на странно същество. Преди повече от четвърт век виетконгците ползваха гъски като системи за ранно предупреждение срещу операциите по отвличане, които тюлените провеждаха във

Виетнам. Гъските бяха по-ефективни от стражевите кучета, защото усещаха приближаващите се тюлени от по-голямо разстояние и беше много по-трудно да ги смълчи човек.

О2-5. Мистър Мърфи би могъл да покаже грозната си мутра, като направи така, че точно когато стигнем пристана, някой от охраната да реши да се разходи дотам, за да източи стария си *lagarto*^[5] в лагуната, или да си метне *cigarillo*^[6]-то във водата.

О2-6. О, мамка му — схващате идеята. Освен това вече става късно, което значи, че дойде време да тръгваме.

Проправихме си път през сто и осемдесетте метра от поляната до брега на реката. Мик огледа отсрещния бряг с очилата за нощно виждане, после погледна на юг и се намръщи. Предложи ми очилата.

— Виж.

Погледнах по течението на реката. Пък и нямах нужда от очилата. Защото на няма и четвърт миля надолу от нашето място и не повече от сто метра под притока, където щяхме да минем, за да стигнем вилата на Гуилям, имаше една шибана къща за гости, функционираща и като ресторант, и като хотелче. В момента сервираха вечеря на верандата, която беше осеяна с празнични лампи и, разбира се, гледаше към водите на притока. Точно където ние щяхме да преплуваме. Има едно старо тюленско правило, което гласи: „Ако те виждат, значи ще ти го вкарат.“ Е, те наистина щяха да ни видят, ако предизвикаме някакви смущения, докато минаваме. Щяха да ни виждат, защото трябваше да плуваме право под ярко осветената веранда по пътя си навътре и също при излизане оттам. Поредният О2 фактор, с който трябваше да се съобразяваме.

Както казват в САС, ако си просиш хуй, не можеш да избираш. И така, Мик сви рамене, показва вдигнат палец и прошепна:

— Успешно кацане, приятел.

Аз го потупах по рамото.

— О, да ти го благонавра много, Мик.

След това, като разтворих острата трева, се спуснах леко по брега и влязох във водата. О, мамка му. Водата беше към двадесетина градуса. Много по-студена, отколкото очаквах. Всъщност човек може да изпадне в хипотермия^[7] във вода с температура двадесет градуса,

ако остане в нея достатъчно дълго и ако температурата на въздуха спадне. Но това не ме притесняваше. Тюлените не приближават водата и не я пробват с пръстче. Тюлените не се оплакват, че водата е студена. Тюлените Просто Го Правят. И така, смъкнах се леко по брега и влязох във водата, като топките ми се сбръчкаха по съответния начин.

Дъното беше меко и тинесто. Мека, лигава тиня. Гадна, мека, лигава тиня. Оттласнах се възможно най-добре и потеглих през тъмната вода с бавно и ритмично странично плуване, навел ниско глава и вперил очи в отсрещния бряг. Бумеранга, Таймекса и Ранди ме последваха във водата и заплуваха в безреден строй след мен.

Нямаше силно течение — само около половин възел. Но предвид факта, че багажът и дрехите ни тежаха, плуването през всякакви течения си е трудно. Оставих водата да ме носи надолу, докато я пресичам, за да стигна до другия край на реката, та да бъде възможно най-далеч от хората, които вечеряха на верандата на хотела.

21:42. Плувах бавно и целенасочено, като се стараех силно да държа дясната си ръка под водата. Така не плувах съвсем ефективно, но пък най-слабо нарушавах водната повърхност. Щяхме да минем на двадесет-двадесет и пет метра от хотела. Вече различавах малките като глави на карфица светлилки на свещите по масите и чувах музиката.

21:49. Внимателно минах край верандата. Фенерите светеха празнично. Чувах как хората си говорят — или така ми се струваше. О, да: масите бяха пълни с двойки и четворки, като всички пиеха вино, ядяха хубава храна и очакваха вечерта да завърши с безкрайно чукане.

А ето ме и мен. Измръзнал, мокър и страдащ от смъртоносна липса на катерички. Приятели, няма справедливост в живота.

21:56. Сто метра по-долу от хотела ускорих и тръгнах нагоре по притока с достатъчно добро темпо. Забавих ход само веднъж, за да проверя как напредваха останалите от екипа. След като ги видях разтеглени зад себе си, възобнових плуването.

22:12. Около половин километър по-надолу застанах на място във водата. Може би на 150 метра напред на брега ляво на борд различих дълъг дървен пристан, който изникваше от водата. Над него светлината от вилата на Гуилиам подсилваше усещането за тъмнина. Вилата беше единствената постройка на този приток.

Аз вече бях решил, че тази вечер ще опитаме подход от две места. Двамата с Бумеранга щяхме да плуваме до пристана и да

сондираме къщата оттам. Скапания и Таймекса щяха да минат край пристана и да проверят нещата от далечната — това означава източната — страна. Изчаках останалите от групата. Застанахме в строй и продължихме операцията, като не се отдалечавахме от брега, за да крием приближаването си в трънаците, блатната трева, палмичките и мангровите дръвчета.

22:18. Осемдесет метра нагоре по течението виждах пристана. Но имаше и друго. Точно както ни беше обещано, в далечния край на дългата дървена конструкция имаше привързана една речна лодка. Тя приличаше на стотиците малки съдове, които плаваха из Рио Параня чак до град Розарио на север, осемстотин мили до провинция Мисионес, или пенеха водите на Рио де ла Плата между Аржентина и Уругвай. Ако се съдеше по силуета, лодката беше двадесетина метра дълга и не потъваше повече от един метър. Малката и щръкнала рубка се намираше на носа и беше свързана с нещо като колибка, в която вероятно капитанът спеше и ядеше. Останалата част от палубата, подобна на тази на шлеповете, беше запазена за товар — а товар имаше: даже в тъмното виждах брезент, който покриваше някаква купчина. Приближих, за да разгледам по-добре. Над плиткия трюм се виждаха три малки затворени люка. Върху нещо над два от тях беше поставен брезент и завързан здраво.

Навигационните светлини — една на единствената малка мачта, а друга на рубката и още две на левия и десния борд по средата — бяха угасени. От единственото прозорче на колибката зад рубката не се виждаше светлина. Заслушах се внимателно за шум от генератор. Нищо. Лодката беше необитаема.

22:21. Усетих движение петнадесетина метра пред свирепата си зурла. Смръзнах се във водата. Един самотен охранител с пистолет в колана и с автомат „Узи“ на рамо премина по пристана и метна една цигара във водата. Когато фасът падна, издаде изненадващо силно съскане. Но пък нощем всички звуци изглеждат по-силни. Наблюдавах как пазачът проверява лодката, а после се върна обратно по пристана и се изгуби през завесата от растителност.

Слава богу за околната светлина и непрофесионалните охранители-задници, които носят светли дрехи през нощта. Поне за момента мистър Мърфи се ебаваше с противника, вместо да чука мен.

22:23. Двамата с Бумеранга стояхме на място във водата под пристана, а Скапания и Таймекса минаха зад лодката и продължиха нагоре срещу течението. Щяхме да се съберем след два часа под пристана и да се измъкнем като група. Оставих им три минути да се отправят към позициите си, след което поставих началото на собствените си развлечения и игри за вечерта.

Пъхнах ръка в раницата на Бумеранга, взех си водолазните очила, измих ги от тинята и стегнах гумената лента върху плитката си. След това извадих водонепроницаемото фенерче и увих връвчицата му около китката си. Всичко по реда си: гмурнах се под лодката и огледах трюма, за да видя дали към него не се е закачило нещо. Стар трик е да направиш малко херметично отделение от външната страна на трюма и да прекарваш в него контрабанда или други неща, за които не желаеш повечето хора да знаят. Това не беше забавно занимание. Изискваше болезнено упорита работа, особено в тъмното, особено защото трябваше да съблюдаваме шумова дисциплина. Въпреки всичко за по-малко от пет минути стигнах до заключението, че трюмът на лодката е чист.

Е, чист е силно казано. Лодката изглеждаше в добра форма. Кабината беше прогнила на места, имаше ръжда по метала, а видимата страна на дървените части се нуждаеше от много внимание. Излязох на повърхността, поех си дъх, след това отново се спуснах отдолу и с помощта на фенерчето огледах зоната около винта и руля. Винтът беше сменен неотдавна. Доколкото виждах, той и валът получаваха добри грижи. Това също е стар Воински трик: държиш коритото си с лайняна външност и светът те подценява.

Дадох мълчалив сигнал на Бумеранга да започне търсене по схема от долната страна на пристана. Докато той се занимаваше с това, аз изплувах до кърмата, вдигнах се по старата автомобилна гума, която отчасти криеше името на лодката — то беше „Патриция Десенс“ с пристанище на домуване Санта Елена, — и лекичко се качих през ниския парапет точно зад ниската дървена врата на колибката.

Исках да огледам рубката. Исках да видя дали „Патриция Десенс“ има съвременни комуникационни устройства или оборудване за глобално позициониране. Исках да проверя дневниците ѝ и да видя дали мога да определя къде е била и къде отива. След това щях да пропълзя напред и да проверя какво има под брезентите. Но между

мен и всичко останало се намираше разкапаната колибка, а има ненарушимо правило, че човек не минава край неосигурена зона, без да я е проверил.

И така, всичко по реда си. Ако се съди по пантите, вратата се отваряше навън, като се дърпа вляво на борд. Проверих дръжката. Не беше заключено. В-н-и-м-а-т-е-л-н-о отворих вратата и се вмъкнах вътре.

Тясно беше и миришеше на застояла пот, стара бира и пикня. Вляво различни неясна форма в тъмното — койка може би или нисък шкаф. Натиснах бутона на фенерчето с червено стъкло, за да огледам по-добре.

В който момент, разбира се, капитанът на „Патриция Десенс“ се събуди, защото беше усетил, че нещо навлиза в неговото пространство. Рязко се изправи в седнало положение с объркан въпрос:

— *Que passa?*^[8]

Не бих искал да се обзалагам за това кой от нас беше по-изненадан. Но разликата между *el capitán*^[9] и *mi*^[10] се състоеше в това, че времето на моята реакция беше далеч по-малко от неговото, защото той неотдавна беше довършил празната бутилка от ром, която лежеше до мръсната му възглавница.

Инстинктивно замахнах с дясната си ръка и го ударих — праааас! — право по острото на брадичката. От удара главата му рязко отхвъркна назад към стената, а шибаният ми юмрук заподскача болезнено из застоялия въздух. Господи, мамка му, ударих се в челюстта на тоя задник и болката се стрелна като куршум от китката през лакътя и рамото, та чак до вече кръстосаните ми очи.

Но майната ѝ на болката, защото ударът беше идеален. *El capitán* падна право на койката в несвяст. Всичко мина идеално. Само, разбира се, дето сега ръката ми изпращаше ясни сигнали SOS до мозъка. О, мамицата му, по дяволите, ебати как болеше. И защо, по дяволите, не го бях праснал с прожектора? Питайте, ама не мога да ви кажа.

Но не мислех да губя ценни секунди в страдания. Огледах се за нещо, с което да го вържа. Отрязах малко въже от една макара на кърмата и го завързах. Откъснах парче плат от калъфката на възглавницата и го натъпках в устата му, а после го омотах с още ленти, за да не го изплюе. Всичко това отне повече време, отколкото си мислите, защото едната ми ръка не действаше.

22:29. Претърсих рубката. Там имаше съвсем модерен радиопредавател и чифт спътникови клетъчни телефони, които можеха да се използват по целия свят. Проверих шкафа за карти, но не намерих нищо. На малка маса, покрита с мушама, видях картата, по която беше работил капитанът. Направих й един БКО^[11]. Това беше навигационна карта на Рио де ла Плата и уругвайския бряг. Насочих прожектора върху листа водонепромокаема хартия. Имаше определен курс — дебела черта с червен мазен молив криволичеше към малко пристанищно градче на име Пунта дел Есте на върха на един полуостров тридесет мили източно от Монтевидео, Уругвай. Знаех кое е това място: плаж за богати. С хотел от по за хиляда долара на ден, където човек може да открие европейски боклуци като Гуилям и неговите богати курви. Свих картата и я напъхах в задния джоб на подгизналите си дънки. Взех всичко друго, до което можах да се докопам, и наврях плячката в синята пластмасова кофа, която оставих на кърмата на „Патриция Десенс“, за да мога да я взема по-късно. След това предприех систематично претърсване на товара.

То не отне много време. О, да, спуснах се долу, проверих за експлозиви и не намерих нищо. Прегледах и малкото товарно отделение при носа. И шкафа в него, като намерих само рибарско влакно. Не, онова, което търсех, се намираше точно пред очите ми: върху люковете и под двата стари брезента.

Как знаех какво търся ли? Знам, защото съм професионалист и познавам кофти лайната, като ги видя. А в този случай кофти лайната бяха два запечатани цилиндъра, всеки около 6 метра дълъг и белязан със същите арабски цифри — 38, — боядисани с бяло върху тъмната пластмаса.

Не мога да чета арабски свободно, но разбирам арабски цифри. 38 означава *Talateen tamanya*. Тридесет и осем.

И макар никога да не съм посещавал курса по сандъкознание, който провеждат в Разузнавателното управление на Министерството на отбраната, знаех, че гледам две ракети. Точно какви бяха, не знаех — числото 38 звучеше познато, но и животът ми да зависеше от това, не можех да определя за каква ракета се отнася. Точно така: дори Свирепия Воин® не знае всичко по всяко време. Освен това нямах намерение да си губя времето, за да разбера какви са.

По-късно, след като сме проверили вилата, върнали сме се на борда, отвлекли сме лодката и тя е изцяло на наше разположение, щяхме да отворим цилиндрите и да видим какъв точно модел си е купил Гуилям. Щяхме да поразпитахме и капитана.

22:34. Но нямаше време да разсъждавам над хипотетични неща. Вече изоставах много от графика в главата си. Затова се върнах във водата, за да разбера дали Бумеранга не беше открил нещо.

Отговорът е, че не беше. Дадох му прожектора, а после извадих леко седемметрово въже от раницата на гърба му и започнах сам да претърсвам от другата страна на лодката, като използвах коловете и самата нея за ориентир.

22:39. Нищо. Отвързах въжето, излязох на повърхността, преместих въжето на друг кол и пак започнах да търся. Отново не намерих нищо.

22:50. При третото претърсване открих злато. В основата на кола, под десет сантиметра тиня, беше завързано дебело въже. Дръпнах го и установих, че в другия му край има нещо. Развих собственото си леко въже, а после последвах изпънатото дебело въже, покрито с мръсотията на делтата, като внимателно опипвах всичко около себе си. Не исках да попадна на мина, затова вървах сантиметър по сантиметър напред, докато не усетих един възел. Внимателно прокарах пръсти по възела и отвъд него и открих, че въжето е завързано за тежък пластмасов сандък, заровен до средата в тинята и мръсотията на речното дъно. Изплувах на повърхността и си поех въздух. Видях на лунната светлина тясното лице на Бумеранга на петнадесетина метра. Махнах му да дойде.

Говорихме с жестове. Бумеранга беше открил още два сандъка, завързани за друг от коловете от долната страна на пристана. Аз обясних какво съм намерил. Добавих, че се връщам за втори оглед. Той пхна прожектора с червеното стъкло в ръката ми.

И двамата се гмурнахме в трите метра вода на канала. Когато стигнах до сандъка, включих прожектора. С него дадох няколко сигнала на Бумеранга. Той вдигна сандъка от дъното и двамата с него го пренесохме с плуване до пристана.

Изкачих се на кърмата на лодката. След това Бумеранга ми подаде сандъка и аз внимателно го положих на палубата. Той донесе и

другите два сандъка, които беше намерил, подаде ми ги и аз ги положих нежно на палубата.

Защо не ги отворих веднага? Защото по-късно щях да имам достатъчно време, каквото няхах сега. Запомнете, свършихме ли огледа около вилата, щяхме да се прокраднем обратно на борда, да отвържем въжетата и да оставим течението да ни отнесе. После, след като сме оставили известно разстояние между себе си и пристана, щях да включа двигателя и да се чупим с играчките на Гуилям — и много му здраве.

Отново проверих часовника. 23:20. Мамка му — болна китка или не, време беше наистина да се захващам за работа.

-
- [1] Така швабските шпиони казват тайна среща. ↑
 - [2] Червено вино (исп.). — Б.пр. ↑
 - [3] Пазар за плодове и зеленчуци (исп.). — Б.пр. ↑
 - [4] Фасулска работа. ↑
 - [5] Гущер на испански. ↑
 - [6] Цигара (исп.). — Б.пр. ↑
 - [7] Измръзване. — Б.пр. ↑
 - [8] Какво става (исп.). — Б.пр. ↑
 - [9] Капитана (исп.). — Б.пр. ↑
 - [10] Мен (исп.). — Б.пр. ↑
 - [11] (Произнася се Бако): Бърз, кратък оглед. ↑

ГЛАВА 13

Двамата с Бумеранга си проправихме път край коловете и по брега бавно и целенасочено, като търсехме сензори и препъващи жици и внимавахме да не оставяме никакви следи. Въпреки че нощният въздух беше топъл, ние бяхме напълно измръзнали от прекараните почти час и половина във водата. Е, познайте едно: студът е само усещане и както всички усещания, също щеше да мине. Ако не мине, то какво толкова, мамка му — щяхме да си свършим работата, колкото и студено да ни беше.

Време беше да се РИВ^[1] и затова се пръснахме. Аз се слях с храсталаците дясно на борд, или западно от пътеката, а Бумеранга тръгна към източния край — ляво на борд. Придвижвах се бавно, сантиметър по сантиметър, като гледах да стоя далеч от широката, насипана с чакъл пътека, която водеше към заобиколената със зидове вила на петдесетина метра от мен. Не бях изминал и осемдесет метра от пристана, когато го усетих гъст, сладникав мирис, който се стелеше по земята към водата. Спрях на място и изчаках, като всичките ми сетива бяха изострени в опит да определя миризмата.

В този момент осъзнах какво е: мъжки одеколон. Болезнено сладникав мъжки одеколон. А някъде наблизо се намираше *señor*-ът, който го носеше. Веднага стана очевидно, че този сенър е Брут и че е някъде много, много близо и чака да попадна в засада.

Може би се питате защо човек, който възнамерява да ми направи засада, изобщо се е поливал с одеколон. Добър въпрос, но той издава определена наивност у вас. Ще обясня. В някои общества, а населението на много страни в Южна Америка е сред тях, някои мъже носят одеколон през цялото време. Тази група хора включва дори войниците и полицаите на дежурство. Може би не разбират, че противникът всъщност ги надушва, като идват. Може би им е през оная работа. Може би тъй като всеки носи одеколон, те смятат, че миризмите просто се сливат и не знаят чий мирис долавят — приятелски или неприятелски.

Но нека ви уверя — за *тоі* винаги е лесно да усетя взвод венецуелски командоси, които се крият в засада, или пък екип бразилски полицаи за специални операции, които се гласят за тайно приближаване и превземане на къща, пълна с негодници, дори и в най-гъстата част на джунглата в горното течение на Амазонка или в най-опасните улици на градската джунгла в Сан Паоло. Защо ли? Отговорът е, че много стрелци ползват „Кану“, „Хабит руж“, „Обсешън“ или подобни силни миризми. И тези... миризми ги предхождат с осем до десет метра, а понякога и на по-дълги разстояния.

Всъщност това е доста силен начин да работиш срещу себе си: използват камуфлаж, за да се направят невидими; цапат лицата си, за да не отразяват светлина нощем; носят вечно популярните бойни униформи в камуфлаж тип джунгла или в черно в стил нинджа, за да се сливат с обкръжението. И след това се поливат с шибани парфюми.

Според мен това е опасно. Според мен това е един навик, който може да причини смъртта ви. Поради което не позволявам на хората си да се плескат с абсолютно никакви миризми. Никога. В групите под мое командване всички парфюмирани сапуни, ароматни мазила, афтършейове и другите безсмислени парфюмерийни продукти са *Zutritt verbotten*^[2]. Е, толкова за теорията на Свирепия за бойните действия с аромати. Нека сега се върнем в реално време.

23:24. Смръзнах се на място и се заслушах. След половин минута дочух дишането на сенйор Брут. Той очевидно пушеше много и следователно не можеше да поеме много въздух в дробовете си по безшумен начин. Дишаше с хрипове. И по това, наред с одеколона, ми позволи да го намеря.

Последвах носа и ушите си, като отмествах тревичките една след друга, тихо като ягуар или бенгалски тигър в ловен режим. Да, аз съм едър. Но мога да движа мускулестото си тяло без абсолютно никакъв звук и точно това направих. Прокрадناх се до кучия син в тъмното като голяма, тиха котка, докато се озовах достатъчно близо, за да го видя.

Разбира се, това беше пушачът на цигари, когото бях видял порано на пристана. Той сега клечеше зад нещо като ниско, *camuflaje*^[3] скривалище, а цевта на неговия автомат „Узи“ с поставен заглушител сочеше към пътеката и му позволяваше широко и неограничено от

нищо поле за обстрел. Но той не беше нащрек. Не стоеше в състояние на бойна тревога. По дяволите, не беше дори в състояние на повишена бойна готовност. Ремъкът на оръжието му още висеше на рамото. Дясната му ръка почиваше мързеливо върху приклада, а показалецът му лежеше на скобата на спусъка.

Но очевидно беше чул нещо: вниманието му беше насочено към отвъдната страна на пътеката. Там, разбира се, беше посоката, в която Бумеранга се прокрадваше към вилата.

Наблюдавах. Сеньор Брут се намести леко, за да може да наблюдава по-добре от прикритието си. Това ми позволи да се приближа още метър. След това накрая той вдигна степента на готовност до бойна тревога, като вдигна автомата до рамото си. Но в момента правеше онова, което мнозина неопитни наемни стрелци са склонни да правят — не виждаше нищо друго освен онова пред себе си. Конусът му на видимост, разбира се, както и слуховата и визуална концентрация бяха напълно съсредоточени върху Бумеранга — говорим за не повече от двадесет градуса. Което означаваше, разбира се, че изключваше всяка частичка чувствено възприятие от останалите 340 градуса около себе си. Абсолютно никакво внимание не обръщаше на *тоя*. Ето защо, разбира се, сеньор Брут не долови присъствието ми, докато не стана прекалено късно да направи каквото и да е. Поизвъртя се с широко отворени от изненада очи, но в този момент аз се бях хвърлил върху него.

Всичко по реда си: първо измъкнах автомата от ръцете му. Заглушител или не, не исках пръстите му импулсивно да натиснат проклетия спусък и да изпратят залп на автоматична стрелба кой знае накъде. Извих автомата, който се измъкна от ръцете му. Но не можех да измъкна ремъка от около врата му. Защо ли? Защото сеньор Брут всъщност беше един брутален сеньор, един жилав дребосък, само мускули и никакви тлъстини, и въпреки че бях поне петдесет килограма по-тежък от него, се би здравата и беше решен да ми нанесе толкова много щети, колкото аз възнамерявах да нанеса на него.

Изтърколихме се, от което личното ми оръжие се заби в бъбреците ми, което съвсем не ми се отрази добре. Затова го праснах в лицето, като му счупих носа. Той издуха през него кръв и опита да закуси с лявото ми ухо. Аз върнах жеста. След това някъде отляво дясната му длан ме удари като чук по адамовата ябълка. Задавих се и

не можах да си поема дъх. Той се възползва: започна да хапе, дращи, рита и ръга с колене с всички сили. И понечи да отвори уста. Знаех какво иска да направи: да повика подкрепления.

Не можех да допусна това. Плеснах длан върху устните му — в който момент куродъхият му педал ме ухапа. Здравата. Щеше да се наложи да си бия инжекция за бяс след тазвечерните празненства.

Мамка му. Омръзна ми. Изтърколих се отгоре му и го натиснах по адамовата ябълка с лакът. Очите му се отвориха широко, когато разбра, че ще умира, и започна да се бори още по-силно под мен. Но беше твърде късно. Продължих да натискам, докато му спрях въздуха докрай. След това хванах главата му и свирепо я усуках на триста и шестдесет градуса, като с известно задоволство чух как разни кости се отделят една от друга и спират да оказват съпротивление.

Положих го на земята, претърколих се на гръб и си поех дъх. Реших да полежа само секунда, но очевидно бях лежал повече време, и то в несвяст, защото, като отворих очи, видях лицето на Бумеранга, загледано в мен.

Изражението му показваше онзи вид безразличие, при който на сестрите не им е хич през онази работа за олигавените и обладани от слабоумие обитатели на приюти, които току-що са се насрали.

— Добре ли спа, *Pibe*? — тихо запита той.

Вдигнах поглед и прошепнах почти безмълвно:

— Да ти го начукам.

След това се претърколих и започнах да обискирам трупа. Пъхнах портфейла на сеньор Брут — името, което прочетох от колумбийската му шофьорска книжка, беше Луис Гарсия — и пистолета му в раницата на Бумеранга и му подадох и автомата. След това се заех да местя тялото му. Не исках да го оставям там. Исках да го вкарам под вода, където щеше да е по-трудно да го намерят.

Да, това означаваше, че едва ли щях да лазя и наблюдавам вилата, макар много да исках. Но не можех да оставям такова очевидно доказателство за присъствието ни. Ако задникът изчезнеше, може хората на Гуилиам да помислят, че просто се е удавил. Всъщност нямаше голяма вероятност да си помислят точно това. Но пък определено беше за предпочитане пред това да оставя трупа на сеньор Брут в храстите, където със сигурност щяха да го намерят неговите *compañeros*^[4].

00:02. Прегледахме скривалището на сеньор Брут. Добре го беше запасил, от което разбрах, че щеше да кара дежурство цялата нощ и не очакваше някой да го смени. Имаше бинокъл, цигари и пакет сладки кифли, два допълнителни пълнителя за автомата и два термоса сладко кафе, подредени в правилна редица до брезентово столче. Реших да оставя всичко недокоснато освен бинокъла, автомата и резервните пълнители, които определено можех да използвам тази вечер. Подадох ги на Бумеранга, който ми помогна да вдигна трупа на сеньор Брут на раменете си. Внимателно и най-важното тихо се отправих към брега. Извадих петметрова верига от „Патриция Десенс“ и увих тялото на сеньор Брут с нея. След това го довлякох във водата, избутах го до средата на реката и го оставих да отплава надолу в бавното течение. После се върнах до мястото, където ме чакаше Бумеранга.

00:12. Огледахме западната страна на стената на вилата. Тя си беше съвсем класическа южноамериканска стена: три метра висока, вероятно от железобетон и измазана с бял, ръчно нанесен гипс. На всеки ъгъл имаше стълб с халогенни прожектори, които светеха надолу в двора. Отгоре на стената имаше навита бодлива тел и парчета натрошено стъкло, за да стане нападението още по-трудно. Но не и за хора като мен. Аз просто се изкатерих на едно удобно дърво, два от чиито дебели клони висяха поне метър над стената за панорамен оглед на двора.

Добре, добре: тъй като тази книга е роман, няма проблем да призная, че това, което току-що ви казах, е пълна измислица. Ще бъде напълно искрен. Не се изкатерих. Съвсем не. Използвах всеки един от уморените, изпитващи болка мускули в мнострадалното ми тяло, за да се изкача метър по метър, дециметър по дециметър, сантиметър по сантиметър, милиметър по милиметър нагоре по петте метра гладка кора, през гъстите и неприятелски настроени трънливи клони и остри като бръсначи листа.

Да се катериш по дърво не е лесно, ако в китката ти пулсира болка. Нито пък ако нямаш подходяща екипировка, като котки или пък широк кожен катерачески колан и меко въже, с което да се придържаш към ствола. Да се катериш по дърво в Аржентина, където листата на биологичния вид дърво, по което се катерех, изгаряха кожата ми при всеки допир в някое от тях и където клоните бяха пълни с петсантиметрови тръни, остри и здрави като пирони от скъпите, и

където кората беше мазна като червата на елен, беше АШЛМК, което, вероятно се досещате, означава абсошибанолотно много кофти. Да не говорим, че моето О2^[5] положение беше влошено от факта, че работех във вражеска територия и не можех да вдигам шум, който би довел до разкриването ми.

Когато се нагласих в чатала на дървото, направо се тресях, мамицата му. Лицето и вратът ми пареха от проклетите листа и тръни. Ризата ми беше разкъсана. Усещах дясната си ръка така, сякаш държа шепа бял фосфор. А левия ми крак? Посрани боже, левият крак ме болеше повече, отколкото дясната ръка. Насилих се да овладее виенето на свят и паренето и опитах да поставя тялото си под контрол, с което искам да кажа, че насилих мозъка си да блокира болката и раните и да се съсредоточи върху ШИБАНАТА РАБОТА.

Изпълних едно упражнение за дишане в стил зен, за да се успокоя. След това се проверих, защото в дясното си бедро продължавах да усещам изключителна, пулсираща болка. Прокарах ръка по дънките, намерих проблема, посегнах и с десния си палец и показалец изтръгнах един голям трън от бедрото си. Ох, е, усетих го. С което искам да кажа, че в момента се почувствах много жив.

Но нямаше време да славя живота. Надникнах над стената в двора. Честно казано, не се виждаше много, но пък имаше много за гледане. Нека обясня. Задният двор беше пуст, освен трите коли: лъскав черен ландровер, петметров бял камион на „Федерал експрес“ и добре познатото ни раздрънкано пежо, което в сумрака изглеждаше анонимно тъмно, но вероятно беше шоколадовокафяво на цвят. Разпознах две от тези три превозни средства, а, надявам се, и вие.

Пипнах те, Гуилям.

Помните ли какво ви бях казал за контранаблюдението? Не помните? Значи сте лайномозъчни тъпацы, които трябва да ходят на курс по четене и помнене. Но тъй като сте платили добри пари за тази книга, ще трябва да повтора. Добре: казах ви, че същността на контранаблюдението е да останеш постоянно нащрек. Накратко, това означава да запомняш подробности и да не ставаш самодоволен. Нашето самодоволство е в корена на всяка успешна терористична операция.

Видях какво мислеше Гуилям — вие също трябва вече да сте разбрали. Всеки ден по едно и също време камион на „Федерал

експрес“ спираше на около триста метра пред посолството, докато шофьорът си оправи документите. Първия път вероятно охраната го е видяла. Също и втория, третия, четвъртия. Но на третата седмица е станал част от околния пейзаж. Камионът на „Федерал експрес“ беше просто още едно от нещата в ежедневието. Беше станал невидим.

Така точно, приятели, работят терористите в реалния живот, онези терористи, които наистина си знаят работата. Не действат импулсивно и не провеждат импровизирани удари. Те разбират от операции. Събират сведения. Правят си домашното. Приспиват ви до леност, безразличие и мързел. И след това, когато не се пазите, нападат. Помнете: казал бях на старшина Джариел за кучкаря. Не бях споменал за камиона на „Федерал експрес“, защото и аз го бях приел като още един редовен елемент на ежедневието. Бях нарушил собствената си божия заповед за войната със специални методи. Дори и аз, чието познаване на контратероризма е ненадминато, бях допуснал греха да си въобразявам.

Не знаех само как ще удрят посолството. Дори и шибаният камион на „Федерал експрес“ да беше пълен до козирката с експлозиви, пораженията на сградата щяха да бъдат минимални, защото тя се намираше далеч от улицата. Дори и най-мощната бомба-камион не би свършила работа, ако не може да избухне в сградата, за да увеличи силата на експлозията, а посолството се намираше на сто метра от бордюра, или почти четиристотин метра от мястото, в което камионът паркираше всеки ден. А знаех, че няма да променят мястото на камиона при нападението, защото промяната може да ги издаде.

Ето и друг фактор, за който не знаех: дали камионът тук беше същият, който виждах при посолството, с което шофьорът ставаше съучастник, или пък беше заместител, който Гуилям и хората му щяха да използват само веднъж.

00:19. Имаше само един начин да разбера. И той включваше значително количество болка. Но първо исках подкрепления. Направих мълчаливо сигнал на Бумеранга с ръце, докато разбра какво искам и какво ми трябва. Отговори с кимане нагоре-надолу, след което изчезна в храстите. Аз се съсредоточих върху вилата и задния двор. Не исках да ме снимат на видео или да активирам разни детектори за движение.

00:24. Прекъснах оценката си, погледнах надолу и видях Ранди и Таймекса, търпеливо застанали до ствола на дървото. Не ги чух да

приближават, което ви дава представа колко ги бива в занаята. Оставих пръстите си да говорят няколко секунди. Ранди кимна, след това свали лекото въже от раницата си, зае се да прави нещо с него около минута, а после го нави, завърза краищата му и го хвърли към мен. Аз го хванах на втория път. След това, праметнал въжето през врат, бавно отидох напред по дебелия клон, като се придържах, доколкото е възможно, защото пружиниращото дърво мърдаше под тежестта ми. Докато бавно се придвижвах напред, Бумеранга, метнал на гръб пистолета на Ранди, се изкатери по хлъзгавата кора на дървото много по-бързо от мен, заобиколи тръните и се настани в чатала на дървото.

Стигна там в момента, когато аз бях преминал над стената и нейните гадни, остри препятствия. След като преминах бодливата тел и натрошените стъкла, завързах въжето за клона, проверих дали ще издържи, а после извих тяло надолу, като прехвърлих тежестта си на въжето, на което Ранди беше импровизирал серия възли за катерене.

Спуснах се бавно, докато стъпих на твърда земя. Прикритан от Бумеранга, свалих пистолета със заглушител от гърба си и нагласих ремъка така, че оръжието да стои в готовност за близък бой. Спуснах се на коляно, разпънах и блокирах приклада в отворено положение, готов да прикривам Бумеранга.

Дворът беше покрит с плочки с орнаменти. В далечния му край имаше път за коли, който несъмнено водеше към предната част на вилата, портала и пътя. Казвам „несъмнено“, защото нямаше как тези коли да са докарани от пристанището. Пътеката и портата бяха прекалено тесни, а пристанът не би издържал тежестта на камиона.

Бумеранга се спусна на плочките и постави пистолета си в готовност за стрелба. Аз вдигнах поглед. Скапания Ранди беше прибрал въжето. Седеше в чатала на дървото, в основата на клона, от който се бяхме спуснали, насочил узито със заглушител на сенъор Брут към двора, за да ни осигури огнева подкрепа, ако се наложи.

00:28. Време за представление. Вилата беше проектирана в класическия стил испанска хасиенда. С други думи, приличаше на нещо като главно U, заобиколено отвсякъде от стена. Вероятно отпред има двор с порта. Ако стоите срещу буквата U, точно пред себе си бихте видели общите стаи: хола, трапезарията и може би библиотека. Кухнята и стаите на персонала са в някой от вертикалните краища на буквата, в предната част на къщата. От другата страна биха се

намирали личните покои. В хасиендите широкият коридор, който свързва двете крила, има по принцип огромно фоайе и малък вътрешен двор, както и хол и трапезария.

Аз минах бързо край десния борд на вилата, като се стараех да не попадам под лампите и да хвърлям сянка, защото в тази част на къщата все още светеха прозорци. Стигнах до прозорец с щора. Вътре светеше силна крушка, но не виждах нищо. Застанах и се заслушах. Група мъже си говореха за спорт и слушаха радио.

Оставих врага да върви на майната си и се върнах по пътя, по който бях дошъл, проправих си път край ландровера и се върнах през тъмния двор. В някои хасиенди задните дворове имат басейни. В тази очевидно там криеха колите.

Това означаваше, че главният апартамент се намира в съседство с пътя за задния двор. Направих проверка, като напредвах сантиметър по сантиметър. Имаше огромен двоен прозорец, закрит с метални жалузи. Зад тях забелязах сензори на аларма. Това също беше нормално за хасиендите: частните апартаменти можеха да бъдат напълно изолирани от останалата част на къщата и позволяваха сигурно скривалище на собствениците. Често пъти там има аларма и се влиза през тежка стоманена врата.

Добре, след като вече познавах разположението, беше време да видим дали мога да вляза с взлом. Промъкнах се обратно, заобиколих вилата отзад и внимателно проверих двойните врати, които водеха към главния коридор. Бравите бяха превъртени. Разгледах ги и реших, че няма да е трудно да ги отворя. Бързо и безмълвно се отдалечих от стъклените врати.

Бумеранга ми подаде пистолета, след това легна на гръб, за да провери отдолу колите за бомби с червеното си фенерче. Измъкна се изпод тъмното пежо, даде сигнал, че всичко е чисто, и се пхна под ландровера. Петнадесет секунди по-късно се вмъкна под камиона. Излезе от другия му край и точно както направи секретарката Бейкър в кабинета на адмирал Еймън, ми каза, че съм бразилски задник^[6]. Благодарих му, като му върнах оръжието.

00:29. Пежото не беше заключено. Също и ландроверът. И един важен въпрос получи отговора си в мига, в който влязох в двора. Камионът на „Федерал експрес“ не беше истински. Това беше стар фургон, боядисан в бяло. Оранжевите и пурпурни цветове на фирмата

бяха поставени където трябва. Но боята беше намазана неотдавна. Камионът е бил тъмен на цвят. Това беше очевидно още в момента, когато го огледах отблизо. Истински или не обаче, шибаният камион беше сигурно заключен. Вратите бяха запечатани, а задната, вдигаща се нагоре врата, беше заключена отвътре.

Междувременно проверихме другите коли, за да сме сигурни, че нямат аларми, а след това ги претърсихме една по една. Първо отворихме ландровера. Отидох до вратата на шофьора, отворих я тихо, бръкнах и изключих плафона. След това Бумеранга отвори отсрещната врата и се захванахме за работа.

Пъхнах ръка под седалката и опипах. Пръстите ми опряха студен метал. Извадих тъпонос „Браунинг 380“ с двойно действие. Извадих пълнителя и прокарах пръст по лостчето, което показваше дали в цевта има патрон. Вдигнах нагоре предпазителя в положение „за стрелба“, върнах леко ударника, тихо изтеглих затвора назад, извадих вкарания патрон, а после го натиснах в пълнителя. Върнах пълнителя обратно с длан, докато той застана на мястото си с щракане, достатъчно силно, за да предизвика неодобрителен поглед от страна на Бумеранга. След това върнах затвора напред и вкарах първия патрон в цевта. Стиснал здраво пистолета, дръпнах затвора леко, за да проверя вкарания в цевта патрон. Накрая, като внимавах да не изпускам показалеца си от скобата на спусъка, задържах ударника с наранената кожа между десния си палец и ръката, натиснах лостчето за блокиране на спусъка с левия си палец, пуснах леко ударника на място, а после върнах лостчето в положение „за стрелба“. Доволен от усилията си, пъхнах пистолета в задния джоб на дънките си — от него ставаше хубав сувенир от тази нощ — и продължих с търсенето.

Което се оказа безплодно. Ландроверът съдържаше само едно *plano*^[7] на столицата. Тъкмо мислех да затворя вратата, когато усетих пистолета в джоба си. Замислих се за миг. След това го взех, извадих пълнителя, извадих патрона от цевта, изпразних пълнителя, сложих патроните в джоба си, вкарах пълнителя, след което оставих пистолета на мястото му.

Защо постъпих така ли? Защото всички операции са като шаха: трябва да мислиш осем, девет, десет хода напред или може да станеш преждевременно един мъртъв майкоосквернител. Направих го, защото, от една страна, не исках някой шибан задник да изскочи посред нощ на

двора, защото си е забравил пистолета в колата, и след като открие, че го няма, да заподозре нещо. А патроните прибрах, защото, от друга страна, ако някой колумбиец наистина изскочи от къщата, за да си търси *pistola*^[8], не исках последният да е зареден и смъртоносен за *mi*^[9], когато той го намери.

00:32. Натиснах вратата на ландровера, докато щракна. След това двамата с Бумеранга отидохме до пежото. Точно в този момент в крилото на хасиендата, където се намираха спалните, се включи лампа.

О'кей, кой ритна кофата с боклук и събуди мистър Мърфи? Бумеранга ме погледна за указания. Изражението ми говореше, че трябва да продължава, защото вероятно Гуилям или неговата богата курва са излезли да се изпикаят (надявах се).

Бумеранга последва указанията ми. Отвори вратата на шофьора, изключи плафона, седна зад волана, затвори вратата и започна търсенето. Аз отворих дясната врата, наврях се вътре и пак затворих зад себе си. Колата смърдеше на кучета, пот, масло и прах. Имаше половин метър парцали — кърпи, изтривалки и други текстилни боклуци, — из които ровех, когато се включиха лампите в двора.

[1] Разделим и владеем. ↑

[2] Недопустими. ↑

[3] Мисля, че можете и сами да се досетите за значението на тази испанска дума. ↑

[4] Приятели (исп.). — Б.пр. ↑

[5] Помните, нали? Това означава осирация, умножена по две. ↑

[6] Това е, когато свиеш старите си палец и показалец в кръг. ↑

[7] На испански карта на града. ↑

[8] Пистолет (исп.). — Б.пр. ↑

[9] Мен (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Мамка му, нима бях пропуснал всички предупредителни знаци? Май бях, защото внезапно стана светло като ден, а нито един косъм на врата ми не беше щръкнал; нито една червена лампичка не беше се включила в мозъка ми; нито една корабна сирена не беше извила. Ето ти шибан момент (предполагам, че тук, в Аржентина, му викат моменто).

През мърлявото стъкло виждах как из цялата къща се включват светлини. След това голямата врата се отвори. Скрих се под смрадливо парче от някаква тапицерия. Чух картечен испански — два гласа с колумбийски акцент казаха, че шефът и неговата богата кучка най-после са свършили с чукането и е дошло време да тръгват. Надявах се, че пътуването, за което говореха, не включваше пежото.

Бумеранга провря дългото си тяло като змия през пространството между предните седалки и като мен се зарови в купчината стари парцали. Опитвахме да не клатушкаме колата, докато се правим на невидими. Е, почти невидими. Пистолетите ни, с прибрани приклади и свалени предпазители, се намираха в ръцете ни и сочеха навън. В никакъв случай нямаше да допуснем някой да влезе в колата, без да го превърнем в пара. Знаех, че ако не сме разтревожили някой сензор, а се съмнявах да е така, защото не бях видял нищо подозрително, все още имахме предимство: ние контролирахме момента на изненадата. Знаехме също, че имаме огнева подкрепа от Скапания Ранди, който беше невидим в онова шибано дърво, защото, за да го видят, лошите трябваше да се зверят право в собствените си халогенни лампи.

Но да си призная, не исках да вдигаме шум. Исках да погледна в камиона на „Федерал експрес“, а после да се чупя от град Додж^[1]. И не, не исках да убивам никого, защото не желаех никой от тези хора да знае, че съм идвал.

Е, ами лодката, която щях да открадна, питате. Ами надявах се Гуилиам да реши, че капитанът на „Патриция Десенс“ се е чупил с ракетите и каквото имаше в херметичните сандъци — просто поредният алчен контрабандист.

Постарах се да забавя дишането и сърцебиенето си, защото шибаното ми сърце помпаше с около 180 удара. Облегнах гръб в този на Бумеранга и се замислих за всички възможности. Очакването, приятели, е онова, което побърква човек. Самата ваксина не е толкова кофти — да гледаш шибания доктор с иглата в ръка — това е кофти.

Зрителното ми поле беше сериозно ограничено. Виждах тясна ивица през предното стъкло. По гласовете разбирах, че имаше само двама души. И те отиваха към ландровера. Един от тях се оплака, че трябва да измине дългия път към града. Другият каза, че това нямало абсолютно никакво значение, мамка му, защото Гуилям щял през цялото време да си завира пръстите в оная работа на мацката, от което двамата колумбийци се засмяха. Чух как токовете на обувките им тракат по плочите в двора. След това се отвори врата на кола и се затвори с удар. Същото стана и с другата врата. После двигателят на колата заработи. Дадох му жестоко газ веднъж, два пъти, три пъти, а след това шибаната кола излетя от двора с пищящи гуми.

Рискувах бърз поглед и видях как ярките задни светлини на ландровера изчезват в тесния път край къщата. После светлините в двора угаснаха и отново потънахме в полутъмнина.

Но прозорците в къщата продължаваха да светят, затова двамата с Бумеранга продължихме да си лежим. Е, поне не бяха търсили нас. Това беше добрата новина. Лошата беше, че трябваше да седим в колата, докато всичко утихне.

00:47. Дванадесет минути си е цял шибан живот, когато си в уязвима позиция. Удивително е обаче да установиш колко чувствителни са сензорите ти, ако си лишен от външни дразнители. Осезанията ти компенсират. Например не виждахме много. Но със сигурност чувахме. И нищо не остана скрито от ушите ни. Включително след осем минути тишина звукът на леки и прокрадващи се стъпки към колата.

Натиснах гръб към този на Бумеранга. Колко бяха колумбийските задници в къщата? Нямахме представа. Дали някой не беше видял нещо, когато е идвал за ландровера? Не бях ли оставил мокра стъпка или нещо подобно и сега охраната идваше да провери? Дали някой не е усетил липсата на сензор Брут и не е решил да огледа?

Нямах отговор на тези въпроси, защото чух приглушено тупкане по задната врата на пежото. Потупването беше морзов код и сигналът

означаваше, че е чисто.

Задната врата на колата се откряна и бръснатата глава на Скапания Ранди се появи в процепа.

— Спокойно — прошепна той. — Сега може да излезете и да играете, шубелии.

Получих бърз доклад за обстановката в мига, в който излязох. Таймекса беше отишъл отпред за бърз оглед. Гуилям и курвата му се били качили на задната седалка на ландровера с двама колумбийци и заминали по настлания с чакъл път, който водеше за Буенос Айрес.

— Да щурят из нощния град?

— Таймекса каза, че не изглеждало да е така, скипере. Онези метнали и два куфара в багажника на ландровера.

С това в къщата оставаха колумбийците. Ранди каза, че Таймекса бил успял да „скива“ половин дузина въоръжени и опасни колумбийци. Погледнал през прозореца на сервизното помещение и забелязал, че в мига, в който Гуилям и скъпата курва си тръгнали, двама от добре въоръжените *pelotudos*^[2] се отправили бързо-бързо към добре заредения бар. Видял как друг квартет извадил порнокасата от цял метър дълга лавица с порнофилми, след това оставили автоматите си на дивана и седнали да прекарат дълга вечер в *la paja con ron*^[3]. Таймекса дори доловил да се шегуват каква веселба пропускал някой си Луис.

Тази информация и фактът, че бях разгледал портфейла на сеньор Брут и вече знаех, че се казва Луис, ми казваше, че тези задници няма да проверяват приятеля си. Не и тази вечер. Не и сега, когато можеха да прекарат следващите шест часа в гледане на *bajar al rozo*^[4] в реални цветове и звук „съраунд“ на двуметровия телевизионен екран.

Погледнах към дървото. Таймекса свали дясната си ръка от автомата и махна някак самотно, стори ми се, от клона. Сега той беше цялата ни тилова охрана.

00:52. Време беше да се захващаме за работа. Бумеранга и Скапания Ранди провериха камиона от носа до кърмата, за да са сигурни, че няма пасивни охранителни средства. Докато се занимавах с това, аз се заврях под шасито и проверих рамата още веднъж за капани. Единственото неочаквано нещо, което видях, бяха чистите глави на три дебели болта, които неотдавна бяха прокарани нагоре,

през платформата. Наскоро? Да, наскоро: самите болтове не бяха повлияни от времето по никакъв начин. Претърколих се и огледах земята. На плочките се виждаха свежи стружки от шасито на камиона. Не, това трио болтове беше монтирано, след като камионът е дошъл тук.

О'кей това означаваше, че влизането в камиона беше се превърнало от съществено важно в критично необходимо. Но потайното влизане щеше да бъде по-трудно, отколкото изглеждаше, тъй като нямахме необходимите инструменти за влизане в коли, като дългата, гъвкава ламаринена лента, която професионалните крадци на коли, шпионите и тюлените вкарват между прозореца и вратата, за да вдигнат ключалката, или пък комплекта шперцове, купен от някой ключар или мошеник, който се прехранва с търговия на коли. После, като се замислих за секунда, реших, че не се нуждаю от тънкости. Какво пък, мамка му. Ако шибаният камион беше пълен с експлозиви, реших, че ще трябва да вдигнем шум, защото нямаше да го оставя да го използват лошите.

И така, тактът да върви по дяволите. Наврях острието на ножа си в ключалката на пасажерската врата и просто я насилих да се отвори. Качих се в кабината, счупих ключалката на леката врата, която скриваше товарния отсек от любопитни погледи, включих фенерчето с червения светофилтър и влязох вътре.

И само дето не се насрах. Сега разбрах нуждата от болтовете. От камиона беше извадено всичко освен два от рафтовете за пакети. Единият останал рафт съдържае десетина кила пластичен експлозив „Семтекс“, детонатор с формата на молив и едно включващо устройство с пружина; другият рафт съдържае четири тъмни цилиндъра от фибростъкло. Останалата част от задния отсек на камиона съдържае тежък триножник, закрепен с болтове към каросерията, както и пакет с три контейнера, който в моя занаят се нарича ракетна система М220А ТОК (изстрелване от Тръба, Оптично насочване, управление по Кабел). Да, ставаше дума за противотанкови ракети от такъв тип.

Ракетите от тип ТОК се появиха в началото на седемдесетте години. Те имат обхват почти четири хиляди метра, а най-новите им версии са от така наречения тип „стреляй и забрави“, които пробиват метър от най-добрата броня. Онези от вас, които са достатъчно стари,

за да си спомнят скандала „Иран-контри“ от втория мандат на президента Рейгън, ще си припомнят, че именно такива ракети беше изпратило американското правителство на Иран като бакшиш^[5], за да накарат моллите в Техеран да освободят американските заложници, които техните съюзници „Хизбула“ (или партията на Бог), и „Организацията Ислямски джихад“, или ОИД, държаха в Бейрут. По онова време иранците искаха такива ракети, защото те бяха опустошително ефективни срещу съветските бронирани танкове, които се използваха в иракската армия, а това се случи по време на войната между Иран и Ирак.

По-късно, по време на войната в Персийския залив, когато един американски уред за изобразяване на топлинни образи засече двуметрова пясъчна дига, един стрелец с такава ракета стреля право през пясъка и унищожи бронетранспортъора зад нея. В друг случай по време на „Пустинна буря“ една такава ракета беше преминала през иракски танк, пробила бронята на друг и едва тогава беше гръмнала.

Пред себе си имах базова система от тип ТОК от средата на осемдесетте години или началото на деветдесетте. Общото тегло на установката за изстрелване, пакетът за насочване и три ракети беше не повече от двеста и петдесет килограма. На части системата можеше да бъде пренасяна от един-единствен взвод. Не на големи разстояния, но все пак попадаше в категорията на ръчно преносимите неща. Тъкмо се гласях да погледна сандъците по-отблизо, когато мистър Мърфи източа тока от батерията, фенерчето угасна и останах в пълна тъмнина. Мамка му. Опипах кърмовата част на камиона, отворих резето, освободих вътрешната ключалка на задната врата, след това съвсем ле-к-и-ч-к-о вдигнах вратата нагоре, докато тя се прибра в покрива, за да мога да видя какъв модел ТОК беше докопал Гуилям.

Ракетите в контейнерите си бяха от най-модерния вариант А1, заменени през деветдесетте години от ТОК А2 и ОК 2Б. Но за разлика от модела от седемдесетте години, които отнемаха много време за презареждане, този подобрен модел можеше да изстреля три ракети за по-малко от деветдесет секунди. А дори без да има качествата на последния модел, този не беше оръжие, с което можеш да се ебаваш. Пробива метър броня (или бетон), преди трите и половина килограма силен експлозив да се взриви. Човек трябва единствено да държи целта

в мерника и ракетата прави останалото. Тук става дума за преносимо, ефективно и надеждно оръжие.

Не беше нужно човек да е атомен физик, за да се досети за смъртоносния сценарий. За нападение с такива ракети има контрамерки, но посолството не беше снабдено. Значи щеше да е лесно: истинският камион на „Федерал експрес“ ще бъде причакан. Този, фалшивият, ще тръгне на негово място. Щеше да спре на обичайното си място, на четиристотин метра от посолството. Тангата щяха да отворят задната врата. И в този момент щеше да бъде изстреляна ракета — вероятно право в кабинета на посланика на втория етаж. Ракетата щеше да пробие устойчивото на куршуми стъкло, да влезе в кабинета и да избухне. Три и половина килограма експлозив не е много, но щеше да е повече от достатъчно, за да направи на чакъл всичко в апартамента на посланика.

Докато хората в посолството разберат какво става, щеше да лети втора ракета, може би към четвъртия етаж, където посолството помещаваше своите далекосъобщителни съоръжения. Тази ракета щеше да повреди оборудването и да убие телефонистите и шифровчиците. Третата ракета можеше да бъде изстреляна навсякъде. Нямаше никакво значение къде. А след това с помощта на семтекса и детонатора тангата щяха да минират шибания камион и да се чупят. В края на краищата щяха да са изстреляли три ракети за минута и половина и знаеха, че шибаните полицаи нямаше да пристигнат още две и половина минути, защото вече бяха проверили времето за реакция. А когато полицаите пристигнат и опитат да отворят шибания камион, той щеше да направи „бум“, да унищожи доказателствата и да убие полицаи, хора от охраната, морски пехотинци или зяпачи, оказали се достатъчно глупави да се приближат.

Колкото повече мислех за това, толкова по-горещо ми ставаше. Откровено казано, шибаняшки много ми е писнало от задници като Гуилям и брат му. Още повече ми е писнало от политиците лайна, които не позволяват на хората като мен да действат инициативно и да го начукват на лошите, преди те да го начукат на нас. В това няма никаква логика, мамка му. Искам да кажа, защо винаги трябва да чакаме да бъдат убити невинни хора, за да реагираме? Предпочитам да бъда инициативен и да спасявам живота на хората.

Но ние не работим така. Мисля си, че една от причините е свързана с идеите, които Америка има за справедливостта. Аз наричам това синдрома на Самотния рейнджър^[6]. Струва ми се, че ние, американците, винаги смятаме, че трябва да носим бялата шапка и да се бием честно. Както каубоите-герои от уестърните от тридесетте и четиридесетте години като Кен Мейнард, Хут Гибсън, Боб Стийл и Рой Роджърс. Спомняте си ги: когато лошият извади нож, героят си хвърляше пистолета и се биеше с нож. Ако лошият загубеше ножа си, героят също захвърляше своя нож и с голи юмруци побеждаваше злодея в черна шапка.

Е, да ме прощавате, но този начин на мислене си го наврете отзад. Ако някое копеле ми излезе с нож, ще го застрелям, минетчията му с минетчия. И ако си загуби ножа и ме нападне с юмруци, аз пак ще го застрелям, минетчията му с минетчия. Аз не се бия честно. Аз се бия, за да ПОБЕДЯ. И точно така трябва да се държим в този голям и предимно неприятелски настроен свят: трябва да се бием така, сякаш искаме да победим, а не сякаш сме някакви префърцунени путкогъзи пресвети добродушковци.

Вече съм ви казвал колко далеч отиват звуците нощем. Човешки шепот може да бъде дочут на шестдесет метра разстояние. Е, представете си следователно колко шумно беше гърленото ръмжене на дизеловия двигател на „Патриция Десенс“, който изпръхтя, изкашля се два пъти и след това зарева с пълна газ.

О, мамка му, по дяволите и Дики да върви на майната си. Не бях ли пребъркал проклетия капитан? Очевидно не, защото беше успял да се отвърже, да се откачи от пристана, да запали двигателя и да се чупи в нощта с товара си, какъвто и да беше той, плюс сандъците, които вдигнахме от дъното и складирахме на палубата. Таймекса реагира, сякаш възнамеряваше да скочи и да побегне към пристана. Спрях го със сигнал с ръка. Нуждаех се от него — и от огневата му сила — там, където си беше.

Защо ли? Защото не минаха и петнадесет секунди, преди да се включат лампите в двора и онези *pelotudos* да изтичат навън.

PNU — *pelotudo numero uno*^[7] — излезе през вратата, закачил на рамо автомат „Узи“ и стиснал в ръка огромен „Глок 21“, калибър 45, чийто червен лазерен прицел се местеше насам-натам пред него. Не му

трябваше повече от половин секунда, за да види, че задната врата на камиона е отворена и че неговата ракета се вижда.

Спря. Замръзна. Люшна своя *pistola* дясно на борд, после ляво на борд, като червеният лъч на лазерния прицел търсеше цел. Да, определено лош ход да стоиш на открито. Но пък нали онзи затова беше *pelotudo*, а аз — Свирепия Воин®.

Защото, докато дойде, ние с Бумеранга и Ранди бяхме се прикрили, като внимавахме да не хвърляме никакви сенки, които биха ни издали. Отбележете впрочем, че не казах, че сме се скрили.

Има разлика между прикриване и скриване. В холивудските филми винаги виждате как героят се скрива зад стена, врата или нещо подобно, когато почне стрелбата. Да се скриеш е добре, защото хората не могат да улучат онова, което не виждат. Но познайте нещо, приятели: в тези дни на евтино строителство куршумите преминават през стени, врати, а дори и коли. Освен това тук, в реалния свят, където повечето от лошите са от школата на стрелците, които се молят да улучат нещо, без да гледат, същите те изстрелват цял пълнител в една врата, стена или кола. И е вероятно някой от тези куршуми, подпомогнат от мистър Мърфи, да ви улучи пряко или от рикошет.

Затова най-доброто нещо е да си намерите такова прикритие, което няма да бъде пробито от вражеския куршум. Бумеранга например се беше сплескал към задната страна на пежото. За да го улучи, куршумът, дори от големите, тлъсти, тежки патрони на тъпо копеле номер едно — трябваше да пробие предната част на пежото, да премине през двигателя и да продължи чак до задната врата.

Ранди се изгуби от полезрението ми и се просна в далечния край на камиона, където можеше да пострада от рикошети, но не беше уязвим от директни попадения.

А аз? Предполагам, че съм от онези, дето искат да правите каквото казват, но самите те не го правят, защото останах в камиона, клекнал зад триножника без прикритие, освен сандъка с ракетите, който представляваше херметичен пластмасов контейнер метър на осемдесетина сантиметра.

Но в този момент вече бях в режим прицелване, докато онзи все още търсеше евентуален враг. Мерникът на оръжието ми беше центриран върху гърдния му кош, а бузата ми се беше сляла идеално със сгъваемия приклад. Когато ръководех „ТЮЛЕН-Група 6“, бях

обучавал стрелците си да целят гръдния кош. В наше време, когато повечето от лошите носят противокуршумни жилетки, човек стреля по главата или в чатала. Но тъпо копеле номер едно беше облечено в риза с къси ръкави, отворена до средата на гърдите му, и отдолу се виждаше кожа. Затова центрирах ярката оранжева холографска точка в гръдния кош на тъпото копеле — в района, където под гръдните мускули аортата и горната куха вена помпат кръв към и от сърцето, изпуснах леко дъх, натиснах спусъка и изпратих залп от три куршума.

Първите два звука бяха трио бързи щракания от ударника на моя автоматичен пистолет и дрънкането на гилзите. Гръдният кош на тъпо копеле номер едно избухна. Пистолетът падна от ръката му и изтрака на плочките. Устата му се отвори. Аз отново се прицелих и изстрелях друг залп от три куршума, този път в главата (мога да съобщя, че шибаният пистолет се държеше като мечта), и онова, което остана от него, падна назад и се строполи пред вратата.

Някой в хасиендата извика:

— *Hector — que pasa?*^[8]

Хектор, разбира се, нямаше намерение да отговаря. Затова извиканият въпрос беше последван от онова, което можем да наречем очебийна тишина.

Очевидно другите *pelotudos* не бяха такива тъпи копелета, както своя покоен *compañero*, защото не показаха своите *hocicos*^[9] навън, за да проверят.

Не, вместо това стреляха с надеждата да улучат нещо. На пълна автоматична стрелба. Стана нещо като шибаното нашествие в Нормандия, или голямата сцена от филма „Жега“ с Робърт де Ниро и пукотевицата при обира на банката в Лос Анжелос. Големите врати се пръснаха. Стъклото на шибаното пежо се пръсна на милиони парченца.

И нека ви кажа: тук беше ШУМНО. Нещо, което никой не ви казва за близкия бой, е колко е шумно. Тези стреляха с оръжия без заглушители — по звука съдех, че са „Узи“ — в режим пълна автоматична стрелба. Помислете за шума като за този, който вдига едър рокер с мотоциклет „Харли“. Умножете по две децибелите. И сякаш шумът не стигаше, онези стреляха с истински куршуми. Това не беше никакъв шибан филм. В шибания камион имаше експлозиви. Някой свиреп воин може да бъде убит тук. Парченце от нещо ме удари

по ръката. Избърсах кръвта по нея и се проснах на пода в опит да стана невидим.

Пауза в стрелбата; несъмнено моментна, докато онези *pelotudos* презаредят. Но ние се възползвахме от затишието. Различих тракането на автомата на Таймекса, който стреляше на серии по два куршума. Една по една халогенните лампи гръмваха и дворът потъна в добре дошла тъмнина. След това шибаната безразборна стрелба започна отново и ме удари друго парче — този път тресчица дърво, която ме прободде в челото и заприличах на надървен еднорог.

Мамка му, ония май не бяха чак толкова *pelotudos*. Така де, по стрелбата можеше да се съди, че имат неограничени количества патрони. А аз? Аз имах джоб негодни за нищо куршумчета калибър 380 и четиринадесет куховръхи патрона в пистолета. Бумеранга още имаше цял пълнител с двадесет патрона. Не знаех колко патрона има Таймекса в узито на сеньор Брут, но поне той имаше резервен чифт пълнители.

Измъкнах дървената треска. Претърколих се и извадих навън цевта на пистолета, за да търся цели. *Nada*. Задниците се криеха във вилата.

— Бумеранг...

— Кажи, *pibe*?

— Какво става?

— Не знам. Няма цели.

Чух басовия глас на Ранди иззад пежото:

— Трябваше да взема няколко шибани гранати.

Прав беше, разбира се, но моментът не беше подходящ за трябвало и можело и не знам какво още, а освен това нямахме на разположение гранати. Трябваше да действаме, и то ВЕДНАГА. Претърколих се в камиона, вдигнах ръка и откачих квартета скоби на един от тежките дървени сандъци, зад които се криех. Смъкнах проклетия капак и надникнах. Вътре, на поставка, имаше по-малък сандък с две дръжки. Измъкнах го и също го отворих. Той представляваше контролно табло с батерия. А хубавото беше, че той подаваше основното захранване на установката за изстрелване на управляемите снаряди и за нейната ГНС — главна насочваща система.

Това беше добрата новина. Лошата новина беше, че от години не бях сглобявал и изстрелвал едно от тези шибани неща. Но

сглобяването на ТОК е като чукането. Научиш ли се да го правиш както трябва, е трудно да забравиш. Прокарах ръце по триножника, за да видя кое къде и как. Отговорът беше, че онези щяха да сглобят системата на място, точно преди да я използват.

Добре, да направим всичко както трябва. Стъпка едно: опипом намерих траверсата, извадих я от сандъка и я закрепих в горната част на триножника. Измъкнах голямата, квадратна кутия на главната насочваща система, която беше мозъкът на оръжието, разкопчах горния капак и я поставих до триножника. След това намерих макарата насочващ кабел, измъкнах куплунга „Л“ и го вкарах в гнездото „М1“ на кутията на главната насочваща система. Мамка му, надявах се, че жълтите жици са свързани в куплунга както трябва, защото иначе шибаната система нямаше да стреля. Но нямаше как да разбере това, защото работех само опипом. Е, точно както при чукането, и така беше добре.

Усилията ми бяха прекъснати от друга сесия безредна стрелба от къщата. Мога ли да ви призная нещо? Трудно е да се съсредоточиш, когато куп В&О^[10] *pelotudos* опитват да ти светят маслото в задника.

Но познайте нещо: истинските Воини не се поддават на подобен вид отвличане на вниманието. ИСТИНСКИТЕ ВОИНИ ПОБЕЖДАВАТ във всички и всякакви условия. Това беше и целта на Адската седмица. Това набиваха старите старшини в главите на нас, поповите лъжички, когато ни насилваха да правим неща, които не искахме. За един водолаз или тюлен провалът е винаги неприемлив.

Разбира се, звучащата по библейски фраза „Да не се проваляш“ е философското ядро на причината да се намираш в тюленските групи. И така, без да обръщам внимание на неприятелския огън, аз се захванах за работа. Отворих четирите резета на капака на кутията на тръбата за изстрелване, сложих я върху траверсата и я закрепих с ключалката. Шибаната система вече започваше да добива вид на установка за изстрелване на ракети с водене по кабел.

От вилата чух нов залп.

— Таймекс, мамка му, прикрий ме малко де.

Дясно на борд от мен дочух приятен звук на подавяща стрелба. В мига, в който го чух, намерих устройството за проследяване в дневна светлина, монтирах го в скобата му отляво на траверсата и го фиксирах на място. Последвах това действие със заключване на нощния прицел в

неговата скоба. След това взех захранващия кабел и присъединих куплунга „P1“ точно в мига, когато поредният залп от автомат „Узи“ от дървото прекрати стрелбата от вилата.

Възползвах се от тази възможност, за да монтирам батерията към кутията за захранване и управление, след това прекарах ръце по куплунгите. Изглежда, бях свързал всичко. Но кой знае. Ако бях правил всичко както се изисква, щях да пусна и програмата за собствена проверка. Затова отправих една страстна молба към Бога на ВОЙНАТА и включих системата.

Богът на ВОЙНАТА отвърна:

— Да бъде светлина.

И като видях, че светнаха светлинки там, където трябваше, знаех, че има Бог и че Той, разбира се, е БОГЪТ НА ВОЙНАТА и обича свирепи воители като мен.

И БОГЪТ НА ВОЙНАТА ми проговори на различни езици. И Той каза:

— Да заредиш своята шибана ракета, негоден куродъх педал такъв.

И, да, истината ви казвам, време беше да спра с тези шибани провидения и да зарядя шибаната ракета.

Скочих, дръпнах една ракета от цилиндричната тръба от фибростъкло от рафта на камиона и тя се изтърколи в ръцете ми. Кое то, разбира се, стана в мига, в който Богът на ВОЙНАТА реши, че ми е прекалено лесно, и накара онези *pelotudos* да изпратят пореден бараж от куршуми в посока към мен.

Но нямаше да спра. Гневът ми беше толкова нагорещен до бяло, че дори куршум в мозъка не би ме спрял. Претърколих се настрани, отпуснах тръбата на палубата, прокарах ръце по нея и открих две дупки от куршуми на една трета от края на тръбата.

О, мамка му. Ебати. Дики да върви на майната си. В момента държах бомба със закъснител. В средата на тези ракети има топлинни батерии, които осигуряват топлина и електричество. Те се захранват от избухлив фишек, който се включва при натискане на спусъка. Фишекът се влияе и от стрелба или всяко нещо, което може да произведе искра.

Нямаше да поемам никакви шибани рискове. Взех ракетата в ръце, изпълзях до края на камиона, изтърколих я навън, след това се

вдигнах от платформата, за да мога да извадя друга ракета от рафта и да започна отново.

Онези *pelotudos* трябва да бяха усетили нещо, защото изпратиха нов залп със своите „Узи“. Куршумите пръснаха палубата на двадесет сантиметра от носа ми и пратиха една треска в бедрото ми.

О, мамка му. Това започваше да ми омръзва много бързо. Изправих се и свалих втора ракета точно когато друга вълна от куршуми пръсна ламаринения рафт на десетина сантиметра над главата ми. Но този път се бях поучил от грешката си. Свалих тридесеткилограмовия цилиндър на палубата и изчаках да свършат, преди да започна работа.

Откъм вилата настъпи тишина. Изправих се на крака, сложих тръбата за изстрелване на около осем градуса, а после взех в ръце контейнера с ракетата като бебе, като придържах кърмовата ѝ част повисоко от носа, и леко я пуснах в тръбата за изстрелване. Опипом проверих дали са подравнени водещите крила. Пуснах задния край на скобата върху траверсата и натиснах надолу. Дръпнах дръжката на скобата на траверсата надолу и назад, което заключи ракетата в тръбата за изстрелване.

Готова ли беше ракетата за изстрелване? Мамка му, надявах се да е готова. Свих се зад оптическия мерник и центрирах кръстчето върху най-далечната стена на хола на хасиендата. Шибаният образ не беше ясен поради прекалената близост — говорим за диапазон под шестдесет метра. Това беше потенциален проблем, мамка му. Защо ли? Минималният диапазон на тези ракети е към шестдесет и пет метра, защото толкова са необходими на ракетата да се зареди. Но, честно казано, приятели, в този момент не давах и пет фъшкии за фина настройка или разлика в диапазона. Аз просто исках да взривя онези минетчии.

Дясната ми ръка завъртя тръбата за изстрелване нагоре, докато тя застана хоризонтално. Лявата ми ръка хвана спусъковия механизъм. Вдигнах лостчето за изстрелване, откачих капачето на спусъка и го натиснах. Твърдо.

Нищо не стана.

И след това разбрах защо нищо не стана. Защото системата изисква една секунда и половина, за да изпрати предпусковите инструкции до ракетата, за да започне химическата реакция във

вътрешните термични батерии, да взриви фишека върху бутилката с азот и да завърти жироскопа на ракетата.

В този миг ми се стори, че чувам поредица тракания и пукания в тръбата на ракетата. В който момент шибаният пусков двигател се включи и ракетата се изстреля.

Ето ви един закон от физиката: изстреляйте ракета в затворено пространство и експлозията ще ви нарани. Сякаш за да докаже закона, сътресението ме захвърли по лице към стената. Но имах късмет: шибаният въздушен удар унищожил кабината на шофьора, не мен.

Според един свитък разсекретени документи ракетата А1 изминава до триста метра през първите две секунди полет. Тази ракета се взриви с невероятно сътресение само за половин секунда (ако трябва да съм абсолютно точен, петдесет и три стотни от секундата), след като я изстрелях.

Това, приятели, е причината ракетата да изисква шестдесет и пет метра полет. На осемнадесетата стотна от секундата след пускането се задейства взривното устройство. На 0,53 секунда обезопасителният и взривяващ часовник поставя детонатора в съосие с бойната глава.

И точно в този момент нещата станаха интересни. Вижте, в бойните глави от първо поколение за тези ракети има само към два и половина килограма експлозив. Това не е много. Затова, ако съдя по размера на експлозията — а тя беше огромна, — сигурно ракетата е стигнала чак в кухнята и е улучила някоя от четиристотинлитровите бутилки за газ пропан, с които в тази част на света си хранят готварските печки. Защо ли? Защото взривната вълна беше толкова силна, че вдигна шибания покрив от проклетата хазиенда.

Добрата новина не свършваше тук. Останалото следва: гореупоменатата огромна като хуя ми експлозия беше последвана от многобройни писъци на тъпи копелета. Предполагам, това означаваше, че най-после съм привлякъл вниманието им по начина, по който аз обичам да привличам внимание.

Време за представление. Хванах пистолета си, изскочих от камиона и се хвърлих в дима, а Бумеранга и Скапания Ранди ме следваха по петите. Вътре усетих остър мирис: смес от силен експлозив, горяща пластмаса, обгоряла човешка плът и кръв. Това беше миризмата на ВОЙНАТА, а аз я обичам. Прекрачих прага с готов за стрелба пистолет и показалец на скобата на спусъка, като напредвах

бавно, крачка по крачка, и се насилвах да се движа, за да не се блъснат моите момчета в гърба ми, и през цялото време си припомнях основни положения. *Оглеждай и дишай. Не гледай в една точка. Мърдай си шибаните очи. Оглеждай и дишай.*

Оглеждай и дишай. Оглеждайидишай. Оглеждайидишай. Оглеждайидишай. Забелязах движение дясно на борд от себе си. Пистолетът ми се вдигна нагоре и мерникът намери цел. Натиснах спусъка и прерязах един от колумбийците по диагонал — девет куршума от бедрото до рамото. Падна зад един горящ диван. Прескочих дивана, като си опърлих брадата, и вкарах трикуршумен залп в главата му, за да съм сигурен, че ще остане където е.

— Отивам надясно — това беше силният фалцет на Бумеранга. Аз се извъртях точно навреме, за да видя как двамата с Ранди изчезват в гъстия дим към главния апартамент.

Чух шум вляво от мен, извърнах се, изстрелях два куршума в движение, инстинктивно си поех дълбоко дъх — от гъстия кафяв дим на шибания диван. Пареше адски силно, когато влезе в дробовете ми — сякаш бях поел свирепоразмерна глътка киселина. Но човек трябва да диша. Опитах да клекна на палубата, където въздухът беше по-чист. Но нямаше голяма разлика, защото от въздуха ми се виеше свят и ми се приповръща. Да, но какво толкова? МКН^[11], нали така?

Продължих напред към остатъците от сводестата врата към кухнята и частта за слугите. От степената на щетите и огъня, който гореше неконтролируемо в тази част на къщата, прецених, че отивах към частта на къщата, в която беше избухнала ракетата.

Оглеждай и дишай. Оглеждай и дишай. Влязох в нещо, което трябва да е било стая, край парченцата от онова, което само преди минути трябва да е било телевизор с голям екран в огромен дървен ъгъл. Прекрачих долната половина на един колумбиец. Очевидно този *pelotudo* беше разкъсан на две от експлозията. На метър встрани видях през сгъстяващия се дим остатък от тялото му. Червата му се бяха разплескали по стената срещу мен.

След това забелязах някакво движение вдясно от мен и инстинктивно стрелях натам.

Скъпи читатели, отбелязвал ли съм някога колко важно е да се броят патроните?

Разбира се, че съм отбелязвал това много пъти. Казвате, че сте взели този урок присърце. Добре тогава: колко патрона бях изразходвал до момента?

Оглушителна тишина от вас, задници такива. А, най-после един треперлив гласец признава, че не сте съвсем сигурни колко патрона бях изстрелял тази вечер.

Е, ето какво мога да кажа за този кратък диалог в Сократов стил: и аз не знаех. Стрелях веднъж, а после затворът на шибания пистолет застана в отворено положение. Така разбрах, че съм свършил патроните. Край. Суша. А всички ние знаем, че не носех резервен пълнител.

Предполагам, че лицето ми ме е издало. Защото тъпото копеле, по което стрелях, се хилеше като лайноядец, като стана, вдигна цевта на своя „Узи“ към мен и натисна спусъка.

Нищо не стана. Познайте защо: оръжието на тъпото копеле също беше празно. И той беше си броил патроните колкото мен.

Но това не го спря, кучият му син. Метна автомата настрани и се спусна срещу мен през дима със сгъваем нож с петсантиметрово назъбено острие в дясната си ръка, стиснат в така наречената хватка „нинджа“: върхът на острието сочеше нагоре, успоредно на ръката му, а режещият ръб сочеше напред. Така можеше да замахва към лицето ми, да извива ножа и да бодне, ако му дам възможност, или пък да ме пореже с острието, докато удря като боксьор.

Казвате нещо. Искате да ви обърна внимание. Сега? Когато към мен се спуска един въоръжен и опасен задник? Искате да знаете защо ме е страх от *pelotudo* с ножче с малко острие?

Вижте, ще ви кажа нещо за ножовете. Деветдесет и девет процента от пълните с тестостерон двадесетсантиметрови бойни ножове от специална стомана и с тежък връх, проектирани от самопровъзгласили се кофти копелета за много долари, са просто кравешки лайна. Всеки нож е смъртоносно оръжие, ако знаете как да го използвате. Да нанесете фатално поражение на човешко тяло ви е достатъчен само десетдоларов нож — имитация на „Спайдерко“, с петсантиметрово острие. То ще разреже всички важни артерии; ще предизвика смъртоносно увреждане; ще създаде необходимия хаос. Най-добрият сгъваем боен нож, който съм използвал, „Емерсън CQC-7“ (в онези дни Ърни Емерсън слагаше серийни номера на ножовете

си; моят е номер 007; подобаващо, а?), има острие малко под петнадесет сантиметра, като дори Ърни ще ви каже, че според някои то е малко дългичко като за ефективен сгъваем нож.

Добре, сега мога ли да се върна към работата, а? ВТК (ако не знаете, това означава въпросното тъпо копеле) се спусна към мен, вдигнал юмруци като боксьор. Замахна напред с дясната си ръка — онази с ножа. Изви китката си напред, а острието направи рязко режещо движение към мен — аз отстъпих с петата напред, за да се отдалеча.

Груба грешка. Петата ми опря в нещо и аз паднах, като тилът ми прасна пода с тупкане, от което ми се скръстиха очите.

— *Oye! Tu madre!* — Не само ме наричаше майкоосквернител, но ми се нахвърли като миризма върху лайно. ВТК знаеше как да се възползва от другия. Смени захвата, насочи върха на острието напред, като ръката с ножа описа широка дъга и се засили надолу към лицето и врата ми.

Но замахването го остави уязвим за контраатака. Аз парирах с цевта на пистолета, избих ръката с ножа настрани, а после рязко ударих нагоре — здравата, право в гърлото му.

Ето какво стана: ръцете ми бяха по-дълги от неговите, а удължената със заглушителя цев на пистолета прибави още няколко сантиметра. Освен това имам координация между очите и ръцете от световна класа. Та шибаният заглушител го нацели в адамовата ябълка.

На лицето му се изписа изненада, когато пое удара. Поотслабих му ентусиазма и със сигурност нанесох сериозни щети на трахеята му. Но не достатъчно, за да го спра, минетчията му дребен. О, не. Отърси се от болката и се нахвърли върху мен, като удряше, риташе и пищеше сладки нещица за родителите ми, докато опитваше да се прави на Майк Тайсън и да ми отхапе ухото, като в същото време заби ножа в рибицата ми.

Всичко по реда си. В такива ситуации трябва най-напред да се справите със заплахата. Затова опитах с двете си ръце да хвана ръката с ножа.

Това беше по-трудно, отколкото може би си мислите. Да, аз съм силно копеле. Но и онзи беше силен. И беше жилав и решен да не бъде убит. Освен това дясната ми ръка бе омотана в ремъка на пистолета ми, който, ако си спомняте, беше овесен на гърдите ми.

Ударих ръката с ножа нагоре. Острието проблесна край ухото ми — почти достатъчно близо, за да ме направи втори Ван Гог. Опитах да се претърколя, но не успях да измъкна ръката си от ремъка достатъчно бързо.

Което му позволи чакания миг и той успя да ми направи едно Z на лявата ръка. Мамка му — тоя за кого се мислеше, за шибания Зоро ли?

Мамка му, сигурно ще трябва да ме шият. Но сега не можех да направя нищо, освен да продължавам да нападам.

Отново замахна. Този път успях да отбия удара, да отблъсна ръката му, а след това да я стисна с лявата си лапа. Извих я встрани от тялото си, достатъчно далеч, за да мога да освободя дясната си ръка, да я вдигна нагоре, нагоре, нагоре и да го стисна за китката.

Груба грешка. Бях хванал острието точно между пръстите си. Той изви китката и неприятният край на острието отне половин сантиметър от десния ми показалец. Потече адски много кръв.

Но, честно казано, не ми пукаше. Вече се ядосвах. Хванал го бях с двете си ръце. Претърколих се надясно и го ударих отстрани по лицето — *прас!!* — с левия си лакът, като се целех в очната дъга, която представлява тънка костна черупка от външната страна на лявото му око. Това го зашемети. Така той ми даде още една възможност и аз отново го ударих, като забих костици от очната дъга в черепа. ТК изпищя. Изпусна ножа. Той падна до лявото ми ухо. Сега онзи искаше само да избяга. Паникьоса се. Опита да се изтърколи от мен, като буташе с колене и помпаше с крака.

Лошо решение. Защото сега и той, и аз знаехме, че беше време да умре. Кървеше вътрешно. Виждах го по кръвта, която се процеждаше в ъгъла на лявото му око. Много му здраве.

Изтърколих се изпод него и отново го праснах по лицето. Той се дръпна и се сви. С периферното си зрение забелязах ножа и посегнах към него.

Той забеляза какво правех и това никак не му хареса.

Но не можеше да направи почти нищо. Сега аз държах ножа в ръка със същата хватка „нинджа“. Ударих го по лицето с лявата си ръка, от което главата му отскочи от плочките на пода. Когато главата му отскочи в обратна посока, аз прободох врата му с ножа.

Не трябваше много. Острието на ножа не влезе повече от сантиметър и половина. Но това стигаше да разкъса вената от лявата му страна и голямата подключична артерия отдясно. Не е необходимо да навлизам в технически подробности и да ви обяснявам, че за много кратко време изтече много кръв.

Издъхна бързо, защото сърцето му трябва да биеше със 180 удара в минута. А с всеки удар бълваше кръв. Част от нея влезе обратно в дробовите му и той се задави.

Да го довърша, казвате? Аз бях го довършил. Той си беше мъртъв. Само дето още не го знаеше.

Претъркожих се на колене, като дробовите ми пареха от дима и физическото усилие. Огънят се засилваше. Време беше да тръгвам. Измъкнах се от стаята и се натъкнах на Ранди Майкълс, който се появи от дима от кухнята.

— Там имаше трима — каза той спокойно. — Взех им всичките документи.

Слабото тяло на Бумеранга се появи от крилото със спалнята, което беше единствената относително непострадала част.

— Чисто е, *Pibe*.

— Намери ли някакви документи?

Главата му се поклати настрани.

— Не, само няколко бележки от плащане с кредитни карти.

— Колко танга има долу?

Вече ми се виеше свят, мамка му. Димът наистина започваше да ми пречи, а огънят стана неуправляем.

Скапаният Ранди се замисли за няколко секунди, като броеше на пръсти.

— Осем — отговори. — Девет, ако броим онзи, който очисти до стената.

— Има ли оцелели? — Хубаво щеше да е да можем да разпитаме по някой и друг *pelotudo*.

Но нямаше да можем. Бумеранга поклати глава.

— Не, *Pibe*.

В такъв случай трябваше да продължаваме.

— Бумеранг, двамата със Скапания вземете семтекса и взривете шибания камион — не искам нищо да остане от ракетите. Ще се

постарая да залича всички наши следи в къщата. След това да се махаме отгук, преди да са дошли други.

[1] Град от филмите-уестърни, в който се стреля безразборно. — Б.пр. ↑

[2] Тъпи копелета, на жаргона в Южна Америка. ↑

[3] Това е лъскане на бастуните, съпроводено от големи количества ром. ↑

[4] Лизане на катерички. ↑

[5] На арабски това означава подкуп. ↑

[6] Герой от едноименен американски сериал в стил уестърн. — Б.пр. ↑

[7] Тъпо копеле номер едно (исп.). — Б.пр. ↑

[8] Хектор, какво става (исп.). — Б.пр. ↑

[9] Носове. ↑

[10] Въоръжени & Опасни. ↑

[11] Рейнджъроеговор за „Майната му, карай напред“. ↑

ГЛАВА 15

Прибрахме се в оперативната квартира в 03:15. Мик се обади по телефона на младия Робърт Евърс и го накара да разбере колко е важно да се срещне с нас незабавно, за да го информираме за събитията от вечерта. Разгледах документите, които бяхме взели от вилата. Най-значителното беше един комплект диаграми — улични карти, на които имаше посочени маршрути за евакуация, снимка на американското посолство с размери 20×15 см, с отбелязани с кръгчета цели за ракетните снаряди, както и изобилни бележки на *Español* — всяка от които ме убеди *sin sombra de duda* — без абсолютно никакво съмнение, — че Гуилям и приятелчетата му от „Защитниците на зелената ръка“ нямат никакво намерение самите те да провеждат операцията срещу американското посолство.

Точно както при операциите в Северна Ирландия, в които членове на ИИРА, „Ирландското братство“ и „Ирландската народна армия“, бяха участвали като заместители, Гуилям и Джери Кели бяха наели банда наркотерористи, за да им свършат мръсната работа в Буенос Айрес. Други схеми и бележки показваха къде онези *pelotudos* трябваше да разположат камиона, как да нагласят ракетите и точно къде да поставят пластичните заряди.

Само дето схемите на листа хартия, който държах в ръце, показваха, че всеки нещастен гъз, който пъхне картончето с означение „А“ в прореза „Б“ щеше да се самовзриви. Не беше никак зле: първо наемаш куп задници да убият голям брой американци, а после ги прецакваш и ги караш да се погрижат да се самовзривят, преди да бъдат заловени и разпитани.

Според графика, който Гуилям беше оставил след себе си, онези *pelotudos* трябваше да наблюдават посолството през следващите петнадесет дни чрез разхождача на кучета. Трябваше да извършат нападението с реактивните снаряди на шестнадесетия ден. От една надраскана от ръката на някой *pelotudo* бележка се разбираше, че сеньор Гуилям, нямаше да им се обажда повече. Те трябваше да действат без отказ и колебание на Ден Шестнадесети. Това ми

трябваше: фактите, които доказват вината, се намираха точно под носа ми. И двамата братя Кели бяха виновни точно колкото си мислех. И по тази причина имената на Джери и Гуилям влязоха в списъка на смъртните присъди, който нося в главата си.

Документите ме убедиха също, че независимо от тиктакането на часовника, сега имахме груба идея кога е важният ден: след две седмици и два дни. Имаше смисъл: ако Гуилям щеше да прехвърли ракетите от „Патриция Десенс“ на своята яхта, нямаше да се случи нищо, докато „Балтай“ не пристигне до мястото, където щяха да използват ракетите срещу британска/американска цел, за която знаехме от прехванатия в кръчмата разговор, че ще гарантира многобройни жертви от англичани и янки произход.

Докато разсъждавах над информацията и налагах наказания заедно с Бумеранга, Скапания Ранди и Таймекса, се почистихме и се погрижихме за разнообразните им натъртвания, цицини и охлузвания. Със своите се заех едва след като те бяха се почистили и позакърпили. Огледах отражението си в огледалото в малката задимена баня, след като излязох от душа. Какво да ви разказвам за цветовете синьо и черно (и пурпурно, и зелено, и жълто като горчица, и червено). Представлявах нещо като жива боксова круша. Мога да добавя също, че се чувствах точно като такава.

Но нямаше време да давам оценка на болката. Предстоеше ми твърде много работа. И, както се оказа, малък срок за действие.

Още преди да се заема със своите цицини и охлузвания, нападнах телефона, за да се свържа с Нод. Не беше лесно: измина повече от час, преди гласът му да изръмжи по линията:

— Да, скипере?

— К'во става, Нодстър?

— В движение сме, скипере, тичаме. Нашето момче стана преди шест часа и се чупи.

— Знаете ли къде е?

— Не.

Това определено хвърли прът в колелата на спретнатия ми сценарий.

— Мамка му!

— Амин, скипере. Джер...

Прекъснах го:

— Без имена. Без имена.

— Ясно. Нашият човек отиде сам с кола до летището в Нортхолт.

— Нортхолт. Къде е това, по дяволите?

— Западно от града. Близко до Ъксбридж.

И това не ми помогна много. Честно казано, хич не ми пукаше на ръждивата пишка къде се намираше шибаното летище.

— Е, Нод. Докладвай ситуацията. Кажи ми важните неща.

Чух го да си поема дълбоко дъх, за да се съсредоточи върху мисията. След това събра мислите си и продължи с прости разказни изречения:

— Проследихме го. Без проблем. Дигър се метна на едно колело и го изпревари до летището с петнадесет минути. Така го хванахме в скоба. Но оня кучи син не търсеше самолет. Качи се на един частен хеликоптер. Един от хората на бригадния генерал отиде в контролната кула. Казали му, че целта лети за Станстед.

Станстед. Знаех всичко за Станстед. Това беше третото по големина летище в района на Лондон. Намираше се право на север от града, близо до шосе „М-11“. И точно там Джери Кели държеше частния си самолет.

— И?

— Проследихме го, но сбъркахме. Бях оставил Найджъл в Станстед да наглежда самолета, който нашият човек държи там. Но оня не се качи на него. Чакаше го един „Гълфстрийм III“ със загрети двигатели. Пилотът беше представил маршрут на полета до Орли, Париж.

— И?

— Измъкна се, преди да успеем да направим нещо. Аз се свързах с французите. Обадох се на стария ти приятел Жак Лили от френската антитерористична група. Той ми каза, че онези не са пристигнали.

Казах на Мик какво ми предаде Нод. Той посегна към телефона и каза на Нод едно име и телефон в Херефорд, където се намираше 22-ри полк на САС.

— Обади му се. Кажи му, че аз съм ти казал да се свържеш с него. Той ще те попита за парола. Кажи „черен пазач“ и поискай отговор от него. Той ще отговори „железен“. Това е нашата парола. Този човек ще ти помогне да проследиш онова копеле.

Мик ми върна слушалката. Нод каза:

— Има още лоши вести, скипере.

Отговорих, че нямам нужда от повече лоши вести. Очевидно той не слушаше.

— От кабинета на адмирал Фланъри опитват да те намерят вече ден и половина.

Шибаният Еймън Демона.

— Знаеш ли какво иска?

— Не, само дето самият той се обади третия път. Каза да ти кажа, че си нарушил споразумението с него. Каза ми, че знае, че си извън резервата, и като се върнеш, ще трябва да плащаш адски много. След това ми пръсна задника, че не мога да те намеря, защото той бил поемал удари, без да е виновен.

Това не беше добре. И вие, и аз знаем, че Еймън и „МИ5“ бяха нагласили *тоі* за провал със „Защитниците на зелената ръка“, защото с Мик бяхме разбрали сценария още преди седем глави. Но се бях надявал, че вече щях да съм се върнал в Лондон с достатъчно мръсотия за „Защитниците на зелената ръка“ и братята Кели, че да създам цяла торба политически проблеми на Еймън Демона и сър Роджър Холанд, ако не се съгласят с настояването ми да погна Джери и Гуилям *sans* последствия. В края на краищата можех да създам един тон притеснения на Уайтхол и на Вашингтон, като разкажа онова, което вече знаех, а често то е достатъчно, за да помогне да свършим работа.

Но тъй като в момента наистина се бях отклонил от резервата — спомнете си, че в аржентинските компютри се водех укриващ се от властите, — Еймън беше в по-изгодна позиция. Което означаваше, че можеше да представи поведението ми във Вашингтон както си пожелае и Вашингтон щеше да се съгласи.

Позволете да ви дам малко политически истини: един полковник от ВМС може да събори един адмирал, посланик или шеф на станция на ЦРУ, ако има политически лостове. Знам това, защото съм го правил много пъти в миналото. Точно сега нямах нито лост (взломаджийски), нито опорна точка, което, лостообразно казано, ме оставяше на сухо.

Но всичко това беше мой проблем, а не на Нод. А Еймън беше задник да му крещи. И по-лошо: той се беше проявил като негоден, шибанияшки тъп лайноглавец с оплакванията си за своето си положение. Мислите, че се превземам. Да, но не е така. Да КОМАНДВАШ означава да застанеш начело и да вземаш решения,

които да отстояваш независимо дали побеждаваш, или губиш. Днешните командири — от президента надолу — имат склонност да скимтят и да винят всички около себе си, когато нещата се объркат, вместо да кажат „Да, прави сте, осрах се“.

Вижте как бившият министър на енергетиката, Бил Ричардсън, реагира при дългата поредица осирания в нашите ядрени лаборатории в Лос Аламос, Ню Мексико, където китайците проведоха серия шпионски операции и ни откраднаха ядрените тайни и чертежите за бойни глави и където дискетите на групата за антитерористични действия към Министерството на енергетиката бяха откраднати или копирани. Вместо да поеме отговорността с думите „Това стана по време на моето дежурство и аз поемам вината“, той опита да хвърли вината върху подчинените си.

Е, Бил Ричардсън и всички шибани командири като него да вървят на майната си. Нямаме нужда от задници като тях на челни позиции. Трябват ни водачи, които не се отказват от решенията си.

Затова казах на Нод, че аз ще се оправям с адмирала. Казах му също да държи шибания мобилен телефон подръка, защото не исках да работя във вакуум. След това затворих телефона.

— Добре, задници, слушайте: и двамата Кели са в движение. Вече знаем, че шибаната им операция е в ход.

Мик кимна в знак на съгласие.

— Имат ракетите. И са избрали втората си цел.

Бумеранга се обади:

— Но ние все още нямаме никаква представа къде е целта, *Pibe*.

Унилите гримаси на хората показаха, че според тях бяхме напълно осрани.

Оказа се, че хората ми не бяха съвсем прави. Станахме напълно осрани в 04:40, когато Робърт Евърс пристигна в тайната квартира с нетипично раздърпано облекло.

— Мога да ви кажа, господин Марчинко — съобщи той, като си играеше с яката на намачканата си риза, — че един от най-старшите хора във вашето посолство никак не ви харесва.

— Вероятно имаш предвид местния шеф на ЦРУ Мел Потс — казах. — Имахме някои недоразумения.

— Не се съмнявам в това. Защото е убедил аржентинците да ви арестуват — каза Робърт Евърс.

Що за конски лайна!

— На какво основание?

— Нападение над дипломат с цел убийство — отвърна Евърс.

Погледна ме.

— Какво, по дяволите, сте му направили?

— Прободох го с игла за вратовръзка.

От лицето на Робърт разбрах, че не е сигурен дали говоря сериозно. Поклати глава объркано и продължи:

— Отначало аржентинците не искаха да се съгласят, защото онзи... акт е извършен на суверенна американска почва, искам да кажа, във вашето посолство.

— Какво ги е убедило да се съгласят?

— Със съжаление трябва да кажа, че го стори нашето посолство. Поради добрите отношения на вашия посланик с моя посланик, моят посланик предложил на аржентинците да уважат искането, защото участвате в непозволена операция, която според Лондон и Вашингтон се била объркала ужасно.

Евърс погледна Мик Оуен.

— Господин Марчинко трябва да бъде предаден на американските власти и върнат в Съединените щати под охрана.

Мик Оуен изстена.

— Това ли е всичко, Робърт?

— Само наполовина. „МИ5“ знаят, че и вие сте тук, господин Оуен — добави Евърс.

Изглеждаше напълно безпомощен.

— Господин Оуен е обявен за персона нон грата от аржентинското правителство — избърбори той.

Мик свъси вежди.

— Това е доста трудно, тъй като не пътувам с дипломатически паспорт.

Изражението на Робърт Евърс ни убеди, че не е чак толкова трудно.

— Господин Оуен, искат да се върнете в Лондон незабавно.

— Кой?

— Министерството на отбраната.

Настъпи неловко мълчание. Реших да бъда свирепо директен.

— Робърт — казах, — ще трябва да ни помогнеш да излезем от страната, без да ни спират.

— Какво? — Лицето на младия британец придоби студено като камък изражение.

Но не позволих това да ме спре. Показах му материалите, които бяхме взели от вилата на Гуилям, и му обясних как братя Кели бяха планирали да използват наркотерористи за нападението над американското посолство. След това за десетина минути му обясних накратко какво бяха открили ПД „Браво“ за Гуилям и Джери Кели и му казах за „Защитниците на зелената ръка“ и за начина им на действие. Обясних му също за тайната връзка между Еймън Демона и „МИ5“ и недоволството от изключването на „МИ6“ от тези операции поради някакви идиотски взаимоунищожителни политически вражди между разузнавателните служби.

След това свързах точките на картинката и обясних значението на всичко, което с Мик бяхме открили до момента, и какви са последствията, ако не успеем. После казах на Робърт Евърс, че не е възможно да не успее със или без неговата помощ.

— Залогът е много голям, Робърт. Твърде много хора вече загинаха заради тези задници. И ако оставим Вашингтон и Лондон да определят как ще се играе играта, ще загинат още много хора. Е, това може да е политически приемливо решение за тълпа цинични политици. Но за мен няма смисъл в това да оставиш невинни хора да умрат без нужда. Затова искам твоята помощ.

Настъпи пауза. После той ме изглежда спокойно.

— Господин Марчинко, напишете арабските цифри върху цилиндрите за ракети, които сте открили на борда на „Патриция Десенс“, и ми покажете картата, която сте взели от рубката.

Написах арабските цифри на хартиена салфетка. След това измъкнах проклетата карта, развих я и я разположих върху масичката за кафе. Водата беше размазала дебелиите черти от червен молив, но не беше ги заличила.

Британският шпионин потупа хартиената салфетка.

— Тридесет и осем.

— Точно така — отговорих.

— Значи са ракети „Екзосет“ — каза. — За изстрелване от кораби.

След кратко мълчание продължи:

— Спряха да произвеждат ММ — съкращение за *missile marin* — тридесет и осем по средата на седемдесетте години. Доколкото си спомням, заменена е от ММ четиридесет, влязла на въоръжение през 1993 година.

Да, когато младият Робърт Евърс още е бил в гимназията. Прав беше, разбира се, а аз бях идиот, че не си спомнях останалите цифри.

За онези от вас, които са твърде млади, за да знаят, „Екзосет“ са френски ракети, летящи със скорост под тази на звука над морската повърхност, разработени за удари по големи бойни кораби. Приличат малко на ракетите „Круз“. При съвършено попадение — точно във ватерлинията — две ракети „Екзосет“ биха стигнали за потопяването на повечето от корабите на служба днес.

И Гуилям имаше две от тях. Развих картата от „Патриция Десенс“ и я поставих върху хартиената салфетка. Разбира се, моето тълкование беше, че лодката на контрабандиста ще се срещне с яхтата на Гуилям някъде в морето около Пунта дел Есте. Затова капитанът носеше съвременния мобилен телефон.

Робърт Евърс слушаше и внимателно наблюдаваше картата. След това няколко секунди барабани с пръсти по масичката.

— Смятам тълкованието ви за вярно — каза той с официален тон.

— Робърт — обадих се, — можеш ли да използваш влиянието си сред аржентинците и да направиш така, че станалото във вилата да не се разчуе?

Младият англичанин помисли няколко секунди.

— Смятам, че мога да го направя — каза. — В края на краищата, ако подозренията ви са верни, то онези хора трябва да имат досиета в полицията. В такъв случай всичко може да бъде представено като схватка за наркотици или като провалил се обир.

— Можеш ли да го направиш сега?

— Искаш да кажеш точно сега ли?

Поклатих глава утвърдително.

— Важно е.

Робърт Евърс сви рамене.

— Мисля, че да.

Вдигна слушалката на телефона, набра един номер по памет, а после проведе триминутен разговор с някого на име Хорхе, за да му обясни сценария, който го бях помолил да подаде на властите.

— *Si, Jorge — claro. Chau.*^[1]

Робърт Евърс сложи слушалката върху телефона.

— Готово — каза. Погледна ме. Изражението на лицето му говореше ясно, че е по-добре да не искам повече услуги.

Но не възнамерявах да го оставя така. Както казах, залогът беше твърде голям.

— Робърт — казах, — ти направи много за нас. Сега трябва да ни помогнеш да излезем от страната. Нямаме време да си играем.

Той замълча още веднъж. Накрая се обади:

— Ако някога се установи, че съм ви помогнал да избягате — каза той на Мик, — кариерата ми ще приключи незабавно.

— Разбирам това, момчето ми — отговори Мик. — И ти вече направи много за нас. Каквото и да казва Дик, аз не мога да искам повече от теб. Ще трябва да се справим със ситуацията сами.

— Разбирам, че опитвате да направите нещата по-лесни за мен, господин Оуен — каза Робърт Евърс. — Но трябва да се съобразите с поста ми.

— Да — отвърна Мик. — Всички разбираме това.

— Не мисля така — заяви Робърт Евърс, като в гласа му се прокрадна официална нотка.

Мик понечи да каже нещо. Но нещо в позата на младежа ме накара да сложа длан върху ръката на Мик и да го обуздам.

— Според мен Робърт иска да ни каже нещо — обадох се. — Мисля, че трябва да го оставим да го каже.

По лицето на младия англичанин си пролича колко благодарен е.

— Както намекнах — започна той, — става все по-трудно човек да си върши работата както трябва предвид политическия климат, в който работим в посолството. Човек няма право например да следи хора като Брендан О'Донъл. Защо? Защото посланикът изрично ни забрани да предприемаме действия, които биха довели дори до най-смътната вероятност от дипломатически проблеми тук, в Буенос Айрес. Човек няма право да следи групите на активните терористи, защото посланикът реши, че нито жестокият ислямски

фундаментализъм, нито наркотероризмът са проблеми на Великобритания. Не ще и да чуе, че групи, отцепили се от ИРА, се снабдяват с оръжие и муниции от Иран или от южноамериканските наркокартели и определено не желае да разглеждаме вероятността, че *drogistas*^[2], които работят в Аржентина, биха могли да повлияят неблагоприятно на мирния договор.

— Откровено казано — продължи той, — човек не може да работи ефективно при такива ограничения. И затова човек от време на време нарушава правилата.

Разбих го. Този начин на работа беше и моят начин да заобикалям апаратчиците, които контролираха Военноморските сили. От години го правех. Приятно беше да видя, че моят начин се пренася от следващото поколение Воини.

Младият англичанин продължи:

— Мога да погна хората от „Защитниците на зелената ръка“ — заяви той с решимост в гласа. — Ще направя необходимото да не постигнат целите си, както и след като ги арестуват, моите аржентински съюзници да успеят, да кажем, да ги „изгубят“ някъде из системата на наказателното правосъдие.

— Това може да е опасно — каза Мик. — Възможно е да има сериозни последствия.

От лицето на Робърт Евърс разбрах, че той е обмислил последствията и има желанието да ги понесе.

— Както обясних — каза той, — понякога човек трябва да нарушава правилата.

Прокара ръка през рошавата си коса, за да я отмести от очите си.

— Затова реших да ви помогна при престоя ви тук, в Аржентина. Ако аз не мога да действам както трябва, навярно вие ще можете. Струваше си риска. И така ще бъде.

— Благодарим ти, Робърт — казах. — Ти ни помогна много.

— И сега — каза той — искате да наруша правилата още малко.

Нямаше как да заобиколя казаното.

— Да. Ако кажеш, че трябва, аз и момчетата ще се измъкнем сами от Аржентина. Но не можем да го направим без твоя помощ.

Робърт Евърс каза:

— Знам това.

— И?

— И вече съм решил да ви помогна. Трябва да плащам един кръвен дълг — и с удоволствие ще го платя.

— Кръвен дълг?

Робърт Евърс погледна встрани от мен.

— Господин Оуен — каза той, — ако не сте били вие, баща ми сега щеше да е мъртъв.

Извърнах се към Мик:

— Стори ми се, ти каза, че баща му е инвестиционен банкер, когото познаваш от казармата и който ти дължал огромна сметка от бара в хотел „Риц“ в Париж.

— Така е — възмутено отговори Мик. — Дължи ми двеста лири и смятам да си ги взема.

— Той дължи на господин Оуен много повече — намеси се Робърт Евърс. — Баща ми и господин Оуен са служили заедно в двадесет и втори полк през седемдесетте години. Господин Оуен е спасил живота на баща ми.

— Това стана в Мирбат, на южния бряг на Оман — обясни Мик. — През 1976 година Колин — това е бащата на Робърт — и аз участвахме в така наречения британски армейски екип за обучение. Десет души бяхме, включително аз и Колин, които бяхме само лейтенанти, и осем старшини. Не знам какво търсеше Колин в САС. Той беше възпитаник на Хароу и Кеймбридж и така нататък. Пък и имаше и жена и дете в пелени — младия Робърт.

Погледнах Мик впечатлен.

— Не знаех, че си служил в Оман.

— То беше малко преди да се срещнем, Дик — обясни той. — Бях хлапак, без кръвно кръщение и новопроизведен. Това ми беше първото пътуване зад граница.

Той протегна големите си ръце и посочи Робърт с палец.

— Баща му и аз си бяхме в леглата, когато избухна адът. Стотици комунистически копелета се юрнаха от хълмовете. Имаха минохвъргачки и тежки картечници.

След кратка пауза продължи:

— Откраднали бяха и два омански бронетранспортъра. Мамка му — имахме три джипки, две от които бяха пръснати на парченца през първите три минути. Както и да е, баща му изскочи от спалния си чувал като куршум, грабна си сандалите и един автомат „Браунинг“ и

се засили към покрива. Аз го последвах с един от местните волнонаемни — наричахме ги фирк; те бяха бивши партизани, избягали от комунистите на наша страна, — защото горе бяхме нагласили лека минохвъргачка, предварително прицелена към най-вероятното място за нападение.

Робърт кимна.

— Моят баща ми е разказвал за това.

— И двамата се бяхме уплашили до посиране — това казал ли ти е?

Младият англичанин кимна.

— Каза, че можело да стане много напечено.

Мик ме погледна.

— Можело друг път. Ако комунистите ни бяха хванали, щяха да ни одерат живи за назидание на населението. Пък и не харесваха особено много нас, неверниците.

Ранди запита:

— Как се справихте?

— Нямаше съмнение, че щяха да ни превземат — отвърна Мик. — Но на половин километър от нас имаше стар форт с омански войници, който щеше да ни служи много по-добре за прикритие, отколкото постройката от слама и кал, в която се намирахме. Разглобихме минохвъргачката, свалихме я от покрива, взехме си оръжията и тръгнахме по дългата пресъхнала река към форта, като прикривахме отстъплението си със стрелба, колкото беше по възможностите ни. В който момент се намеси мистър Мърфи и Колин Евърс получи куршум в гърлото. Скъса му някаква артерия, мамка му.

Робърт Евърс се намеси:

— Баща ми припаднал. Но господин Оуен го носил през целия път, като натискал раната, за да го запази жив.

— Баща ти не тежеше чак толкова много — каза Мик. Усмихна се кисело. — Но след първия половин час гаубицата започна да ми създава големи проблеми.

Вижте, и аз си падам да слушам бойни истории, но всичко това трябва да целеше нещо и запитах какво е то. В края на краищата трябваше да гоним танга, а ситуацията се беше усложнила от факта, че властите ни търсеха.

Робърт Евърс посрещна думите ми с очевидно нетърпение.

— Тук има нещо важно, полковник — каза. — То трябва да бъде разбрано.

— Осъзнавам думите ти, Робърт. Но, честно казано, трябва да тръгваме скоро.

— Ще тръгнете, полковник. Но първо трябва да разберете взаимоотношенията, на които почива помощта ми. Господин Оуен е спасил живота на баща ми — и фактът, че е направил нещо толкова лишено от егоизъм, винаги е бил от значение и ме е мотивирал силно...

— Дик — прекъсна го Мик, — Робърт не е бил в армията. Учил е в Хароу и Кеймбридж като баща си. Тузар е. Винаги знае кой нож и коя вилица да използва. Сега работи сам — съвсем сам. И затова не разбира колко можеш да се сближиш с някого, особено като споделяш една спалня и сереш заедно с него в някоя Едемска градина някъде в Петия свят.

Ясно. Мик имаше право, разбира се. Младите мъже като Робърт Евърс не разбират, че няма друго изживяване, което сближава хората повече от това да си бил с някого заедно под обстрел като част от бойна единица в бойна мисия. Концепцията да загинеш за приятеля си е доста непозната на повечето млади хора. Днешните деца рядко срещат хора, които желаят да зложат живота си за своите приятели. Но не е сега времето и мястото да започваме монолог за жалкото състояние на страната ни.

— Господин Оуен, аз просто искам да разберете мотивацията ми — каза Робърт Евърс.

— Твоята мотивация? — Мик беше очевидно объркан.

— Аз дори не мога да се бия до вас, както баща ми — продължи Евърс. — Но мога да се бия до вас по своя начин.

Сега всичко се изясни. Лицето на Мик придоби по-меко изражение.

— Разбирам те, момче — повярвай ми, разбирам те.

Робърт Евърс въздъхна с облекчение.

— Добре. В такъв случай вземете това — с поздравии от баща ми, и го използвайте добре.

Евърс извади половин дузина френски паспорти от вътрешните джобове на самото си и ги сложи на масата.

Аз взех най-горния и го разгледах внимателно. Беше издаден на името на Мартин Троасгро. Цветната снимка на Бумеранга — едната от онези, които Евърс беше поискал — бе ламинирана и подпечатана професионално с холографски печат *Republique France*^[3], като по-близък до истинския не съм виждал. Онзи, който го беше направил, си знаеше работата не по-зле от нашия майстор на документите в ЦРУ, Фреди Фалшификатора, защото работата беше отлично свършена, чак до компютъризираната кодова лента на Европейския съюз, ламинирана на предната корица на паспорта, която позволяваше той да се чете като кредитна карта. Онемях. Разлистих купчината, докато намеря собствения си паспорт. Аз бях станал жабар на име Макс Берто. Мик Оуен беше Серж Ивер. Останалите също имаха други имена. Във всеки паспорт имаше валидна туристическа виза.

— Баща ми каза, че следващия път, когато минавате през Париж, той черпи шампанското.

Мик също онемя. Накрая успя да проговори:

— Колин ли го е казал? Как успя да се справиш за толкова кратко време?

Робърт присви очи.

— Предполагам, че трябва да наречем това семейна тайна — отвърна той загадъчно. — Баща ми каза „Прави каквото ти кажат, дрипав боклук такъв“.

Бузите на младежа веднага се наляха с червено.

— Това бяха неговите думи, господин Оуен, не моите и той ми заръча да...

— Разбирам, Робърт, разбирам — каза Мик с паспорт в ръка и все още невярващ какво огромно нещо бяха направили за нас. И в този момент изражението му се промени. Току-що беше осъзнал, че старият му приятел Колин Евърс не е просто разкошно живеещ инвестиционен banker с голям апартамент до „Шанз-Елизе“, а че вероятно това е НОП (неофициално прикритие) за много старши офицер от разузнаването в SIS, британската разузнавателна служба, позната още като „МИ6“, и че Робърт беше последвал избраната от баща си професия.

Но никой нямаше да споменава и дума за това. Нито сега и тук, нито никога. Ничие прикритие нямаше да бъде компрометирано заради нас.

Робърт Евърс наруши тишината.

— Предложението ми към всички вас — каза — е да се качите на кометата за Монтевидео. Там можете да си вземете визи за Уругвай. Самолети на компанията „KLM“ летят до Амстердам през Бразилия. „Плунка“, което е националният превозвач на Уругвай, лети до Мадрид, като спира в Рио де Жанейро. Както и да е, ще се върнете в Лондон до шестдесет часа, без никой да разбере нищо. Оттам, господин Оуен, ще се оправяте сами.

[1] Да, Хорхе — ясно. Чао (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Наркотрафиканти (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Република Франция (фр.). — Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА

СТРАДАНИЕ

ГЛАВА 16

09:19. Стигнахме Монтевидео и преминахме през митницата и емигрантската служба без инциденти. Вече знаехме, че документите са добри. Но не исках да заминавам за Лондон веднага, защото в тази част на света имаше още малко недовършена работа. Първото нещо беше да се регистрираме в хотел на име „Ла Сима“ в старата част на града. Това беше западнал хотел с две звезди, студена и гореща курва на всеки метър във фоайето, мазни килими, стаи, вмирисани на цигари, и старомодни телефони с шайби, модел около 1966 година. Опитах да се свържа с Нод по мобилния телефон. Но очевидно мистър Мърфи беше успял да се промъкне с нас, защото не успях да се свържа. Чувах единствено неясно записано съобщение, че или собственикът на телефона, който набирах, го е изключил, или е в зона извън обхват и не може да приеме обаждането. Прекратих опитите и се обадох на старшина Джариел.

Старшината с облекчение каза колко се радва, че сме се измъкнали от Аржентина. Но ме предупреди да не надигам глава, особено в Монтевидео.

— В момента тук много хора те търсят, Дик, и не мисля, че ще спрат до границата.

Разбрах това. Но нямаше значение — не и когато Гуилям и Джери бяха на свобода и шибаният часовник тиктакаше така шумно в главата ми. Затова благодарих на старшината за загрижеността и вниманието, след което се заех с належащите неща. Първо го информирах какво сме намерили във вилата на Гуилям и какво направихме, за да не бъде използвано то срещу американското посолство в Буенос Айрес. Тъй като не можех да изключа, че е възможен втори опит срещу посолството, исках старшината да вземе активни контрамерки и да осигури мястото срещу евентуални нападения с ракети — и да си отваря очите за колумбийци и други възможни наркотерористи.

— Ще поръчам противоракетни екрани — отвърна старшина Джариел. Говореше за едно нещо, което прилича на двуслойна мрежа

от синджири. Ракетата може да проникне през нея, но водещият я кабел се закача в брънките на веригите и се къса. Това е ефективна и проста защита.

А защо не е била сложена такава досега? Нека старшината обясни.

— Попречиха ми — каза той. — Посланикът и старият ти приятел Мел ми казаха, че така ще изглежда, сякаш се правим на крепост. Но сега ще мога да поема инициативата.

Старшината добави, че благодарение на информацията, която бях му дал, ще може да работи тихо с колегите си от аржентинските служби, за да изготвят нов план за охрана — да ускорят времето за реагиране и да осигурят по-нестандартна и ефективна стратегия за сигурността, — без да се налага да минава през посланика или Мел Потс.

Накрая старшината каза, че по неофициални канали ще се свърже с професионалистите от Бюрото за дипломатическа сигурност и ще поиска МЕС — екип от осем души-стрелци от Агенцията за национална сигурност, познати като Мобилен екип за сигурност, — за да преобучи местните полицаи, да проведе нова оценка на опасността и след това да реализира обновен план за охрана на посолството. Една формална оценка на този екип щеше да извади Потс и посланика от обращение за известно време и да позволи на старшината и неговите хора да направят промени за добро.

Когато старшината попита дали може някак да се отплати за тази услуга, му отвърнах, че ми трябва малко организационна помощ, за да си намеря малка речна лодка, която се намира в териториалните води на страната, в която пребивавах в момента, и да провери двойката индивиди, които може да са напуснали Буенос Айрес. Той ме накара да чакам три минути. След това се обади, съобщи ми едно име и телефонен номер в Монтевидео и ми каза да се идентифицирам като Джон Джоунс от Нюарк, Ню Джърси.

— Много оригинално — казах.

— Виж какво, ще ти свърши работа и това е най-важното — отговори старшина Джариел. — Семпер фи^[1], Дик. Наглеждай си задника.

— Винаги го правя. Семпер фи, старшина.

Името на човека, което ми даде старшината, беше Рей Лойд. Оказа се, че е представител на митническата служба на САЩ към американското посолство в Монтевидео, или поне така казаха по служебния му телефон. Аз се представих на секретарката като мистър Джон Джоунс от Нюарк, Ню Джърси, и поисках да говоря с Рей Лойд. Тя ме свърза веднага.

Един приятелски настроен женски глас се обади:

— Хееей, Джони, *que pasa*?

Я виж ти, това не беше мъжки глас.

— Рей? Ти ли си?

— Да, Джони, аз съм, Рамона.

Разбрах. Още един пример за това, че не трябва да си въобгъзвяваш. Надявам се, че тя не ме вписа в редовете на братството ОЕГНВС, което означава Още Един Гъз На Втора Степен.

— Просто минавам, Рамона. Нашият общ приятел отвъд реката предложи да се срещнем.

— Хей, наричай ме Рей — провлачи тя с акцент като от Ню Джърси, много подобен на моя. — Ние от Ню Джърси трябва да се поддържаме.

— Така е.

Попитах има ли време да се срещнем още сега, тъй като разписанието ми е доста натоварено.

— Може.

Чух шумолене на хартия.

— Сега е дванадесет и двадесет. Чакай ме след двадесет минути пред Иглисиа Матрис. Това е на западната страна на плаза „Конститусион“.

Погледнах си часовника, за да съм сигурен, че показва същото като този на Рей, а после се вгледах в туристическата карта под издрасканото стъкло върху бюрото с разкривени крака и намерих ВП^[2]. Дотам имаше шест-седем минути път. Така имах време да намеря Нод и да видя какво е намислил Джери Кели.

— Става — казах. — Как ще те позная?

— Не се притеснявай, Джони — отговори Рей Лойд, като гласът ѝ вече беше съвсем делови. — Аз ще те позная.

12:24. Нод все още не се обаждаше. Нямах представа какво ставаше там, мамка му, но нямах време да проверявам, а моята *treffe* с госпожица Рей Лойд отстоеше само на седемнадесет минути време.

Какво? Казвате, че току-що съм казал, че площадът е само на шест-седем минути път. Прави сте. Но аз никога не отивам направо на среща. Не и ако в района е възможно присъствието на врагове. Знаех ли, че някой ще ме следи или че ще следят Рамона? Не, не знаех. Но не мислех да рискувам. И за да съм сигурен, реших да премина един кратък МУН^[3], за да видя дали присъствието ни е отчетено от местните власти, или пък от американското посолство.

12:27. Успях да мина през фоайето, без да привлека вниманието на обществеността. След това натиснах предната врата към ярката слънчева светлина и тръгнах бавно за срещата си с Рамона. Но не бях сам. Тридесет секунди след мен Скапания Ранди излезе от вратата в ролята на контранаблюдател, за да е сигурен, че не водя нежелана компания на срещата си.

Повечето улици и булеварди в Монтевидео са разположени в спретнати правоъгълници. Затова излязох от „Ла Сима“, свих наляво и тръгнах по авенида „Вашингтон“ в източна посока, към площад „Забала“. Минах направо през широкия площад и тръгнах в северна посока. Доколкото можех да забележа, бях сам, но пък Скапания можеше да вижда нещата далеч по-ясно от позицията си на сто метра зад мен. Аз се поразходих по авенида „25-ти май“ и влязох в прохладен и удобен музей, който се намираше в стария *palacio*^[4]. Разгледах половин дузина картини от осемнадесети век, без всъщност да забелязвам нито една от тях, след това излязох и продължих разходката си. Три преки по-късно свих надясно, преминах край една банка, която беше затворила за обяд. (Да, в Южна Америка банките затварят от обяд до три часа, за да имат време служителите за дълъг обяд, последван от кратък сън или, ако имат късмет, продължително обедно чукане.)

12:35. От банката продължих на изток по „25-ти май“, а после завих надясно и тръгнах по една пазарна улица с редица ресторанти, наподобяващи френските бистра или италианските тратории заедно с масите по тротоарите с навеси или чадъри, киселите сервитьори,

облечени като пингвини, и страхотна на вид храна. След това пресякох към авенида „Вашингтон“ и излязох на площад „Конституцион“. От едната му страна търговци продаваха сладолед от колички. Пейките бяха пълни с хора, излезли да се попекат на обедното слънце. Прекосих площада в посока юг, а после се обърнах, за да погледна зад себе си.

12:38. Забелязах Ранди на края на претъпкания площад. Намираше се на стотина метра от мен. От жестовете му разбрах, че съм на чисто. Затова свих рязко на запад, пресякох през натовареното движение на авенида „Итузаинго“, а после тръгнах по претъпкания тротоар точно пред старата катедрала. Часовникът на китката ми показваше точно 12:40.

Никакъв контакт. Забавих. Спрях и се възхитих на архитектурата на старата черква. Отново никакъв контакт. Продължих да гледам нагоре още няколко секунди, а после пак тръгнах, като се чувствах видимо видим. Стигнах до ъгъла на авенида „Саранди“, а после застанах сред групичката хора, които чакаха смяната на светофара. Тъй като Рамона не беше се идентифицирала, се наложи да импровизирам. Щях да продължа да вървя, да пресека широкия булевард, а после да завия и да мина край черквата още веднъж. Може би се е забавила. Може би не е чак толкова добър приятел, колкото си мислеше старшината. Може би... е, кой знае. Обмислях възможностите, когато една ръка ме тласна в кръста. Това е стар похват на джебчиите.

Но преди да реагирам, една дребна жена в спретната копринена блуза, скъпи дънки и със сандали вдигна поглед към мен и каза:

— Хей, Джони, това съм аз, Рей. Каква случайност да се срещнем точно тук, а?

Права беше: никога не бих я открил. Тя беше неразличима сред стотиците латиноамериканки в радиус от сто метра. Ръката ѝ се сгуши под моята и се оставих да ме води през авенида „Саранди“. След това свихме наляво, изчакахме да се смени светофарът, а после пресякохме обратно през „Итузаинго“ в източна посока, успоредно на площада.

Жената беше висока към метър и шестдесет и пет, с класическата тъмна кожа на италианка, вероятно от Сицилия. Имаше към четиридесет години, изпъкнали скули, тъмна, ниско подстригана коса и фигура, подобна на пясъчен часовник, каквато латиноамериканците намират за особено привлекателна. Тя знаеше това, защото въртеше

бедра, докато ходехме, и поемаше погледите на другите като професионалистка. А професионалистка си беше, защото не бяхме изминали и сто метра, когато Рамона вдигна поглед към мен и каза спокойно:

— Знаеш ли, един едър и грозен задник ни следи.

— О?

— Да. Едър и плешив. С мустаци. Татуировка на рейнджър. Предполагам, че е един от твоите, а?

Кимнах.

— Да, от моите е.

— Така си и помислих.

Изминахме още двадесетина метра в мълчание, като ръката ѝ продължаваше да се гуши в моята.

— Ами по-добре го прати обратно там, където сте отседнали, защото иначе ще трябва да стои на слънце половин час и се надявам поне да си е сложил крем за слънце.

— Защо?

— Защо ли? Защото съм гладна и искам да говоря с теб, а не с него.

С лявата си ръка направих знак на Скапания, че всичко е наред. След това Рей сви надясно, посегна към стъклената врата на една *confiteria*^[5], която беше почти толкова традиционална, колкото „Кафе Тортони“ в Буенос Айрес, и ме подкани с глава да вляза пред нея.

Аз се поколебах. В тези неща съм старомоден.

— Дамите първо, моля.

Тя се усмихна топло, от което очите ѝ заискриха, кимна грациозно и ми позволи да задържа вратата, за да влезе.

— Това заведение се казва „Ла Пасива“. Приятно, а?

Огледах се. Класическо южноамериканско кафене: маси с мраморни плотове, мраморен под, обзавеждане в стил „рококо“ и лампи и други аксесоари в стил „ар деко“. Стените, покрити с разнообразни маслени картини, вероятно не бяха почиствани от петдесет години насам — бяха станали почти кехлибарени на цвят от дима на цигари и пури. Единственият елемент, който стърчеше като пословичния хуй, беше огромно, управлявано от компютър меню, окачено в рамка с размери метър и двадесет на метър и осемдесет на задната стена.

— Страхотно унищожава настроението, а?

Рей кимна в знак на съгласие.

— Отстъпление пред двадесет и първия век.

— Жалко.

— И аз мисля така — каза Рамона, повишила глас, за да надвие шумотевицата.

Махна с ръка на обсеркелнера и ни заведоха до маса край една странична стена на половината разстояние до електронното меню и ни дадоха менюта. Рамона вдигна поглед към сервитьора и поръча кафе. Аз поисках „Хайнекен“.

Тя ме изглежда впечатлена.

— Добре говориш испански.

— Благодаря.

— Но мисля, че е по-добре да говорим на английски.

Сервитьорът се върна с напитките. Докато си наливах бирата, Рей поръча *hamburguesa punto, con papas fritas*^[6]. Аз направих същото.

— Харесвам това място, защото бургерите ми напомнят за храната, която получавах като дете.

— Откъде си?

— Оушън сити и Авалон.

— Трябва да е било весело.

— Да, това беше по времето, когато все още морето не изхвърляше спринцовки по брега. Можеше да се плува.

Тя отпи от кафето си.

Вдигнах чашата си за поздрав.

— Благодаря, че се срещна с мен с толкова малко предизвестие.

Тя сви рамене.

— Хей, та ти си знаменитост.

— О?

— Трябва да видиш какво минава по телеграфа, Джони.

— Не думай.

— Да, но думам. Много хора със звезди на яките си искат седалището ти. Лошо.

— В такъв случай защо пожела да се срещнем?

Тя сви рамене.

— Ами заради рейнджърите. Познавам старшина Джариел още от времето, когато беше сержант във взвода на бившия ми съпруг.

Дори и след раздялата ни поддържахме връзка. Досаждаше ми, докато записах колеж. Проверяваше как се справям. И след като взех дипломата, той продължи да ми досажда, докато не издържах изпита за държавен служител и не отидох в Митниците. Затова, когато старшина Джариел се обади, аз вдигам телефона. Когато поиска услуга, я правя.

Тя отпи от кафето си, а после остави чашката.

Рамона ме изгледа с пронизващ поглед, като тъмните ѝ очи опитваха да разберат кой съм и защо съм загазил толкова.

— Ще ти кажа нещо, Джони, давай да започнем с истината. Ти ми кажи какво става — *toda la verdad; la pura verdad*^[7] — а аз ще опитам да помогна.

Има моменти, когато е най-добре да си откровен. Този беше такъв. Тъй като двамата с Рамона имахме пълно доверие на старшина Джариел, беше време да сложа картите на масата. Кое то и направих през следващия половин час, навел глава към нея, за да не ни чуят.

А накрая, след като свърших, Рей Лойд погледна надолу към недокоснатия *hamburguesa* и пържените картофи и подсвирна продължително и тихо. Изгледа ме с изражение, съчетаващо недоверие и уважение, и каза само:

— *Conjo* — без майтап.

Аз взех своя недокоснат хамбургер, отхапах и сдъвках. Все едно че ядях дървени стърготини. Но преглътнах и прокарах с остатъка от бирата.

— *Esta toda la verdad, Señora Ramona.*^[8]

— Ще ти кажа какво ще направим — отвърна тя. — Аз ще се върна в офиса и ще направя някои проверки. Ти къде си отседнал?

— В „Сима“.

Тя ме изгледа с недоумение.

— Искаш да кажеш, „спермата“. Така наричаме този бълхарник.

— Там е тихо. Приятно.

— Приятно, да — имаш право.

Отхапа от студения хамбургер, направи гримаса и го върна в чинията.

— Много по-хубави са, когато са горещи. Както и да е, ще ми трябват пет-шест часа, за да изровя информацията, която търсиш.

Откъсна ъгълчето на салфетката и написа един телефонен номер на него.

— Това е номерът на пейджъра ми. Ако нещо стане, свържи се с мен така. Иначе аз ще ти се обадя след шест часа и ще се уговорим за среща.

Пъхнах листчето хартия в джоба си.

— Става.

Рамона ме погледна въпросително.

— Ще се справиш ли?

— Да, когато започна да действам.

— Разбирам. Ти искаш единствено стреляне и плячкосване, нали така?

Специалната агентка на митническата служба разгада изражението ми.

— Така си и мислех.

Тя протегна ръка през масата и ми предложи дланта си.

— Хей, късмет, Джони.

Стиснах ръката ѝ в моята.

— Благодаря ти, Рей.

— *De nada.*^[9]

Тя стана и хвърли трио банкноти на масата.

Понечих да възразя, но Рамона не искаше и да чуе.

— Това няма нищо общо с етикета — каза тя с опасна нотка в гласа си. — Днес обядът е за сметка на данъкоплатците. Нека Чичо Сам плати — в края на краищата ние говорихме по работа, нали така, Джони?

Позволете да ви кажа нещо. Ако работите в полицията или пък контратероризма, и искате добра информация, запознайте се с някой в Митническата служба на САЩ. Митниците не се занимават само с това да ви проверяват чантите и да събират такси, като се върнете от задгранична отпуска. Митническата служба следи всичко — от контрабанда на пиратски софтуер до организирана престъпност и банкови измами. Те конфискуват повече наркотици от Агенцията за борба с наркотиците; те знаят повече за руската мафия от ЦРУ; те имат по-добри информатори от ЦРУ; и поддържат по-добри връзки с чуждестранните полицейски органи от Държавния департамент.

И така, Рамона Лойд удържа на думата си. Шест часа след като бяхме оставили недоядените си *hamburguesas* в *confiteria* „Ла Пасива“, получих информацията, която търсех. Новините не бяха особено добри или пък насърчаващи. Но пък ме убедиха напълно, че часовникът отмерваше секундите. Нямах представа къде, по дяволите, се намираше този часовник или пък колко време оставаше. Но часовникът тиктакаше. Направо го чувах в главата си, мамицата му.

Казвате, че искате да разберете какво ми е казала Рей. Добре, с удоволствие ще ви кажа по същество.

Първо, курвата на Гуилям беше летяла сама до Париж. Гуилям я изпратил на „Езейза“, а после тръгнал в неизвестна посока. Второ, „Балтай“ била на котва до Пунта дел Есте през последните девет дни. Заредила гориво и внезапно тръгнала преди тридесет и шест часа в неизвестна посока.

Екипажът бил от неевропейци. Капитанът и първият помощник били германци. Трима от другите имали ирански имена. Рей научила този конкретен факт, защото иранците били арестувани в квартала с червените фенери. Това определено се вписваше в модела на Кели да наемат аутсайдери за мръсната работа. Пък и имаше логика в това да използват иранци, защото военноморските сили на Иран използваха ракети „Екзосет“. А германците? Помолих Рамона да потърси имената им в базата-данни на митническата служба.

Имаше още. В осем сутринта лодката „Патриция Десенс“ била закотвена в Колония, стария пристанищен град западно от Монтевидео, за да зареди гориво и вода. На палубата й нямало нищо. Отплавала за Аржентина горе-долу по времето, когато двамата с Рей обядвахме. Е, нямаше да можем да отскочим до Колония и да поговорим с *el capitán*.

Е, ако си спомняте от проучванията ми в Лондон, „Балтай“ имаше обхват от пет хиляди морски мили и крейсерска скорост от тридесет и три възла — максималната ѝ скорост беше четиридесет и един възла.

И ето какво разбрах чрез прости сметки. Първо, „Балтай“ не би могла да се завърне в Северния Атлантис (или дори в Карибския залив), без да презареди. Най-логичното място за това беше Ресифе, дълбоководно пристанище на североизточния бряг на Бразилия. Оттам яхтата лесно би могла да стигне до Канарските острови. А от

Канарските острови могат да отидат навсякъде: Танжер, Лисабон, Генуа, Монако, Саутхамптън.

Второ, нямаше да е възможно да проследим „Балтай“, без да направим нещо като отклоняване на спътник. А както ние с вас знаем, отклоняването на спътник не беше сред възможностите.

В такъв случай как щях да проследя движението на „Балтай“? Щях да го направя по старомодния начин. Като използвам мрежа от наблюдатели по пристанищата. Помните ли наблюдателите по пристанищата?

Не? Е, нека ви дам сбито обяснение. До края на Втората световна война американските ВМС имаха мрежа от платени пристанищни плъхове в почти всяко дълбоководно пристанище по света. Тези информатори предавали информация за корабите, които идват и заминават. Но след войната Воините начело на ВМС били заменени от администратори и мениджъри. И тези апаратчици издали указ, че системата с пристанищните наблюдатели е тромава и непрактична. Нека Военноморското разузнаване се занимава с тези неща, казваха, като забравят, че военноморското разузнаване не умее да разузнава.

И така, пристанищните наблюдатели бяха пуснати да си вървят. И оттогава ВМС никога не е имала сваятна информация за нещата, които стават по света.

Това е лошата вест. А ето я сега добрата: Митническата служба на САЩ има своя собствена мрежа пристанищни наблюдатели. Затова, ако „Балтай“ спре в Ресифе, щяхме да узнаем. И ако имяхме късмет, щяхме да разберем къде е следващото ѝ пристанище.

Дадох на Рамона номера на мобилния си телефон и я помолих да се обади в мига, когато разбере нещо, което да намеква за местонахождението на „Балтай“ или пък за самоличността на германците от екипажа. След това дойде време да местим базата, от която действахме.

18:00. Полетите на „KLM“ до Амстердам бяха изкупени за следващите три дни. Имаше места само до Рио. Но с помощта на внимателно сгъната стодоларова банкнота успях да осигуря билети за всички ни в бизнескласата до Мадрид с „Плунка“. Двадесет и четири часовият полет с една спирка мина спокойно, макар и да друсаше. И след като ни изхвърлиха в Испания, момчетата седнаха в бара в транзитния салон, за да поглъщат добро испанско вино и да дъвчат

задушен октопод с чесън, задушени говежди сърца, напукани зелени маслини и твърдо сирене, докато двамата с Мик отидохме да резервираме билети за Лондон и да се обадим по телефоните.

Мик се обади на чифт бивши приятели от САС в Херефорд, за да изкопчи информация за положението ни. От реакцията им разбрахме, че и двамата сме затънали до вратовете в *merde*. После опита да се свърже със собствения си кабинет в ПД „Браво“ и откри, че вътрешният му телефон е прекъснат. Набра телефона, който седеше на моето бюро, и ми даде да чуя запис, според който се обаждаме на недействителен номер в Министерството на вътрешните работи и ако обичаме, да наберем централата, за да ни оказат съдействие.

Мик поклати глава.

— Вече официално сме обявени за неличности — каза тъжно.

— Ами да им таковам майката.

— Лесно е да се каже. Трудно е да се направи.

Ден Трети: 01:40. Мик искаше да се върне в Лондон и да оправи ситуацията. Аз не исках да се ангажирам, докато не се свържа с Нод.

— След като Еймън или твоите хора научат къде се намираме, ще ни е трудно да работим — аргументирах се. — Ще се защитаваме, а и двамата знаем, че от тактическа гледна точка това не е добре. Освен това сега, когато Гуилям и Джери не са в страната, не виждам причина да бързаме да се връщаме.

Мик помисли над думите ми и накрая крушката му светна. Затова потънахме в анонимност в транзитната зала. Нека ви кажа, хора, че ако искате да си играете на криеница в реалния живот, едно от най-добрите места за това е транзитната зала на някое голямо международно летище. Там има храна и напитки, и удобства — стига да нямате нищо против твърди столове и пищящи деца. А най-хубавото от всичко е, че след като не сте минали през митницата и имиграционната служба, правителството на страната, в която сте се озовали, не знае, че сте там.

03:00. На шестия опит успях да се свържа с Нод по мобилния телефон.

— В Лисабон съм, скипере.

— Какво, по дяволите...

— Не питай, скипере. Освен това нямам много време.

— Добре, Нод, докладвай.

— Нашият човек е с Брендан О'Донъл. Двамата са се сгушили в „Йорк хаус“ — това е малък хотел с изглед към пристанището. Помислих си, че това може би е важно заради тяхната яхта, как там й беше името.

— „Балтай“.

— Да бе, както и да е. Проследихме ги с помощта на приятелите на Мик. Имат кола и шофьор и бодигард и се правят на туристи: по цяла нощ са из кръчмите, а денем из музеите. Трябва да стоим доста назад, защото онези си ги бива. Но ги наблюдаваме.

Знаех, че има редовни полети от Мадрид за Лисабон.

— Можем да дойдем за два часа. Искаш ли да дойдем и да помагаме?

— Не, скипере. Приятелите на Мик ми казаха, че нашите момчета ще тръгват след пет дни. Имат резервации на самолет за Азорските острови.

Помислих над това. И изведнъж казаното от Нод ми се стори съвършено смислено. Смислено, защото сега беше третият ден от шестнадесетдневния цикъл. Това означаваше, че през следващите дванадесет дни нямаше да се случи нищо. Казвам „нищо“, защото ако братята Кели имаха мозък, щяха да кротуват и да пазят радиомълчание, докато не подготвят едновременно си нападение в две части срещу американски и британски цели.

Само че, както знаем с вас, един елемент от тази операция вече беше прекратен от *moi*. А ако Робърт Евърс си държеше на думата, а нямах причина да се съмнявам в него предвид работата му досега, всичките съюзници на „Защитниците на зелената ръка“ в Буенос Айрес биваха прибирани тихичко от аржентинците и по думите на Робърт „загубвани из правно-наказателната система“, което най-искрено се надявах да означава пуснати от самолет *sans* парашути от три хиляди метра над Южния Атлантически океан.

И така, след като част първа от операцията на братя Кели беше прекратена, оставаше да се оправим само с част втора.

И вече след като се бях свързал с Нод, не давах и пет фъшкии за това дали „Балтай“ щеше да презареди в Ресифе, Бразилия или не. Защо ли? Защото сега знаех къде яхтата щеше да спре за последното

си зареждане с гориво, преди да иде да прави каквото щеше да прави: Азорските острови.

— Ти стой с нашето момче. Ние заминаваме за Азорските острови, за да заемем позиции.

От Мадрид за Азорските острови имаше само два полета през следващите осем часа. Единият минаваше през Лисабон за Терсейра, а другият спираше в Порто, откъдето заминаваше за Понта Делгада. Избрах втората дестинация. Полетът за Терсейра кацаше на летище „Лейес“, което е цивилно и военно в едно, и там се намират стотина самолети на ВМС и хиляда и осемстотин души персонал от военновъздухарите. Знаех, че предвид склонността на мистър Мърфи да действа в НМНВ^[10], щяхме да се натъкнем на някой познат там.

И така, с помощта на френските паспорти отлетяхме за Понта Делгада, най-големия град на остров Сао Мигуел, най-големия от деветте Азорски острова. Когато нашият „Боинг 737“ се наклони над скалистите и покрити с трева вулканични хълмове за последен заход, Мик погледна през прозореца и каза:

— Мамка му, тук е по-зелено и от Англия.

Прав беше. Растителността в Азорските острови, неразвалена от промишленото замърсяване, е изумруденозелена дванадесет месеца от годината. Островите са предимно със села и девствени. Климатът е умерен, рибата е винаги прясна, а хората са приятелски настроени. Тъй като пътувахме само със сакове, не ни трябваше дълго време, за да минем през онова, което служеше за митница и емигрантска служба. След това отидохме в града в конвой от две древни таксито марка „Ситроен“, намерихме съвременен девететажен хотел на плажа, наехме стаи и налетяхме на бара.

Ден Четвърти: 05:00. Станахме рано, както обича да казва старият майстор на пътеписите Самюел Пепис. Навлякох чифт шорти и срязана тениска и пробягах десет мили бос през мразовития прилив на вълните и студения вулканичен пясък на плажа. След летните температури на Южното полукуълбо тук, в Северния Атлантук, вероятно това време можеше да се сметне за студено. Но аз

приветствах студа. Той ми напомни за обучението за влизане в Екипите за подводна диверсия в Литъл Крийк, Вирджиния, през есента. По дяволите, аз съм земноводно. Водата ме привлича. Няма значение дали тази вода е тропически топла или студена до сбръчкване на топките. Само да е вода.

Дългото бягане проясни главата ми и ми даде време да мисля. Когато бях изминал пет мили, знаех точно как стояха нещата и какво трябваше да направя.

Знаех, че от времето, когато Гуилям напусна вилата, до извършването на едновременния удар имаше шестнадесет дни. До момента бяхме използвали четири от тях. Джери Кели щеше да пристигне в Ден Осми. Ако сметките ми за разхода на гориво, крейсерската скорост и атмосферните условия в Северния Атлантически океан бяха верни, „Балтай“ щеше да пристигне покъсно, в Ден Единадесети. Яхтата щеше да зареди гориво, да вземе нови провизии и да продължи в северна посока, където щеше да намери и удари плаващата си цел отвъд хоризонта, а после да изчезне.

Чакайте една шибана секунда де! Кой вдига шум там на плажа толкова рано бе?

Посрани боже. Ще повярвате ли, че пак е огромният ЗВЯР^[11]. Носи отвратителни торбести карирани бански гащета и снобарска тениска на колежа „Васар“ и трепери като путкогъз пилот от военновъздухарските сили по време на обучение по ОУСБ^[12], размахва шибания си син молив в лицето ми и настоява да кажа откъде знам, че „Балтай“ ще се насочи към централната част на Атлантическия океан, за да удари цел в открито море, а няма да поеме към земя, за да удари Бъкингхамския дворец или Парламента, или пък друг политически обект в самата Великобритания.

Слушай бе, ЗВЯР такъв, да ти го начукам! Спри да трепериш и ще ти отговоря само с една дума. А тя е „Екзосет“.

Виж, ракетата „Екзосет“ не е оръжие за многократно ползване. Разработена е за едно: да лети над водата, на нивото на вълните, а после да пробие дупка в някой кораб. „ММ38“ са двустепенни ракети с твърдо гориво. Преди да изстреляш ракетата, нейната система за управление определя диапазона и координатите на целта. През първия етап след изстрелването ракетата „Екзосет“ действа досущ като ракетите „Круз“. След това при диапазон от около шест мили

уникалната радарна система на ракетата се включва автоматично. В този момент ракетата фиксира целта и се спуска на бърснеш полет на една от три предварително зададени височини според условията в морето и желаното поражение. По тази причина ракетите „Екзосет“ не поразяват самолети, както го правят „SAM-7“, и не летят към постройки, за да ги ударят отгоре, както „Томахоук“. Ракетите „Екзосет“ действат единствено срещу морски цели.

Хей, всемогъщият редактор май е доволен от обяснението ми, защото изпълни добре отработен офейквациум на един крак. Затова хайде да подхващаме откъдето спрях, а?

Спрях точно когато ви казвах, че „Балтай“ щеше да пристигне на Ден Единадесети, за да зареди гориво и провизии — и несъмнено да вземе Джери Кели и неговия палач Брендън О’Донъл, чиито ИИРА-джийски танга и приятелчета бяха причинили смъртта на Бъч Уелс, — преди да се отправи в открито море, за да издебне и удари жертвата си.

А аз ли? Аз щях да чакам „Балтай“. За да мога да изляза в морето и да дебна своята плячка, която да убия.

[1] *Semper fi* (лат.) — винаги верен. Девизът на морските пехотинци на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Очевидно е, че това означава Въпросната Плаза. ↑

[3] Маршрут за установяване на наблюдение. ↑

[4] Дворец (исп.). — Б.пр. ↑

[5] Сладкарница (исп.). — Б.пр. ↑

[6] Хамбургер с недоопечено месо и пържени картофи. ↑

[7] Цялата истина, чистата истина. ↑

[8] Това е цялата истина, сенъора Рамона (исп.). — Б.пр. ↑

[9] Няма защо (исп.). — Б.пр. ↑

[10] Това е Неподходящо Място, Неподходящо Време. Спомняте ли си? ↑

[11] Зъл Всемогъщ Ядосан Редактор. ↑

[12] Оцеляване, Убягване от залавяне, Съпротива и Бягство. ↑

ГЛАВА 17

Ден Четвърти: 09:00. Разбира се, нуждаехме се от приготовления. Чували сте израза „гол като пушка“, който описва поколението от Втората световна война, станало известно под името групи за Военноморски бойни действия със специални методи. Е, ние в момента бяхме почти като предците си-жабоци. Разполагахме с банските си гащета и очилата, както и водолазните ножове, купени в Буенос Айрес, и толкова. Нямахме оръжие или муниции. Нямахме средства за комуникация освен мобилните телефони. Нямахме водолазни костюми или скоростни лодки, или пък други неща, които Тюлените използват за тактически щурм по море.

Искам да кажа, че тактическият щурм по море не се провежда по случайност и както дойде. Човек не отива просто така и ще, не ще превзема плавателния съд. Всъщност позволете да опиша подробно какво е обичайното оборудване на взвод тюлени за нападение на плаващ кораб. Говорим за стотици килограми оборудване, доста от което е сложно и много, много специализирано.

Трябва ви бърза лодка, например „Бостън уейлър“, или пък ТНЛ — Твърда Надуваема Лодка, — за да можете вие и хората ви да се приближите до целта, без да ви забележат. Необходима ви е пещерняшка стълба от стоманени пръчки и въжета, с куки от титан и пръти, за да можете да я закачите на някой парапет и да извършите дългото и изгарящо мускулите катерене, без да ви забележат. Трябва да носите неопренови водолазни костюми, които да не позволят да измръзнете в мразовитата вода, а над него — негорящ боен униформен тоалет или летателен костюм от материал „номекс“, за да е сигурно, че няма да се запалите. Плюс надуваема бойна жилетка и щурмови колан с ремъци, на който са окачени десет или петнадесет кила оборудване, което си носите: зашеметяващи бомби, факли, радиоапарат, водонепроницаеми слушалки и микрофон, който се слага на гърлото; клиновете за отваряне на врати, пластмасовите белезници, резервните пълнители, аптекката за първа помощ, манерката за вода, гранатите със сълзотворен газ и въжетата за катерене, което е непълният списък.

Носите оръжие и муниции: автомат „MP5“ със заглушител в разновидност на калибъра 9 мм и шест резервни пълнителя, пистолет калибър 9 мм със заглушител и най-малко три пълнителя. Със заглушител, защото близкият бой в затворените пространства на корабите е нещо много шумно, а е желателно шумът да се намалява до минимум. Вашият човек, който трябва да разбива врати, носи пушка „Ремингтън 870“ или „Бенели“ и две дузини патрони 12-ти размер в различни аромати от разпрашен цинк за разбиване на врати до сачми две нули. За потопяване на кораби си носите различни експлозиви, от блокчета „С-4“ или „Семтекс“ до формовани заряди и новите експлозиви на базата на „кубан“, както и селекция новоизлюпени електронни детонатори и старомодни аналогови часовници. За потопяване на хора си носите осколочни гранати и гранати с мощни експлозиви.

Очевидно и това не е пълният списък. Следват ръкавици от „номекс“ и шапка тип „балаклава“, а може би и плетено кепе. Прибавете обезопасително оборудване като факли, луминесцентни лампи, чиито пластмасови тръбички трябва да стиснете, за да светят. Много тюлени носят херметични тънки като моливи факли и пистолетчета за тях, както и по две димки „МК-13“ с видимо оранжев, червен или жълт цвят, за да привличат хеликоптери или спасителни съдове, ако се наложи.

И сега ДНЛН. Първо лошата новина. От всичкото това оборудване разполагахме с... нищо. А ДН? Добрата новина беше, че имахме повече от седмица да съберем достатъчно инвентар, за да направим мисията си постижима.

Да, чувам ви. Казвате, че се съмнявате. Добре, мистър Мнителен, аз се казвам Свирепия воин®, какво обичате?

Искате да знаете как ще събера достатъчно екипировка, за да превзема плаващ съд, след като седя на малка, пасторална група вулканични островчета по средата на Атлантическия океан, на осемстотин мили от Лисабон и две хиляди и петстотин мили от Норфолк.

Отговорът, мистър Мнителен, е един меланж, едно съчетание, едно смесване на свирепа изобретателност и на задълбочените ми познания за динамиката на войната със специални методи и възможностите на войните-диверсанти, със задълбочено разбиране на

средата, в която трябва да работя. Когато комбинирате всичко от горното с моето верую на войната със специални методи, **НЯМА ДА СЕ ПРОВАЛЯ**, получавате само един извод. И този единствен извод е, че **АЗ ЩЕ НАДВИЯ НА ШИБАНИЯ ШАНС, ЩЕ ИЗПЪЛНЯ ШИБАНАТА МИСИЯ И ЩЕ ВЪРНА ВСИЧКИТЕ СИ ХОРА У ДОМА.**

Нека първо се захванем с проблема за превоза. Както току-що споменах, за нападението щяхме да се нуждаем от бърза лодка или ТНЛ. Е, по една случайност (истината често е по-странна от измислицата) Азорските острови са едно от най-добрите места в света за наблюдение на китове и делфини. Почти две дузини китоподобни — това е купешката дума за морски бозайници — се намират във водите около тези острови през летните месеци, като се започне от кашалоти и се стигне до атлантическите петнисти делфини.

Два от петте централни острова, Пико и по-малкият му съсед, Фаял, са база на шепа компании за организиране на наблюдения на китове. Някои от тези фирми водят туристите с рибарски лодки. Но три — компаниите за екшън-ваканции, каквито се организират от Щатите — използват лодки „Зодиак“, за да могат клиентите всъщност да се движат наравно с китове и делфините, докато те се надпреварват през вълните.

Откъде знам всичките тези подробности ли? Знам ги, защото съм образован, проникателен и наблюдателен. Знам ги, защото като неконвенционален Воин и тюлен ми е работа да знам такива съществено важни неща, за да мога да действам комфортно навсякъде по света. Но най-важното е, че тези детайли са ми известни, защото на път през фоайето на хотела сутринта, след като тичах, взех брошурите на всички такива фирми, прегледах ги и си избрах една брошура, наречена „Китове без граници“, на която имаше снимки на доволни клиенти, който подскачат през атлантическите вълни в твърди надуваеми лодки „Зодиак“. По-точно казано, които подскачат през атлантическите вълни в сигналночервени лодки „Зодиак Pro-II 550 Thoroughbred“^[1], дълги два и половина метра.

Този модел има максимална скорост петдесет мили в час, което е равно на около четиридесет и седем възла. Това означава, че можеше да настигне „Балтай“ на къси разстояния. Има дълбок нос с формата на буква „V“ и дълбоки стабилизатори, които придават на лодката отлични качества при управление във вълни, както и възможност да се

движи бързо и да взема завоите с лекота. А ако бъде снабдена с два допълнителни резервоара от по седемдесет и пет литра, може да изминава доста над 250 морски мили.

Ден Четвърти: 13:21. Докато Бумеранга, Ранди, Хюго и Таймекса се разпръснаха из Сао Мигуел в търсене на полезни неща, аз, Мик и едно пълно с пари куфарче се качихме на едно от самолетчетата за Пико. С пилота не се запознахме, но сигурно се казваше Мърфи, защото вместо да отлети направо за Сао Мигуел съгласно разписанието, той се отклони за Терсейра, после спря в Сао Хорхе, а накрая два и половина часа по-късно от посоченото в разписанието време за пристигане прелетя над билото над огромен вулканичен конус, чието име носи остров Пико.

Взехме такси за осемкилометровия преход до Мадалена, слязохме на главния площад, платихме, попитахме за местонахождението на адреса на брошурата и след като ни упътиха, тръгнахме по виеща се еднопосочна калдъръмена улица.

Шест минути по-късно стояхме пред варосана двуетажна къща с керемиден покрив. Имаше две врати. Първата беше стъклена и водеше към нещо като малка пътническа агенция или туристическа фирма: две бюра и многобройни карти на Азорските острови и плакати с китове по стената. Над мърлявия прозорец имаше две куки на около метър разстояние една от друга. От цвета на ворта между куките отсъдих, че там трябва да е висяла табела. Но сега нищо не показваше, че това е мястото, което търсим. Мик пробва вратата. *Nada*. Аз опрях нос в стъклото и погледнах вътре. Личеше си, че от известно време там не е имало никой. Но на бюрото беше облежната брошура с надпис „Китове без граници“.

Е, очевидно това може да значи всичко. Но фактът, че фирмата бе затворена, беше логичен: в края на краищата изминали бяха три месеца от най-доброто време за наблюдение на китове.

Може би са у дома. Втората врата беше направена от дърво и водеше нагоре по едно стълбище, където очевидно някой живееше. Опитах дръжката. Вратата беше здраво заключена. Нямаше звънец и затова почуках по тежкото боядисано дърво. Никакъв отговор. Опитах отново — удрях по-здраво, — без резултат.

В този момент вратата на съседната двуетажна къща се отвори и една жена в черно, на около шестдесет години, надникна любопитно и

изстреля нещо на картечен португалски към нас. Тя имаше обветрено лице, типично за хората, които прекарват цял живот до морето или в него. Можете да ги видите в рибарските селца навсякъде по света. Тя подърдори десетина секунди, като жестикулираше.

Но тъй като португалски не говоря, нямах представа какво ми казва. Мик вдигна ръка към нея с дланта нагоре.

— *Desculpe* — извинете, *fala Inglês* — говорите ли английски?

— *Inglês?* — Набръчканото ѝ лице светна.

Мик, чийто португалски е по-слаб и от моя, продължи в стил „разговорник за туриста“.

— *Sim Inglês* — да, английски.

— *Não Inglês.*

Мик ме погледна.

— Тя не говори английски.

— Разбрах това.

Погледнах жената и се усмихнах.

— *Desculpe, fala Español?*

— *Español?*

— *Sim, Español.*

— *Não Español.*

Опитах да мина през *fala Français*, но се наложи да се съглася с отговора *não*. Да, стигнахме до добрата стара задънена улица.

Не, не бяхме. Извадих брошурата от джоба си и посочих снимките на експедициите за наблюдение на китове.

— А — каза тя и се впусна в още един непроницаем монолог.

Прекъснах тирадата ѝ.

— *Não compreendo Português* — не разбирам португалски.

— Аа — отговори тя.

Протегна ръка и взе брошурата от ръката ми, разгъна я, намери картата на острова и посочи пристанището.

— *Aquí, aquí*^[2] — каза, като разкривеният ѝ пръст потупваше района на пристанището.

Тридесет и осем минути по-късно стояхме на края на малко, но натоварено пристанище. Вдясно от мен имаше спретнат площад с кафенета и ресторанти и трио малки и евтини хотели. Вляво се

намираше основното пристанище с дървените понтони и със закотвените до тях рибарски лодки. Право пред нас се намираха навеси на складове, повечето от тях стари, а също и двуетажни дървени постройките, чиито затворени задни врати се отваряха надолу над водата. Третият навес в редицата беше боядисан в синьо и бяло и на него имаше подобен на карикатура играещ кит. Широките предни врати бяха широко отворени, затова влязох през тях, последван от Мик.

И веднага се почувствах като у дома си. Складът беше подреден не по-зле от всеки склад на старите ВМС, на ВМС, управлявано от старшини и мъже-воини, а не бюрократи и мениджъри. Въжетата бяха навити в идеална симетрия. До едната стена стояха подредени рафтове с яркооранжеви спасителни жилетки, изправени като застанали мирно моряци. Другата стена имаше огромни рафтове, на които лежах четири лодки „Зодиак Pro-II“ в яркочервено и сиво. На стойки под рафтовете се виждаха четири дълговалови двигателя „Ямаха“ 120 конски сили, полирани и смазани и облежнати на специално изработени стойки.

Чух шум откъм гредите на тавана и вдигнах глава. Мик понечи да каже нещо, но аз го прекъснах.

— Мой ред е.

След това повиках:

— *Monsieur? 'allo? Excusez-moi?*^[3]

Настъпи кратка пауза, след което един дребен мъж с мустаци и син комбинезон с колан за инструменти на кръста се показва зад един от рафтовете за лодките и ни изглежда.

— С какво мога да ви помогна, господа — каза на очевидно свободен английски въпреки силния акцент.

— Тук сме, за да наемем лодка — казах с най-добрия парижки акцент, на който бях способен.

— А — каза той, — но сега не е сезон за наблюдаване на китове.

— Знаем — извиках. — Но въпреки всичко се интересуваме от тази възможност, мося...

— Перейра, Перейра, Фредерико Перейра. Чакайте, слизам.

С ловкостта на юнга той се изви около рафта и леко се спусна на долния рафт, като краката му стъпиха на дъските, преди пръстите на ръцете му да пуснат горния рафт. След това се изви и слезе по груба

стълба, закована (малко опасно, както ми се стори) към вътрешната конструкция на склада.

Той скочи последните метър и половина до дървената палуба на склада, потърка длан няколко пъти в комбинезона, за да почисти всякаква мръсотия от нея, и я предложи да се ръкува.

— Фредерико Перейра — каза той, — на вашите услуги, господа.

Мик пое ръката му и я разклати по европейски — веднъж нагоре, веднъж надолу. Аз направих същото. Перейра стискаше здраво. Дланта му имаше силата, придобита от години усилена работа. Направих жест към лодката и добре поддържаните аксесоари.

— Поддържате всичко много добре, господин Перейра.

Той се усмихна с благодарност.

— Гордея се, че забелязахте, мосю. Аз работя много, за да съм сигурен, че имам най-безопасните и най-добрите лодки на острова.

— Убедени сме, че е така, господин Перейра.

Прегърнах го през рамо.

— Казвам се Макс Берто. Океанограф съм. Работя в „Лекол дьо ла Океанографи дьо Пари“ и с колегата ми, Серж, се питаме дали ще можем да наемем една от отличните ви лодки „Зодиак“, за да проведем някои изследвания на теченията около островите.^[4]

— Звучи интересно — каза дребният мъж. — Разбира се, необходимо е да видя как умеете да се справяте, тъй като обикновено не даваме лодките си да ги управляват клиентите. Аз винаги участвам като боцман.

— Ценя вашата загриженост, господин Перейра, и с удоволствие бих демонстрирал, че спокойно мога да управлявам вашата отлична лодка.

Усмихнах се на Мик.

— И с удоволствие ще заплатим допълнително за това, след като няма да можете да ни наглеждате.

Ден Пети: 06:55. Нод се обади. Кели и Брендан О’Донъл се придържали към туристическия си график. Това ме притесни.

— Дръжте си очите отворени. Струва ми се, че провеждат дълга, дълга операция по откриване на наблюдение.

— И аз мисля така, скипере.

— Добре. Затова направи абсолютно всичко необходимо, мамка му, да не ги уплашите, Нод. Иначе ще се чупят, ще си променят планове и ще ни го наврат.

— Вече разбрах тези неща, скипере. В момента сме в повишена готовност, но се пазим да не ни видят.

Както всички добри старшини, и Нод беше овладял ситуацията.

— Браво, Нод.

Поисках да изпрати колкото може повече от хората да приберат нещата, които щяха да ни трябват — особено захранван с батерии уред „Магелан“ за глобално позициониране, за да можем да се движим в открито море.

— Ако не можеш да намериш такъв, ми кажи веднага.

— Дадено, скипере.

Ден Пети: 10:00. С френския си паспорт бях наел хотелска стая на остров Пико, когато двамата с Мик отлетяхме дотам, за да уредим лодката. Така имяхме постоянна предна база за в случай че „Балтай“ спре тук, а не в Сао Мигуел. Стаята беше удобна и за най-трудната част от доставките: оръжията. Трябваше да имаме поне два пистолета, за да нападнем. Четири биха били още по-добре. Исках и чифт ловни пушки.

Оказа се, че пушките се намират лесно: ловът на птици е нещо обичайно в Португалия и Нод само трябваше да влезе в един магазин, където показал военните си документи и закупил законно една хубава пушка „Берета“ 12-ти калибър. Шест часа по-късно Дигър О’Тул направи същото в друг магазин за ловни стоки. Пристигна ли на Азорските острови, щяхме да отрежем цевите и прикладите, за да си направим лесни за скриване и смъртоносни рязани пушки.

Пистолетите бяха друга работа. В по-голямата част от Европа не е възможно човек да се сдобие с пистолет. Затова трябваше да си ги набавим по старомодния начин — с кражба.

Бумеранга и Скапания отлетяха за остров Пико, като си купиха билетите с френските си паспорти. Оттам се качили на ферибота за Терсейра, където скочили на автобус за летище „Лейес“, известно на ВОПЕР (това е ВОенен ПЕРсонал за сведение на всички не-ВОПЕР-и)

като „Кръстопът в Атлантическия океан, база на силите на САЩ, Азорски острови и на 65-та ескадрила на ВВС“.

С помощта на военните си лични карти Бумеранга и Скапания Ранди просто влезли през главния портал точно когато започвало дежурството на вечерната смяна. ДП (дежурният полицаи) с бели ръкавици и барета така и не надушил нищо нередно. На моите двама весели мародери им трябвал половин час, за да открият оръжейната на Кръстопътя на Атлантическия океан. Огледали се да няма никой, тихо отключили с шперц, вмъкнали се вътре, взели четири пистолета „Берета“ 9 мм, дванадесет пълнителя и двеста патрона, като всичко това сложили в раниците си. След това се измъкнали, заключили вратата, изнизали се спокойно в нощта и като изчакали смяната на дежурния, излезли през главния портал и се качили на ферибота за остров Пико, скрили оръжието в хотелската стая, която бях наел, а после се качили на първия самолет обратно за Сао Мигуел.

Знам, знам. Ще ми кажете, че всичко това май е прекалено лесно. Къде, питате, е бил мистър Мърфи? Как така никой не е обърнал внимание на Ранди и Бумеранга? Как така не е имало охрана, която да ги спре или да пита кои са те, по дяволите, и какво, по дяволите, правят в базата.

Факт е, че повечето от нашите военни бази са широко отворени и адски уязвими за терористични атаки или просто за създаване на хаос. Нищо ново: доказах това в края на осемдесетте години с „Червената клетка“, когато успях да сея хаос по базите на ВМС по целия свят, като „потопах“ един самолетоносач във Филипините, взех командира на базата в Норфолк за заложник, поставих експлозиви на борда на една ядрена подводница в Гротън и дори взривих самолета на президента при една симулация.

Е, както казват жабарите, *Plus ça change, plus c'est la même chose*. Или както знаещите френски сред нас биха го превели — дежа вю отново и отново. По дяволите, в среда, в която Държавният департамент позволява на руски офицер да постави подслушвателно устройство в заседателна зала или създава възможност преносими компютри със свръхсекретна контратерористична информация да се съхраняват в незаклучен кабинет и следователно да бъдат откраднати от неизвестни лица, защо се изненадвате, че двама от моите талантиливи, способни и много добре обучени свирепи воители се

промъкват в база на Военновъздухарските сили и си тръгват с няколко пистолета? Това изобщо не трябва да ви изненадва.

Ден Осми: 12:00. Вече се намирахме в по-добра форма от очакваното. Бях изпратил Таймекса да стои в хотела на остров Пико, за да наглежда оръжието, да купи някакви контейнери за допълнителното гориво, което щяхме да носим на лодката, и да наблюдава пристанището, ако там се появи „Балтай“. Аз бях наел стая в още един хотел, на остров Терсейра, за да наблюдаваме пристанището дискретно. Хюго и Мик Оуен наблюдаваха оттам. Да, поемах риск, като разполагах хора на различни острови, защото предвид непостоянното разписание на фериботите и самолетите не можеше да се гарантира, че ще се съберем бързо, ако се наложи да ТРЪГВАМЕ. Но нямах представа къде ще отиде Джери — или в кое дълбоководно пристанище би спряла „Балтай“, за да презареди. И затова трябваше да поема риска и да разделя силите си, за да съм сигурен, че съм покрит отвсякъде.

Което остави Бумеранга, Скапания Ранди Майкълс и мен да довършим работата по снабдяването. Нямаше да ни трябва пещерняшка стълба, тъй като перилата на „Балтай“ бяха достатъчно ниско, за да можем, ако закачим въжена стълба, да се качим на борда. Бумеранга направи една въжена стълба от двадесет и пет метра меко плетено найлоново въже, което намери в единствения магазин за туристическо оборудване в Сао Мигуел. Огънахме един тридесетсантиметров шип като кука и го увихме в парче от калъфка за възглавница, за да заглушим излишни шумове. Аз измайсторих половин дузина щурмови колани за оборудване от дърводелски колани за носене на инструменти — от онези с торбичките.

Скапания Ранди намери на някакъв уличен пазар рибарска мрежа три на три метра. Тя беше достатъчно здрава, за да издържи дори моята свирепа тежест, и достатъчно лека, за да не ни тежи при носенето. Нагласихме я, за да можем да се катерим по нея, ако се наложи. А за водолазните костюми — Бумеранга успя да изпроси осем сърф-костюма с къси ръкави и крачоли. Не точно каквото бих предпочел, но когато си във водата и рискуваш да измръзнеш, все е по-добре от нищо.

13:25. Джери Кели знаеше как изглеждам. Затова днес в никакъв случай нямаше да се навъртам в близост до азорските летища. Изпратих Бумеранга и Скапания в Понта Делгада, докато аз останах в хотелската стая, за да отговарям на телефонните обаждания и да чакам Нод да се обади и да ми каже къде е Джери.

13:31. Мобилният телефон в джоба на гърдите ми завибрира.

— Да.

— Здравсти, Джони.

— Здравсти, Рей. К'во има?

Гласът ѝ отвърна през прациящата линия:

— Имам информация за теб.

— Стреляй.

— Онази лодка отиде там, където ти си мислеше, че ще иде.

— Готино. Друго?

— Да: швабите са мръсни. Не са в нелегалност или нещо такова, но са се забъркали в някакви гадни лайна. Внимавай, ей.

— Добре. Длъжник съм ти, Рей.

— Ей, ние от Ню Джърси трябва да се държим един за друг, нали така? — отговори тя през смях и телефонът млъкна.

16:40. Будният глас на Нод.

— *Boa tarde*^[5], скипере. Краката ни са сухи и сме готови да вървим.

Но аз не бях в настроение за игра. От много дни се намирах в един шибан вакуум.

— Къде са целите ни?

Предполагам, долови тона ми, защото отвърна съвсем делово:

— Минават през митницата тук, в Понта Делгада — каза Нод. — Отвън ги чака кола — предполагам, че са си запазили стая в някой хотел. Аз и Дигър се качихме на самолета с тях. Останалите от нас идват със следващия самолет.

— Двама приятели те чакат отвън.

Той се засмя.

— Искаш да кажеш Трипера и Диарията, дето се мотаят в забранената за паркиране зона? Видях ги вече. Ще им предадем целите, за да можем да дойдем с Дигър и да те видим.

— Добре. Носиш ли ми... подаръци?

— Ще ти се стори, че е дошла шибаната Коледа, скипере. Имам всичко, включително и португалския навигатор, който толкова силно искаше.

Донесъл ми беше собственият ми „Магелан“. Тонът ми омекна.

— Ти си добро момче, Нодстър. *A bientôt*. Доскоро.

22:25. „Скоро“ се оказа много пресилено. Защо? Защото Джери Кели не остана на Сао Мигуел. Дватамата с Брендан О’Донъл оставили колата и шофьора да ги чакат и импулсивно се качили на последния самолет за остров Пико. После взели вечерния ферибот от Мадалена за Хорта, главния пристанищен град на остров Фаял. Уплашени ли бяха? Кой знае. Дали щяха да пратят сигнал до „Балтай“ да дойде да ги вземе по-рано? Нямах представа. Знаех само, че вече беше прекалено късно за маневри от моя страна.

Ето добрата новина: Таймекса се намираше на остров Пико. Обадих му се (не знам как сме работили преди, когато нямаше мобилни телефони) и той успя да разпознае двете ни цели, когато се качвах на ферибота, и ги последва до Фаял. Ако се преместеха и оттам, Таймекса щеше да научи това.

Проверих разписанието. Първият възможен полет до остров Пико беше в 11:00 часа следващата сутрин. Стигнем ли Мадалена, двамата с Бумеранга щяхме да вземем лодката и да прекосим пролива до Фаял. Скапания Ранди щеше да използва ферибота, за да превози събраното от нас оборудване. Обадих се на Таймекса. Нашите момчета бяха си взели стаи в най-хубавия хотел на острова, „Есталагем Санта Круз“, построен в крепост от шестнадесети век, която гледаше към пристанището. Таймекса ни запази шест не толкова лъскави стаи във „Фаял“, големия хотел в центъра на града, но все пак удобно близо до пристанището.

— Обичам този хотел, скипере — заяви той с младежки плам. — За закуска има шведска маса — ядеш колкото си искаш!

22:30. Обадих се до авиолиниите, за да направя резервации. Да бе, веднага. В края на краищата аз се намирах на Азорските острови. И макар да не говоря португалски, разбрах какво ми казва прациящото съобщение по телефонния секретар:

— Обадете се през работно време, задници такива — бип.

Мамка му. Обадох се на Мик в Терсейра и му представих накратко ситуацията. Имаше директен полет от Лейес за Фаял в 14:00 часа. Той каза, че двамата с Хюго ще се качат на него, каквото и да става.

Ден Девети: 07:00. Започнах с обаждания до офиса на авиолинията. Вдигнах телефона едва в 09:40. Но успях да уредя три места на самолета в единадесет. Обадох се на рецепцията и помолих шефа да подготви сметката.

13:22. Надух двигателя на лодката и излетях от пристанището на Мадалена, завих на юг, успоредно на брега, докато излязох от града. След около два километра по-надолу свих към брега и прекарах малката здрава лодка през бреговите укрепления, като я изкарах до малко заливче, което двамата с Мик открихме в деня, когато уговорихме да наемем лодката от Фредерико Перейра.

Бумеранга чакаше. До него бяха натрупани няколко ламаринени туби. Изглеждаха точно като шестгалоновите туби, които се продават в Щатите. Каквито се и оказаха. Не се изненадвайте, приятели. Това е двадесет и първи век и икономиката е съвсем глобална.

Направих някои бързи изчисления наум. С допълнителните резервоари, които Фредерико беше монтирал на лодката за експедициите си за наблюдаване на китове, имахме оперативен обхват от малко над двеста мили. Можехме да откарáme още, ако източим гориво от „Балтай“, когато се качим на борда.

Да, чувам как скимтите ето там и се оплакват, че „Балтай“ е с дизелови двигатели и че няма да можем да използваме нейното гориво за нашия двигател. Прави сте. Но всички кораби с размерите на „Балтай“ си носят лодки „Зодиак“ или други малки лодки. И те работят с бензин. Във всеки случай въпросът беше спорен. Можехме да спрем зъркели върху „Балтай“ едва когато акостира на Азорските острови, и ще разберем дали ще можем да заредим от нейното гориво доста преди да тръгна след нея отвъд момента, от който няма връщане.

Трябваша ми само няколко минути да закрепя с ремъци новите резервоари. След това вкарахме лодката във водата, завъртяхме я, качихме се на борда, пуснахме двигателя и се отправихме, откъдето бяхме дошли за пътешествие от пет мили през пролива между Пико и

Фаял. Водата беше чиста и хладка. Вълните — слаби. Дадох газ. Малката лодка се изправи на крака и скочи напред, а аз изпитах чудното усещане от пръските морска вода върху брадата си.

Два и половина километра навътре предадох щурвала на Бумеранга. После седнах на тапицираната двойна седалка и отпуснах тяло. В този момент се случи нещо чудно. Малката лодка стана част от мен и аз станах част от нея, като голямото ми тяло се пригоди към нейната агресивна атака върху водата така, както каубоят и страхотният кон се сливат в едно, за да гонят кравите заедно.

Извих се. Зад нас се извисяваше високият миля и половина вулкан, който доминира над остров Пико. Отпуснах глава назад. Над нас стояха високи, пухкави облачета, бели на фона на синьото небе. Денят беше съвършен и толкова прекрасен, че му липсваше само голям надпис в небето „Край. Продукция на «Уолт Дисни»“. В такива моменти, приятели, знам дълбоко в сърцето си, че старозаветният Бог на Войната е велик и благороден, и добър Бог, защото Той ми позволява да видя такива чудеса, преди да имам привилегията да служа на Неговата воля, да ида в бой и да убия своите врагове в Негово име.

[1] Чиста порода (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Тук, тук (португалски). — Б.пр. ↑

[3] Господине? Ало? Извинете? (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Това, което правя в момента, е известно в занаята като операция под чуждо знаме. Като (умело, струва ми се) се представям за жабар, крия истинските си намерения и задачи от Фредерико Перейра. Така ако нещо се обърка, той ще може единствено да съобщи на властите, че един французин на име Макс Берто от „Лекол дьо ла Океанографи дьо Пари“ е наел една от лодките му, за да нанася на карта теченията около островите. И, разбира се, в досиетата на френското правителство няма да има никакъв Макс Берто. ↑

[5] Добър ден. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Ден Десети: 04:10. „Балтай“ влезе леко в пристанището в Хорта, изплува като призрак от нощта, а навигационните ѝ светлини мъждукаха слабо в тънките валма утринна мъгла, която се стелеше над водата. Аз стоях там на пост от полунощ под прикритието на една уличка без изход, която излизаше към пристана, без да обръщам внимание на студа и влагата, и оглеждах хоризонта с монокуляра за нощно виждане, който Мик беше опаковал в ръчния си багаж. Да, по моята преценка за време, скорост и разстояние „Балтай“ не се очакваше да пристигне до Ден Единадесети. Но тук, на Фаял, реших да следвам Божиата заповед на Войната със специални методи да не си въобгъзявам нищо. И затова провеждахме постоянно наблюдение за „Балтай“ от мига, в който бяхме дошли.

Възложих си най-лошата смяна: 22:00 до 06:00 часа. И мога да ви кажа *sans* никакви уговорки, че до момента бях изживял шест часа мизерия. Но както обясних още в Буенос Айрес, мизерията е същността на наблюдението. Не можеш да се отпуснеш, да се измориш или да починеш. Мисълта ти трябва да остане нащрек — към обкръжението и към задачата ти. Да, бях схванат, измръзнал и отегчен. Но в мига, когато „Балтай“ навлезе в полезрението ми, получих възнаграждение за търпението, схванатите крака, врат и гръб.

Тя се появи от тъмното, тиха като привидение, голяма почти колкото есминец — и без съмнение почти толкова бърза. Чуваше се само плискането на водата между пилоните и как от време на време някоя вълна плясваше във вълнолома. Вълнението ми беше осезаемо: косата на тила ми се изправи, когато голямата яхта влезе в пристанището — свирепите ми инстинкти ми подсказваха, че на борда има някаква опасност. „Балтай“ премина съвсем бавно край далечната страна на вълнолома. На двеста метра от най-големия пилон двигателите ѝ се включиха на заден ход, задействаха се предните маневрени двигатели и яхтата спря леко. Аз клечах зад влажния бетон, като уредът за нощно виждане се подаваше леко, просто в случай че на борда имаше скрит наблюдател.

Върху рубката се въртеше радарна чиния. Зад нея се виждаше къса аеродинамична антенна мачта, към която забелязах закрепени няколко антени с дециметров и метров обхват. Зад мачтата се виждаха частично скрити бели сфери, високи към метър — несъмнено антени за телекомуникация. Чух металическото тракане на котвената верига, която се спусна през единадесетте метра до дъното на пристанището. След това отново настъпи тишина.

Огледах яхтата с уреда за нощно виждане, за да открия нещо като ракети. Не видях нищо такова. Дванадесетметровият куполоподобен покрив на горната палуба, над главната кабина, беше единственото място, достатъчно голямо да скрие чифт ракети „Екзосет“ и пусковата им установка. Вероятно бяха разтоварили хеликоптера и скрили ракетите точно там.

Преместих поглед. Точно до хеликоптерната площадка имаше двама членове на екипажа, облечени като за вахтени наблюдатели. Завъртях монокуляра напред. Различих трима души в рубката, силуетите им се осветяваха в моя уред за нощно виждане от лампичките на приборите на яхтата. Долових движение в задната част ляво на борд под рубката и главния салон с вътрешния басейн. Двама членове на екипажа спуснаха стълба и един понтон от отсамната страна на яхтата. Други четирима се суетяха около кърмовите кранове за спускане на лодки и пуснаха малка лодка, която беше изтеглена напред и вързана към понтона при стълбата. Но екипажът спря дотук. След като завързаха лодката здраво за стълбата, всички изчезнаха.

Логично, стори ми се. В Хорта нямаше много влекачи. Затова „Балтай“ щеше да се върже за пристана — пред нея той щеше да изглежда като джудже, — за да дозарежи гориво и да натовари други провизии. Но това щеше да стане чак след 06:00 часа, когато пристанището започне работа. Дотогава яхтата щеше да стои на котва.

09:55. Останах скрит. Нямаше нужда Джери да ме вижда. Още не. Изпратих Бумеранга, Найджъл и Хюго за сутрешно разузнаване. Те се поразходиха до пристанището и Бумеранга и Хюго завързали разговор с един от докерите, които помагаша за дозареждането на „Балтай“. Необходими били само две минути ахкане и охкане във връзка с луксозната яхта, на чийто борд се намираха Джери Кели и

Брендан О'Донъл. Найджъл останал назад, за да направи тихичко схеми и да си запише важното. Към 10:25 Бумеранга чул, че „Балтай“ трябва да тръгне точно в началото на следващия ден. По-точно казано, три часа сутринта. Началникът на пристанището се оплаквал открито, че трябва да работи допълнително. Към 11:00 Найджъл успял да свърши с рисунките, които щяха да ни помогнат да се ориентираме при нападението. Той беше отбелязал също, че на кърмата на „Балтай“ има малък трамплин за гмуркане. Това щеше да улесни значително нашия първоначален щурм. Повярвайте ми, не е лесно да опитваш да се качваш с бой по въже на кораб в движение.

В този момент ми хрумнаха две неща. Първото беше, че не исках „Балтай“ да се измъкне нощем. Достатъчно трудно щеше да е да не изостанем от нея в открито море. Не исках да се притеснявам, че може да я загубя в тъмнината, или по-скоро в мъглата. Нощното виждане не помага, ако целта ви е обвита в мъгла. И така, налагаше се да измислим нещо, за да задържим яхтата през цялата нощ. Исках „Балтай“ да се повреди само за няколко часа — просто за да стои тук до обед на Ден Дванадесети. Възложих проблема на Скапания Ранди Майкълс, Найджъл, Дигър и Губър и им дадох срок до 14:00 часа.

Второ, исках да имам представа за целта на „Балтай“. Така щях да знам в коя посока щеше да отпътува.

Очевидно става дума за морска цел. И така, трябваше да разбере кои съдове щяха да бъдат в нейния диапазон — като този диапазон се простираше от утре, Ден Единадесети, до Ден Шестнадесети.

11:00. С Мик започнахме да въртим телефоните. Но без особени резултати. Трудно е да накараш другите да ти дадат информация, когато си белязан като прекалено гореща стока, дори ако става дума за националната сигурност и за живота на хора. След като се фраснах със зурлата напред в поредица задънени улици, реших, че може би ще успеем сами да си набавим необходимата ни информация, като използваме РОК — Разузнаване с Отворен Код.

12:10. Свързахме някак преносимия компютър на Нод към мобилния му телефон и той се включи в мрежата. Към 13:50 беше определил няколко потенциални цели за тангата. Две бяха пътнически кораби, които пътуваха за Мадейра, на югоизток от Азорските острови и на около четиристотин километра от африканския бряг. Отхвърлих ги — пътниците бяха предимно французи, испанци и скандинавци.

Една малка група американски военноморски съдове се придвижваше от Норфолк към Средиземно море. И тях задрасках: Кели вече бяха се насочили към американското посолство в Буенос Айрес. Не: целта тук щеше да е от Великобритания. Значи оставаха два британски супертанкера, които превозваха суров нефт от Северно море към Южна Америка, както и „Кралица Елизабет 2“ на „Кунард лайнс“ на последната отсечка от околосветска обиколка от Лисабон до Саутхамптън. Танкерите ме накараха да се замисля. Искам да кажа, помислете само каква бъркотия щеше да настъпи от няколкото милиона литра суров нефт, ако се простре в огромно петно, покриващо над хиляда квадратни мили океан. И повярвайте ми, за такава щета стигаше по една ракета на танкер.

„Кралица Елизабет 2“ също беше една възможност. Това беше флагманът на британския търговски флот. Според една неофициална страница в Интернет в момента той превозваше над две хиляди пътници и екипаж. Потопяването ѝ определено щеше да вкара братята Кели в категорията на международни терористи като Абу Нидал. Но същото щеше да стане и при взривяването на двата супертанкера и предизвикването на най-големия нефтен разлив в историята. Двата танкера в момента плаваха на юг, тръгнали към средната част на Атлантическия океан от Северно море. В момента „Кралица Елизабет 2“ пътуваше от Сенегал за Фунхал, Мадейра, където щеше да нощува. Оттам щеше да тръгне за Лисабон, а оттам — към дома, в Саутхамптън.

Оставих Нод да разбере повече за тези неща, докато слушах плана на Скапания да държи братята Кели в пристанището до Ден Дванадесети. Искаше ми се „Балтай“ да тръгне от Хорта някъде след 12:00 — това е обяд за вас, цивилните. Дневната светлина продължаваше до 17:30 и повече. Трябваше да следим яхтата, докато се окаже най-малко на шестдесет мили от Фаял, което я поставяше в много дълбоки води. Щяхме да я изпреварим в сумрака, да се качим на борда откъм кърмата, да неутрализираме екипажа, да обезвредим ракетите, а после да я потопим, мамицата ѝ, в близо трите хиляди метра дълбока вода. Отворехме ли люковете и започнеше ли „Балтай“ да потъва, щяхме да се качим на собствения си „Зодиак“ и да се юрнем обратно към Хорта, водени от захранвания с батерии прибор „Магелан“.

Вероятно се питате защо не планирах да завзема „Балтай“, а после да я докарам обратно с екипажа и братя Кели. Пък и Брендан О’Донъл в белезници, за да можем да ги съдим. Е, отговорът е комплексен. И първата му част е свързана с моето мнение за разправата с терористите.

Кое е — терминално. Мъртвото танго не може да забавя правната система със серия обжалвания. Мъртвото танго не може да изкара себе си жертва вместо убиец, като представи по подходящ начин историята си в пресата. Не: исках да сложа КРАЙ на братята Кели и тяхната марка тероризъм. Тези хора бяха убийци. Бяха причинили смъртта на един от моите Воини. Исах те и яхтата им просто да изчезнат. Щяхме да го направим добре и преди всичко, ОКОНЧАТЕЛНО.

Второ, залогът беше много голям. Еймън Демона искаше скалпа ми. А също и редица други адмирали, генерали и разнообразни правителствени апаратчици. Ако потопя „Балтай“, можех да отричам. В края на краищата пътувахме с френски документи. Заплащах бяхме за билетите си в брой. А и старшина Джариел, Робърт Евърс или пък Рей Лойд нямаше да говорят за това къде сме били или какво сме правили на техни терен. Ако „Балтай“ се намираше на три хиляди метра под водата, нямаше да останат доказателства за онова, което тълпата в Пентагона смята за несправедлива игра. И така, потапянето на яхтата на братя Кели защитаваше мен, Мик и най-важното, моите хора от всички задници-бюрократи, според които от Воини вече няма нужда, а ВОЙНАТА е нещо омразно и можем да се справим с враговете си по-ефективно, като разговаряме с тях, а не като ги убиваме.

Освен това операцията беше толкова елементарна, че вероятно нямаше да е нещо повече от ФРС (вижте го в проклетия речник), нали така? О, да. Просто едно елементарно скачане и стрелба. И ако вярвате това, мога да ви предложа един приятен имот на изгодна цена. Той е в Украйна и свети в тъмното.

14:22. Скапания каза, че най-добрият начин да задържим „Балтай“ няколко часа щеше да е, като я завържем, мамицата ѝ. Буквално. Но така, че да не си личи, че е саботаж. По общо съгласие

веднага след стъмване щяхме да влезем във водата, да стигнем до мястото, където се намира „Балтай“, и да увием гребния винт и вала ѝ с мрежа за риба, в която щяхме да вкараме няколко парчета желязо. Като включат двигателя, повредата щеше да е достатъчно сериозна, за да задържи яхтата осем-девет часа, тъй като нямаше да могат да направят нищо, докато не съмнеше. Това щеше да ни позволи ЧВ^[1]. Казах на Ранди какво ни трябва. Скапания довърши обяснението си на оперативния план с широка усмивка на голямото си кръгло лице.

— Измислихме го просто, нали, скипере?

Ден Единадесети: 12:25. Стъмни се рано. Следобед температурата падна до десетина градуса и се появиха западни ветрове и пепеляви на цвят облаци, които донесоха проливен дъжд. Отвратително време за туристи, но отлично за тюлени. Тъй като не носехме камуфлажен крем за почерняне на кожата, бяхме импровизирали с течна боя за обувки. Ще останете изненадани от количеството светлина, което привлича кожата ви нощем, а аз не възнамерявах да позволя на противника да ни види. Боята за обувки щипеше адски, когато се мажехме с нея. Знаех, че едва ли се отразява добре на лицето ми. Но пък и не съм постъпвал във ВМС, за да ставам манекен.

Губър, Дигър и аз изухме дънките, под които се намираха късичките ни костюмчета за сърфисти. Мамка му, нямаше да ни е топло с тях. Но други нямаше. Температурата на водата беше към десет градуса. Това означаваше, че имаме към двадесет и осем минути, преди измръзването да започне да взема своето от телата и съзнанието ни.

Мик насочи малък бинокъл към „Балтай“, която се намираше на 150 метра от нас.

— Виждам Джери и Гуилям в главната каюта — прошепна той.
— Разговарят с някого — ако съдя по униформата, той е капитанът.

— Съгледвачи?

Той смени бинокъла с монокуляра за нощно виждане, като го държеше с лявата си ръка.

— Двама пред рулевата рубка — прошепна като суфльор той — и още двама на кърмата.

Щяхме да се справим.

— Доскоро. Гледай да не хванеш пневмония, както си седиш тук.

Запрокрадвах се през улицата с десет метра рибарска мрежа на рамо, стигнах до края на кея и се метнах в тъмната вода, като гледах да не вдигам много шум.

О, мамка му, от студ ми се сбръчкаха топките. Но студеното е без значение. Това е едно от първите неща, които човек научава на обучението по подводна диверсия. Със студеното може да се справиш с ЧИСТА ВОЛЯ И ЧИСТА РЕШИМОСТ, а да не говорим и за нуждата от внимателно наблюдаване на изминалото време. Затова завъртях гривната около стъклото на часовника на лявата си китка, за да отбележа времето на потопяване, потопих и главата си, за да се намокря целият, излязох, плюх в очилата си и ги измих, след това нагласих меката гума на лицето си и обтегнах каишката. Подадох мрежата на Дигър и поех командването върху единия железен клин, който щяхме да вплетем в нея. По дяволите, много тежеше.

00:02:21. Заплувах странично и тромаво, забавян от тежкия клин в ръката си, напред към пилоните от лявата ми страна. Губър и Дигър ме последваха, като тихо, но решително плуваха след мен.

Преминахме под първия пилон, промъкнахме се между две рибарски лодки, а после пресякохме двадесет метра открита площ до следващия пилон. Изчаках, като студената вода щипеше пръстите на краката и на ръцете ми, докато моите бойци ме настигнат. Дигър не беше и на десет секунди зад мен. Но измина повече от минута, преди да се появи Губър. С ръце попитах какво става. Той сигнализира в отговор, че му се е схванал кракът.

Кучият син нямаше да ми е полезен в това състояние. Заповядах му да се връща. Той ми отвърна със среден пръст. Сиреч че ще изпълни мисията.

Разбирах го. Негов приятел беше убит от тези задници и нищо на света нямаше да му попречи да изравни резултата.

00:05:55. Показах се на повърхността между две платноходки с по две мачти, закотвени срещу „Балтай“. Чувах музика от голямата яхта. Като гледах платноходката да се намира между мен и „Балтай“, за да не попадна в осветената област, тръгнах към края на пристана и се пъхнах под него. Дигър ме настигна и аз му обясних с ръце какво искам от него. Когато най-после дойде и Губър, бях твърд: той или ще

ни чака тук, или се връща. Не исках да рискуваме и да привличаме внимание.

По лицето му разбрах, че не хареса заповедта ми, но щеше да я изпълни.

Съвсем тихичко му прошепнах, че е добро момче. Дигър го освободи от клина, с който той плуваше, и ми го подаде. Опитах да държа двата клина с една ръка. Невъзможно. Тази работа нямаше изобщо да е весела. Но нямах възможност да се оплаквам. Поех си голяма глътка въздух, прецених позицията си и се гмурнах.

Беше тъмно и студено. Аз плувах — ако може да се нарече така — внимателно, притиснал металните клинове към тялото си — не исках да удриям трюма на яхтата и привлека нечие внимание, — като се движех по тинестото дъно, докато направих двадесет и трите ритвания, които по моя преценка щяха да ме изведат от другата страна на голямата яхта.

Леко се вдигнах нагоре, като с десния лакът пробвах какво има пред мен. Докоснах металния трюм. Тръгнах нагоре, нагоре, нагоре, покрай голямата яхта и изплавах точно където исках: право под кърмата. Това беше една защитена зона, в която не се виждах, освен ако някой не се прехвърлеше през парапета на кърмата и не се наведеше много, много навън.

00:09:33. Ръцете ми бяха се схванали до лактите. Усещах натиск в гърдите си. Чувствах се леко замаян, като всичко това ми казваше, че започвам да измръзвам. Поех глътка студен и влажен въздух и изчаках да дойде Дигър. И чаках. И чаках.

Най-после и той се появи откъм левия борд, като плуваше внимателно, за да не развълнува водата. Беше се объркал и отишъл чак под носа. Но пък той си е градско момче, което не може да се оправя лесно без указателни табели.

Откачи мрежата от врата ми и я разгнахме, за да е по-лесно, когато слезем под повърхността, където щяхме да работим слепешката. След това нагласих двата клина възможно най-надеждно в мрежата. Не исках мистър Мърфи да ги измъкне, когато закачим мрежата за гребния винт.

00:11:11. Опипом се ориентирах под кърмата, спуснах се под повърхността и без да мога по никакъв начин да се издърпвам покрай

трюма, ритнах надолу в посоката, в която смятах, че се намира големият винт.

Груба грешка, мамка му. Праснах си главата в шибания остър ръб на лопатката на винта. Инстинктивно вдигнах ръце към нея — и изкривих очилата си. Нещата не вървяха добре.

Изплавах възможно най-тихо, източих очилата и отново ги нахлузих на главата си. Сега установих, че не виждам добре с дясното си око. Миех си лицето, когато Дигър изплува близо до мен. Разглежда ме отблизо.

— Порязан си — прошепна едва-едва и докосна челото ми пет сантиметра над дясното око.

Свих рамене. Не чувствах нищо, мамицата му — заради студа, мисля, — и затова избърсах лицето си, притегнах каишката на очилата и отново се спуснах под повърхността.

00:12:55. Този път успях да се опазя от винта. Ръката на Дигър намери моята и успяхме да нахлузим мрежата върху големия гребен винт и вала, преди да се наложи да изплаваме и да си поемем глътка свеж въздух.

00:16:48. Измъкнах се на повърхността, напълних дробовете си с въздух и се върнах на работа. С ножа си разрязах мрежата, за да мога да я навия около вала и да я омотая добре около перките. Само дете беше трудно човек да ползва нож в тъмното. Постоянно го изпусках и трябваше да го дърпам за въженцето, след това да намеря парчето мрежа, което бях рязал опипом, и да започвам отново.

По което време ми беше свършил въздухът и се налагаше да изляза на повърхността, да си поема дъх и пак да се спусна.

00:21:20. Вече ми бяха изтръпнали и раменете. Не чувствах краката си. Водата пареше от студ. Но упорствахме и работехме възможно най-бързо, без да вдигаме шум. Накрая успяхме да поставим мрежата така, че когато винтът се завъртеше, клиновете да го повредят.

00:22:49. Изплувахме на повърхността. По очите на Дигър разбрах, че вече отдавна е надминал оперативните си възможности. Е, и аз бях така. Но това нямаше значение. Воините СВЪРШВАТ ШИБАНАТА РАБОТА, КАКВОТО И ДА ИМ СТРУВА ТОВА. А трябваше да проверим шибаната мрежа още веднъж. Не мислех да позволявам на мистър Мърфи да осере операцията ни — сега или по-късно. Прекалено важна беше.

И така, без да обръщаме внимание на студа и болката, се гмурнахме пак в тъмното, прокарахме изтръпналите си длани върху мрежата и направихме абсошибанолотно всичко необходимо клиновете да останат където трябваше, за да повредят „Балтай“ достатъчно, та да остане тя тук няколко часа, но повредата да не бъде трайна. И после, след като бяхме свършили цялата тази работа, заради която трябваше да се гмуркаме три пъти, излязохме на повърхността измръзнали и останали без дъх и опряхме глави на кърмата на яхтата. Бяхме напълно обезсилени. Бяхме физически и умствено изтощени. С угасени светлини. Чувствах се... замаян. Мислите ми се зареяха. Това не беше добре. Насилих се да погледна часовника си, като с усилие разчетох осветения циферблат. Опитах се да намеря думи за видяното, но открих, че съм тъп и неспособен за това. Но продължих да се боря и да насилвам мозъка и очите ми да влязат в синхрон и най-после реших, че времето е 00:31:33. Това не означаваше ли, че работим в червената зона? Не означаваше ли, че ще загубим контрол над мускулите си? Някъде отзад в заскрежения ми мозък светна предупредителна лампа и разбрах, че ако не се боря, рискувам да се удавя. А трябваше да се връщаме през широкото пристанище със студена и мръсна вода.

Праснах Дигър по рамото.

— Трябва да тръгваме — изграчих.

След това поех напред.

Прибрахме се в хотела в 20:40. Тъй като човешкото тяло се охлажда двадесет и пет пъти по-бързо в студена вода, отколкото на студен въздух, температурата на тялото ми беше стигнала до 35 градуса през тридесет и петте минути и половина престой в пристанището, за да вържа божиите дела под „Балтай“.

Стоях под горещия душ и опитвах да вдигна телесната си температура. Не беше лесно. На излизане от водата в пристанището бях измръзнал като замразено пиле. Без помощта на Мик сигурно нямаше да успея да се върна до хотела. Позволете да ви поднеса nelaкираната истина за Воюването: трудна работа е и старото свирепостяло я понася с усилие. Всъщност Воюването е най-подходящо за младоци, чиито тела могат по-лесно да поемат натъртванията, ударите, цицините, сътресенията, раните и охлузванията, които са част от

работата. Тръгнеш ли по неизбежната пързалка надолу към средната възраст, тялото иска повече време, за да се възстанови от злоупотребите, които хора като мен са склонни да стоварват върху него.

И така, удрян, зашеметен, млатен и доведен до състояние на крайна умора, стоях под горещата вода около три четвърти час, докато спрях да треперя. После стоях още петнадесет минути, преди да започна да усещам пръстите на ръцете и краката си. След това се подсуших с хавлията, сложих си парче лейкопласт на дългата четири сантиметра рана на челото, увих се в купчина одеяла и тъй като никой не ми предложи онова, което всъщност исках, а то представляваше чаша лекарство „Бомбайски сапфир“ и дълго, дълго киснене между двойка топли бедра, се хвърлих на леглото за бърз боен сън. Реших, че към половин час ще ми е достатъчен, защото исках да съм станал, за да видя резултатите от усилията си в пристанището. Включих безотказния си биологичен будилник, легнах на матрака и затворих болните си за сън клепачи.

[1] Чаканата възможност. ↑

ГЛАВА 19

Претърколих се и погледнах цифровия часовник-радио на масичката до леглото. Ярките сини цифри ми показаха 07:35. Ох, еба си. Ох, мамата. Ох, ебасимамата. Ох, маматасиеба. Седнах и опипом намерих ключа за лампата, а после примигнах, когато тя светна. Стаята беше празна, а щорите и завесите закриваха плътно двата малки прозореца. Измъкнах се от завивките, станах и се втурнах към банята. Защо, дявол да го вземе, никой не ме беше събудил?

Ден Дванадесети. 08:12. Бумеранга, Таймекса и Дигър се трудеха над чинии с шунка, яйца и сирене в ресторанта на хотела. Аз си взех чаша кафе от бездънната шведска маса и седнах при тях. Ръгнах Бумеранга по рамото.

— Благодаря, че не ме събуди.

Бумеранга сви рамене.

— Слушай, *Pibe*, да ти го начукам. Стори ни се, че ти трябва почивка, затова те оставихме да спиш. Освен това нямаше кой знае колко работа.

— Как е Губър?

— Зле. Излезе да потича, за да си оправи крака.

— А „Балтай“?

— Изглежда, „Балтай“ е закачила някаква рибарска мрежа, скипере — ухили се Губър. — И си повредила винта. Ще останат тук докъм тринадесет часа.

Погледнах Дигър. Определено не ми изглеждаше уморен.

— Ти как си?

— Като пич, скипере — отвърна той.

Наведе се над масата и заговорнически ми прошепна:

— Само дето, като се върнахме в хотела, не си усещах пишката. Та затова потърсих да я сложа в нещо горещо и мокро, та да се върне усещането. Късметлия съм, защото намерих чифт топли бедра и

големи цици в хотелския бар. Трябва да ти кажа, че португалките са голяма работа. Пък и знаят разни номера... майчице.

Така мразя младите. Изгледах Дигър мръснишки.

— Благодаря, че го сподели с нас, Едуин.

Отпих от кафето. Таймекса се обади:

— Та няма за какво да бързаме, скипере. Разполагаме с цялата сутрин. Защо да не закусим като хората?

Погледнах двете чинии пред него, които той беше отрупал с късчета жълто португалско сирене, нарязани домати, пушена шунка и бъркани яйца. Другата чиния съдържаше кифлички, последното сладко руло и половин дузина филийки бял хляб, обилно намазани с масло.

— Виждам, че не си срамежлив.

— По дяволите, скипере, нали всичко е включено в сметката на стаята. Защо да се пилее?

Всъщност хлапето имаше право. В нашия занаят човек никога не знае кога ще може да яде. Затова си взех чиста чиния от масата и се отправих към шведската маса. В този момент Таймекса ми подаде чинията си за хляб.

— Извинете, сър, тъй като вече сте станали, бихте ли ми донесли още хляб?

О, супер: моят екип от весели мародери вече включваше Дигър с вечно вдигнатата пишка и шибания Оливер Туист. Предполагам, че аз бях Бъмбъл. Всъщност май беше точно така. Ако си спомняте, господин Бъмбъл беше... гробар.

09:20. Мик и Хюго бяха на пост. Дежурството не беше особено тежко, тъй като се бяха нагласили на една маса на малко външно кафе с изглед към пристанището. Но не бездействаха съвсем. От време на време Мик поглеждаше към яхтата през бинокъла си. Така можеше да разбере къде какво има, защото качим ли се на борда, нямаше да имаме време за търсене и оглеждане.

Останалите се заехме да товарим нашата лодка „Зодиак“. Дигър и Найджъл напълниха червените пластмасови туби с гориво и ги завързаха в кърмовата част. Аз вече бях заредил вградените резервоари. Случайно бях решил да купя и друг десетлитров контейнер с бензин. С него щях да допълня резервоарите, преди да тръгнем. Можехме да го изхвърлим в морето. Бумеранга и Скапания прибраха двете пушки (които Нод беше отрязал и направил

четиридесет сантиметра дълги), пистолетите, пълнителите и мунициите в сандъчето под двойната седалка. Губър намери допълнителни батерии за навигационния уред „Магелан“ и ги сложи в найлонов плик. Таймекса прибора рибарската мрежа, която щяхме да използваме като щурмова стълба, и въжето с импровизираната кука в сандъка в предната част на лодката. Нод се захвана с преносимия компютър, за да намери допълнителна информация за евентуалните цели.

Лодката ни нямаше предпазно стъкло, затова опаковах всичките водолазни маски за в случай че времето се развали. Униформата на деня трябваше да бъде тъмни дрехи: дънки и тениски, над които щяхме да облечем найлонови анораци. Под тях щяхме да носим късите си сърфистки костюми. Знаех от опита си от предишната вечер, че нямаше да са ни от голяма полза, ако стане много студено. Но пък аз не планирах да стоя в открито море много време.

10:17. Закотвихме лодката в далечния край на пристанището. Обърнах се към Мик.

— Как е?

— Оправят се — отвърна Мик с плътния си уелски акцент. — Махнаха мрежата преди около два часа. Екип водолази още се занимава с винта, но са почти готови.

— Нещо за нашите момчета?

— О, да. В рубката са и мърморят на капитана и на боцмана.

— Откъде знаеш това?

— По жестовете на Джери, приятел. По жестовете на Джери.

— Какво искаш да кажеш?

Той ми подаде бинокъла.

— Виж сам.

Нагласих фокуса, докато забелязах Джери. Той беше изправил един от членовете на екипажа до стената и го млатеше. Извърна се, направи една крачка, сякаш за да си тръгне, после се извъртя рязко и жестоко ритна моряка. Той се свлече като пословичната *sac de merde*^[1]. Джери погледна брат си. Различих ясно злобната усмивка на Гуилям.

Върнах бинокъла на Мик.

— Хубави момчета са нашите, а?

Мик изръмжа:

— Прав си — ако харесваш гадните чикияри.

10:54. Мик съобщи, че „Балтай“ тръгва бавно на заден ход. Казах му да се качи в лодката. Все още не знаехме коя е целта им. Но всъщност тя не беше важна, защото щеше да стане очевидна, когато излязат в открито море. Ако „Балтай“ тръгнеше в северна посока, щяха да стрелят по супертанкерите. Ако тръгнеше на юг, щяха да гонят „Кралица Елизабет 2“ по пътя между Фунхал и Лисабон.

11:00. Нод скочи в лодката, стиснал компютъра под ръка.

— „Кралица Елизабет 2“ е — каза.

— Откъде знаеш?

— Защото — отвърна — последните две отсечки от пътуването са посветени на определени теми.

— Теми?

— Ангажирали са важни персони за лектори. Важните персони получават безплатен първокласен круиз в замяна за лекцията. А имената им привличат хора. Сегашната тема е за политиката в новия век. На борда е лейди Тачър. Също и генерал сър Майкъл Роуз. Както и сенатор Джордж Мичъл.

Маргарет Тачър, разбира се, е бившата министър-председателка, която през седемдесетте и осемдесетте години преобрази Великобритания. Майк Роуз е стар колега на Мик. Беше начело на 22-ри полк на САС, а после ръководи британските войски в бивша Югославия. Преди няколко години го посветиха в рицарско звание. А Джордж Мичъл? Той е бивш американски сенатор и главният архитект на мирния договор в Северна Ирландия, известен като Споразумението от Разпети петък.

Две ракети „Екзосет“ стигаха да бъде потопен „Кралица Елизабет 2“. А и водата северно от Мадейра беше дълбока: две хиляди и петстотин фатома, което се превежда като почти три мили. О, корабът имаше достатъчно спасителни лодки, за да е сигурно, че повечето хора ще се спасят. А и екипажът беше обучен за работа в критични ситуации. Но самият факт, че Джери и Гуилям можеха да ударят и потопят флагмана на британския пътнически флот, щеше да има невероятни политически последствия.

Не че щеше да им се размине, разбира се. Защото, за да стигнат до „Кралица Елизабет 2“, трябваше да минат през *toi*.

11:28. „Балтай“ излезе леко от пристанището Хорта, а после зави в северна посока, около остров Пико. Предадох управлението на Бумеранга. Ние се движехме на около две морски мили зад голямата яхта, като се придържахме до брега. Лодката ни не даваше радарна картина по-голяма от тази на малък кит. Но дори и така се движехме в зигзаг, за да не привличаме внимание.

12:28. „Балтай“ ускори малко. Сега движеше с двадесет и пет възла. Ние я следвахме през пролива между Сао Хорхе и Пико, а после в открито море, което щеше да ни изкара край остров Сао Мигуел. За тях плаването беше лесно. За нас нещата не бяха чак толкова приятни. Небето беше облачно и вятърът се засили. Трудно беше да държим малката лодка стабилно и след около час и половина Бумеранга предаде управлението на Губър, за да отпочинат ръцете и раменете му, поели доста удари.

Удари бяхме поели всички. „Зодиак“ не е лодка, която се прави за комфорт или за дълги преходи. Това е съд за къси разстояния, направен за скорост и маневреност. В открито море след няколко часа сред половинметрови вълни човек усеща бълбреците си, сякаш върху тях се упражнява Майк Тайсън, докато се возите с него на влакче на ужасите. После идва и факторът намокряне. Доста вода поехме в лодката — не достатъчно, за да не смогват автоматичните помпи, но достатъчно да ги кара да се напъват здравата. Но всички бяхме мокри — което означаваше, че с всяка измината минута ни ставаше все по-студено, защото с тридесетте възла скорост си бяхме осигурили измръзване от вятъра.

Но както си спомняте, измръзването под вода е двадесет и пет пъти по-силно от това в студения въздух. Погледнах Мик, който не е свикнал с подобно морско наказание. Стиснал беше челюсти, а от лицето му капеше вода. При всеки разтърсващ кокалите удар ръмжеше. Но се държеше като всички нас — стискаше тракащите си зъби и продължаваше да продължава.

16:35. По моя преценка се намирахме североизточно от големия остров Сао Мигуел. Преценка, питате? Ами онзи „Магелан“, питате? Ами нека ви кажа за глобалните позиционери „Магелан“ — особено онези от първо поколение. Те не са направени за подобно насилие. И затова показанията от него бяха спорадични. А тълкуването им се затрудняваше от факта, че трябваше да държим апарата в найлонов

плик, за да е сух. В 16:30 вече не работеше изобщо. От влагата? Или от батериите? Кой знае — и по-важно, на кого му пукаше. Знаех само, че в момента я карахме само на чиста воля и по компаса на Ранди.

Знаех, че се движим в североизточна посока. Знаех скоростта ни и според картата, която Бумеранга купи, можех да определя къде сме. Но нямах точна представа за мястото ни спрямо Сао Мигуел. А имаше и още. Небето започваше да потъмнява, вятърът се засилваше, което означаваше, че приятните половинметрови вълнички се превърнаха в застрашителни еднометрови вълни. Вече виждахме „Балтай“ само от време на време. О, мамка му. Лошото време е един от по-неприятните Мърфи-фактори. Да, бях го предвидил в списъка, който нося в мозъка си, с възможности за мисията от тип СНВО, НСНО и ОБНП, но тъй като човек не може да влияе на времето, то си прави каквото си иска. Тук и сега обаче времето щеше да повлияе неблагоприятно на преследването. Лодките „Зодиак“ са изключително добри плавателни съдове. Но не са направени за вълнение, каквото сме гледали например във филма „Съвършена буря“.

Освен това колкото по-бурно е морето, толкова повече бензин щеше да ни трябва, за да не изоставаме. „Балтай“ плаваше с около двадесет и осем възла. Ние се движехме с тридесет и два, защото ни беше по-трудно да се борим с водата и теченията, отколкото за огромната яхта на братята Кели. Освен това вече бяхме изминали към 130 мили — и използвали повече от половината гориво. Ако „Балтай“ вдигнеше скоростта до тридесет и осем или четиридесет възла например, определено можехме да свършим горивото, преди да ги настигнем в тези вълни, течения и вятър.

16:42. Праснах Губър по рамото, смених го и поех руля. Времето и дневната светлина изчезваха бързо. Не ми пукаше къде се намираме или дали сме минали мястото, откъдето дълбочината до дъното преминаваше от три хиляди на три хиляди и сто метра. Време беше да настигнем „Балтай“, да се качим на борда ѝ и да спипаме онези задници. Станах от двойната седалка, за да може Нод да измъкне оръжието и заедно с Дигър да заредят пълнителите. Мик и Хюго се заровиха в сандъка при носа, за да извадят въжето и мрежата.

Преместих лоста на газта напред. Малката лодка се стрелна, порейки вълните. При увеличената скорост вълните преливаха над носа. Това означаваше, че поемаме малко повече вода, отколкото ми

харесваше, но помпите работеха добре и затова бутнах газта още напред и набрахме още малко скорост. Не исках да загубя от погледа си „Балтай“, която се намираше на около хиляда и петстотин или шестстотин метра напред, малко дясно на борд от нас. Дори в засилващата се тъмнина виждах навигационните ѝ светлини. Бяха слаби, но видими, когато вълните се движеха в наша полза. И така, карах към тези светлини в опит да намаля разстоянието колкото е възможно повече, преди да ги загубим в тъмното.

16:56. Само дето по никакъв начин не напредвах. Всъщност „Балтай“ се отдалечаваше все повече. Копелетата бяха ускорили. Видели ли са ни? Дали радарът им не ни е забелязал? Едва ли, но не невъзможно. Но, честно казано, това нямаше абсолютно никакво шибано значение, мамка му. Шибано значение имаше само нуждата да настигна проклетите братя Кели, и то скоро. Преди да изчезнат в нощта и да останем на дрейф, без гориво и без да можем изобщо да се върнем.

Вече бяхме напълно подгизнали — и измръзнали. Измръзнали? О, слабо казано. Свирепоразмерните ми топки се бяха свили колкото топчета за игра и искаха да се скрият в тялото ми. Толкова беше студено, че хуят на Дигър сигурно се беше сбръчкал и смалил до петнадесет-двадесет сантиметра.

И да, предвидил бях студа и мокрото в СИЕ^[2] на мисията. Но нека ви кажа, приятели, че е едно да направиш оперативен план или тактически сценарий за някаква ситуация, когато седиш в сухата хотелска стая, а друго да изпиташ на собствен гръб същите фактори, когато си мокър и измръзнал и бърбреците ти стават на каша от прас-прас-праскането на вълните, захвърлени от вятъра към трюма на малка лодка в открито море, на такова ли му майката колко далеч от най-близкото пристанище.

Едно е да въртиш драскулки с химикалката и да смяташ графики за време-разстояние-температура и измръзване на тефтера или хотелските листи, а зад теб Си Ен Ен да каканиже нещо и до лакътя си да имаш приятна чаша кафе. Друго е да седиш в шибаната твърда надуваема лодка и да не можеш дори да говориш, защото зъбите ти тракат шибаняшки силно.

Но всичко това не беше от значение сега. Защото или щяхме: (А) да настигнем шибаната яхта, или (Б) да умрем, опитвайки.

Друг избор нямаше. Откровено, много по-силно ме интересуваше вариант (А) и по-малко — вариант (Б).

И така, извиках във вятъра:

— Всички да се държат, мамка му!

Взех водолазната си маска от Таймекса, нахлузих я на главата си и затегнах каишката. След това, когато моите Воини наклеяха и се хванаха за обезопасителните въжета, ударих шибаната ръчка за газта в противопожарната преграда^[3], лодката се изправи на гъза си и ние, митичните Воини-герои, се стрелнахме напред в спускащата се тъмнина. Нещо като „Давай, Силвър, напреееед!“^[4]

Тоест напреееед за около петнадесет секунди. В който момент големият, мощен извънбордов двигател „Ямаха“ със 120 конски сили се закашля, а после умря, носът на лодката плесна водата и се понесохме опасно натам-насам по вълните, уязвими от заливане и други неприятни океански вероятности.

[1] Торба с лайна (фр.). — Б.пр. ↑

[2] СИЕ е Съществени Информационни Елементи, или късчетата информация от съществено значение за планиране на мисията. При нападение по море СИЕ може да включват (без това да е максимумът) вълнението и теченията; атмосферните условия и видимостта; възможностите на врага да ви открие — с радар, инфрачервени лъчи, уреди за нощно виждане и т.н., както и фазите на луната и часовете на изгряването и залязването ѝ. ↑

[3] Не, лодките „Зодиак Рго-II“ нямат такава преграда. Моделът, в който се намирахме, имаше рулева конзола, на която беше закрепена ръчката за газ, както и една стоманена ръчка за хващане. Аз просто говоря в преносен смисъл. Ако искате, използвам правото си на творческа свобода. ↑

[4] Фраза от известен американски уестърн сериал, „Самотният рейнджър“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

О, проклятие, о, мамка му, о, Дики заминава по дяволите. Натиснах стартера, но чух не особено смела кашлица, каквато произвеждам и аз, когато приятелски настроен куродоктор ме стиска по корема, за да види дали имам херния. Междувременно лодката взе да се завърта странично от страдащите от аритмия вълни и започнахме да поемаме вода, от което ставахме уязвими и преминавахме в зоната НАСХИО. Искам да кажа, че наоколо нямаше никакъв шибан *ventilateur* и какво ли бях направил, че това *merde* да се удря в мен?

И в този момент разбрах. Осъзнах КСДМТМ^[1], а то беше, че Таймекса или не беше внимавал, или пък мистър Мърфи, който очевидно се бе прокраднал на борда, му е отвлякъл вниманието. Вижте, Таймекса отговаряше за горивото при това малко упражнение. И очевидно беше оставил шибаният резервоар да се пресуши. Като капитан на този дребен съд и следователно командващ, привлякох вниманието му към този гаден пропуск с помощта на команден език със СНТ^[2].

А и не само аз — хлапето получи доста обилно количество нецензурни думи от другите. Но за да съм справедлив, ще кажа, че Таймекса не чака и секунда, като разбра, че се е осрал и поставил мисията в опасност. Отвърза една туба, намери фуния и наля бензина бързо в резервоара. Като свърши, Бумеранга отвърза втора туба и му я подаде. Още шест галона влязоха в резервоара. След това още шест. Мик взе празните туби и ги завърза надеждно.

Опитах стартера. Нищо — а не исках да съсипвам шибания акумулатор точно сега. Затова оставих няколко секунди да може системата да си поеме дъх. Пак натиснах стартера. Големият двигател „Ямаха“ се поколеба, но после изръмжа точно както трябваше. Проверих дали всички се държат здраво и дали тубите с бензин са завързани както трябва, а после отново бутнах лоста напред, завих лодката срещу вятъра и отново полетяхме напред.

17:01. Компасът на Скапания ни върна на линия, макар все още да не виждахме навигационните светлини на „Балтай“. Да, имаше риск

голямата яхта да е сменила курса, а ние да вървим в неправилна посока и да ни го начукат. Но не мислех така. Първо, „Балтай“ беше вървяла неотклонно по този курс, откакто напусна Хорта. Второ, логично беше „Балтай“ да се движи към конкретна точка в морето — позицията, от която щеше да изстреля ракетите си срещу „Кралица Елизабет 2“ — и че ще отиде дотам по права линия, а не в зигзаг.

17:04. Прескочихме една вълна и там, на хиляда метра пред нас и малко дясно на борд, далеч в тъмнината, зъркелите ми доловиха „Балтай“. Не беше много: забелязах за миг червена светлина, която изчезна във вълните. Но я бях видял. И сега „Балтай“, нейният екипаж от куродъхи шваби, Гуилям и Джери Кели, и Брендан О’Донъл — всичките — бяха мои. Не ми пукаше колко далеч напред беше яхтата. Ето какво: време беше да я настигна и да свърша работата.

О, да. Трябваше да изминем много мили и да изпълним много обещания. Имахме да уреждаме и сметки: за всички жертви на тези задници. Трябваше да се плаща за смъртта на хора и за съсипания мир.

Но най-важният дълг за плащане, поне според мен, беше този за смъртта на моя другар от корабите Бъч Уелс.

„Смъртта — пише един поет — е дълг, дълг неплатен.“^[3] Е, тази нощ дългът за смъртта на Бъч щеше да бъде платен с огън и кръв. Ще бъде заплатен докрай от неговите другари, от смъртоносната триада „Браво“. Едва тогава би се затворил мистичният Кръг и нашата мисия би се изпълнила.

Вече не беше студено. Вече шибаният студ не се броеше. Не беше фактор, защото гневът ми ме поддържаше нагорещен до червено. Пък и не ми трябваше да виждам червените сигнални светлини на „Балтай“. Знаех с точност до метър къде е тя, къде са те и щях да стигна дотам още сега, сякаш самият аз бях шибана ракета „Екзосет“. Воден от инстинкта си, по-изострен от всякаква проклета радарна направляваща система, се насочих към „Балтай“, натиснах газта докрай, изправих лодката на гъз и тръгнахме през водата с максимална скорост.

В слабата и изчезваща светлина проверих обветрените и мокри от вода лица на хората. До един бяха Воини. Излъчваха го от всяка своя молекула. Имаха воински лица: РЕШИТЕЛНИ, ТВЪРДИ, НЕОТСТЪПЧИВИ, БЕЗКОМПРОМИСНИ, РЕШЕНИ. Те знаеха рисковете и имаха желание да рискуват, защото живееха по Кодекса на

Воина. Разбираха, че за тях няма граници, че са в състояние да постигнат победа и при огромни трудности. Разбираха смъртта и можеха да я приемат, макар да предпочитаха живота.

Фактът, че аз бях тук и сега, готов да вляза в БОЙ, почти ме накара да се просълзя. Вижте, за мен това е и винаги е било нещо силно емоционално. Трябва да разберете колко силно обичах тези мъже и уважавах уменията им, способностите им и посветеността на задачата. Бих убивал за всеки от тях, така както те биха убивали за мен. Това създава невероятна спойка сред мъжете. По много начини връзката е дори по-близка и от брака. По-трайна от самия живот.

Позволете да стана още по-сълзлив за момент и да се разкрия пред вас. Един от най-щастливите аспекти на живота ми е, че винаги съм имал благословията да мога да водя Воини като тези. Разбира се, винаги съм вярвал, че най-големият дар, който Богът на ВОЙНАТА може да даде на човек като мен, е група ВОИНИ; Воини като тези мъже, за да мога да ги водя във велика битка и да споделяме абсолютната опасност и риск, последвани от абсолютната радост от победата.

17:19. Внезапно се загубихме в облаче мъгла. То просто се спусна върху нас и се озовахме в него, преди да мога да реагирам. В един момент около нас виеше вятър и валеше дъжд и човек виждаше океана. В следващия всичко изчезна. Сякаш някой ми беше завързал очите. Ако шибаната мъгла не се вдигнеше скоро, щяхме доста бързо да загубим ориентация. Човек губи всякакво чувство за посока, време и пространство, когато не вижда. Точно това се случи с Джон Кенеди Младши в нощта, когато заби самолета си в океана. Влязъл в подобна зона и опитал да следва инстинктите си, а не приборите. И това решение го уби.

Аз не мислех да следвам стъпките му.

— Скапан...

Тази дума беше достатъчна. Скапания Ранди вече държеше своя компас „Силва“, напъваше се в тъмното и през петнадесет секунди ми казваше посоката, докато летяхме през непрогледната мъгла и опитвахме да не се отклоним от курса и скоростта. Не се поколебах и

за миг, като натисках газта докрай и лодката подскочаше неумолимо напред в нощта.

17:23. Валмо след валмо мъглата се изпари. Сега се озовахме отново само в дъжд и вятър. Но приближавахме — почти предвкусвах предстоящото. И тогава, и тогава... косата на тила ми внезапно се изправи. Мик също долови нещо: видях го да се напруга. И след не повече от пет секунди я видяхме. Тя беше на не повече от шестстотин метра пред нас, на около двадесет градуса дясно на борд, в посока, успоредна на нашата, а следата във водата се виждаше дори и в тъмното и сред вълните.

Погледнах Скапания и казах само:

— Благодаря, Скапан.

Погледът му показва, че не трябва да казвам нищо, но той беше доловимо щастлив, че съм го казал.

Докато се приближавахме, момчетата се заприготвиха. Разположиха се така, че да позволят на лодката максимална свобода на движение. На лицата им вече стояха Бойните гримаси като абсолютни маски.

17:25. Промених курса, като се приближих на четиристотин метра право зад „Балтай“. Има нещо в тази яхта, за което не бях споменал, нещо, което не бях отчел преди: тя беше шибанияшки огромна.

Да, казах ви, че „Балтай“ беше голяма яхта. Деветдесет метра дълга, а може би и повече. Това е повече от много от бойните кораби на Военноморските сили. Със сигурност беше с повече от тридесет метра по-дълга от корабите за крайбрежно патрулиране, с които разполагаха тюлените (а и по-смъртоносна тази вечер). Но големината и мощта, а и енергията на плавателния съд могат да бъдат преценени истински само от водата. О, да, самолетоносачът е впечатляващо голям на кея: огромен, надвиснал сив плаващ град. Но там, в открито море, когато се доближиш към него с малка лодка, става още по-грамаден, масивен, колосален, защото се движи, а също и защото излъчва големи количества енергия — енергия, която човек може дори да усети, когато се доближава.

И тук, докато приближавахме неумолимо, се случи същото. Дори и през вятъра, дъжда и студа усещах мощта на този голям кораб, усещах промяната във водата, която предизвикваше големия му винт,

отработените газове и помпите. Нашата лодка започна да се държи по различен начин, когато наближихме яхтата. Тя се влияеше от следата и големината ѝ точно както едномоторен самолет, излитащ веднага след някой „Боинг 747“, се влияе от останените от него въздушни течения и топлина.

17:33. Приближих лодката на стотина метра от „Балтай“, а после леко отпуснах газта. Големата яхта беше забавила ход и се движеше, доколкото можех да преценя, с около двадесет възла. Така определено качването на борда ѝ щеше да е много по-лесно. Не е добре да се качваш на борда на голям кораб, който се движи с пълна скорост. Променливите са достатъчно лоши, когато се движи със скорост под десет възла. Спомням си едно учение при скорост от 6,5 възла в Южнокитайско море преди няколко години, при което за малко не загинах.

Успоредно на трюма на кораба има течения, с които трябва да се борите, докато приближавате малката си лодка до него. Водата иска да ви изтласка настрани; трябва да държите лодката си здраво. Но ви блъска вятър, а също и вълните. И затова е възможно, ако сте в малка лодка като нашата, да се движите нагоре, надолу, напред и назад по едно и също време.

Казвате, че описаното от мен отрича всички правила на физиката. Нека ви кажа нещо, което съм научил от кофти изживявания от реалния свят: в подобни ситуации шибаните правила на физиката невинаги важат.

17:35. Приближих още, а после дадох руля на Нод, който беше най-опитният боцман в групата стрелци-плячкаджии. Докато свикваше с лодката, аз извадих един от пистолетите, проверих дали е зареден и дали има патрон в цевта, проверих два пъти дали предпазителят е поставен, а после пяхнах чифт пълнители с петнадесет патрона в задните джобове на дънките си. Прекарах един метър тънко найлоново въже през халката на пистолета, завързах го здраво и закрепих другия край на въжето към колана си. Мистър Мърфи нямаше да успее да ми скрие пистолета тази вечер.

17:38. Нод приближи на двадесетина метра от кърмата на яхтата. Чувствахме как температурата на водата расте, а дребният тюлен с адски трудности успяваше да държи лодката стабилна в следата на

яхтата. Но успя, като използваше мощния двигател със сто и двадесетте конски сили, да ни докара където трябваше.

Всеки човек знаеше задачата си: Нод щеше да остане в лодката, докато всички се качим на борда на „Балтай“. След това щеше да метне към Найджъл едно въже, за да теглим лодката с яхтата, докато ни потрябва отново, за да се махнем. Имахме само шест огнестрелни оръжия: четири пистолета и две пушки. Аз държах един от пистолетите. Бумеранга, Ранди и Мик носеха другите. Губър и Дигър стискаха пушките. Коего оставяше Хюго, Таймекса, Нод и Найджъл невъоръжени освен с ножовете им. Те трябваше да импровизират.

Това беше лошата новина. Но пък не очаквах много от хората в екипажа да бъдат въоръжени. Намираха се посред шибания океан и не очакваха гости. Ето защо трябваше да ги превземем през първите няколко секунди на нашето нападение. Тази вечер най-уязвимата част на мисията щеше да бъде при качването на борда. Нашите сили щяха да са разделени, а целта — захваната от много малко от моите Воини. Ако ни откриеха, докато се прехвърляме през перилата, можеха да ни отблъснат лесно. Но качяхме ли едно ядро въоръжени хора на борда на яхтата, можехме да използваме бързина, изненада и жестокост на действията, за да постигнем победа за няколко кратки минути.

17:42. Мик се завря при носа на зодиака, за да действа като тилова охрана. Нод докара лодката до кърмата на голямата яхта и леко я доближи до лявата страна на големия трамплин, който стоеше вдигнат нагоре, опрян в кърмата във време на движение и закачен за нея с две резета от неръждаема стомана. Над него се намираше спасителната лодка на „Балтай“, която не позволяваше да бъдем забелязани, и висеше от два огромни крана. Люлееше се като махало над вълните.

Нямаше да е лесно. „Балтай“ се движеше с двадесет възла. Създаваната от яхтата кинетична енергия почти не позволяваше да се приближим. Само вятърът беше достатъчен да ни избути назад и в същото време настрани. Но сега имаше и друг проблем: следата от яхтата. Само тя стигаше, за да поставим на крайно изпитание годността на лодката „Зодиак“ да плава. Центробежните сили, предизвикани от изместената вода, отмятаха малката лодка настрани при всеки опит на Нод да се приближи.

Посочих към левия борд и Нод изостана двадесет метра. С ръце му обясних какво искам да направи и той го направи: профуча с лодката зад кърмата на яхтата направо през смъртоносната следа във водата. Когато минавахме край резето на левия борд, аз станах, а Губър и Скапания ме придържаха, за да не падна зад борда. Нод улови една вълна, която подхвърли лодката нагоре метър и половина. Аз протегнах ръце колкото можах и освободих лявата страна на трамплина. След това Нод тласна малката лодка напред, зави и повтори движението откъм десния борд, за да може Мик, подкрепян от Таймекса и Найджъл, да вдигне ръка и да освободи другото резе.

Мик пропусна при първия опит и за малко не падна във водата, преди Таймекса да го издърпа. Нод направи кръг и отново докара лодката близо до резето и Мик се напъна и успя да освободи резето, когато лодката подскочи от една вълна. Трамплинът падна, като се завъртя около дългия си шарнир. Мик успя някак си да го хване, за да не се откърти, мамицата му. След това дойде време да действаме.

Единственият начин да водиш е, като водиш. Отидох в носа на лодката. Нод направи завой. Когато се стрелна край кърмата на „Балтай“, аз стъпих на предната преграда на лодката, хванах дървения трамплин, който се намираше само на тридесетина сантиметра над мен, и започнах да се изкачвам върху него. В който момент всички физични закони се разбиха на парчета и лодката ни се извъртя от внезапно напречно течение или вълна, или порив на вятъра, или не знам какво и внезапно аз се озовах разпънат между нея и яхтата като шибан гумен герой от рисуван филм.

Стъпалата ми бяха се оплели в обезопасителното въже на преградата на лодката. Пръстите ми се бяха заклепили в решетката от тисово дърво на трамплина. И ме разпъваха като несговорчив евреин на маса на средновековната испанска инквизиция. Така не се постигаше победа, мамицата му. Така се постигаше БОЛКА.

И тогава проклетата лодка се отдалечи. Което ме остави да вися в шибаната вода зад „Балтай“, като краката ми се мятаха натам-насам, а пръстите ми губеха и без това малкия си захват върху трамплина. Под мене огромният гребен винт на яхтата разбиваше водата безмилостно. Паднех ли, щях да стана на свиреп салам. Блъскаха ме неприятни ветрове. Тъмната вода теглеше краката ми. Мокрото дърво на трамплина се хлъзгаше. Опитах да стисна нокти. Не стана, мамка му.

Загубих. Но накрая успях да вкарам три пръста през решетката — и да се задържа, като се усуквах и се спусках все по-близо до шибания гребен винт. Болката беше невероятна. Изпитвах я чак до подгизналите си нокти на краката. В главата си чувах само неумолимото гърлено приканване на гребния винт на яхтата. То казваше:

— Хайде, задник такъв, пусни се. Откажи се. Падай. Мой си.

Но щях ли да се пусна, да се откажа, да падна? Не, мамка му. Твърде далеч бях стигнал. Изтърпял бях твърде много, мамка му. Прекалено силна беше яростта ми, мамка му. Искях да събера шибаните дългове на тези шибани гъзове към „Браво“.

И затова, като ритах с крака, използвах ВОИНСКАТА СИ ВОЛЯ, за да се издърпам напук на водата, теченията и вятъра и шибан сантиметър по шибан сантиметър набрах загубената дистанция, докато накрая успях да се изтегля с пръсти/длани/китки/лакти на трамплина, протегнах ръка и се хванах за една стълба, като бавно, бавно издърпах болното си и разтеглено тяло върху „Балтай“.

Вдигнах се на ръце и крака, дробовете ми горяха, а раменете ми сигнализираха на останалата част от моето тяло, че съм съвсем жив. О, да, изтощен бях. Но нямаше време за изтощение. Бяхме уязвими, мамка му, и трябваше да действаме — Веднага. И затова преминахме към план „Б“. Бумеранга и Губър ми хвърлиха рибарската мрежа, която закачих за трамплина. Вече имаше нещо, по което можехме да се качим, колкото и да се издигаше или спускаше нашата лодка спрямо „Балтай“.

Дигър се качи първи. Метна се на мрежата и се изтегли по трамплина. Последва го дългото тяло на Бумеранга. Вече бяхме трима — дойде време да прескачаме парапета. Аз първи се качих по стълбата, като се държах с една ръка, а голямата ми дясна лапа стискаше пистолета. Застанах под парапета, докато Бумеранга се вклини съвсем близо зад мен. Когато ме тупна по задника, аз скочих нагоре, праметнах се през парапета и приклеках в отбранителна поза, като се оглеждах и дишах, а цевта на пистолета ми обхождаше празната палуба. Бумеранга се появи след мен, последван от Дигър. Отидохме напред, за да отворим място за останалите. Никога в подобни ситуации не тръгвайте и не спирайте така. Както казва Ранди, просто му таковайте майката и карайте напред.

17:43. Нод се качи като рак по мрежата, а после от безопасната си позиция на трамплина отвърза мрежата и я метна обратно в нашата лодка. Изтегли въжето, докато тя застана под бялата спасителна лодка на „Балтай“. След това се прехвърли през парапета, дръпна трамплина на мястото му и го затвори с резетата.

17:44. На борда се качихме в пълен състав. Лодката ни беше завързана стабилно за яхтата, но невидима, освен ако всъщност човек не увиснеше през парапета, защото пречеха крановете и спасителната лодка в кърмата на яхтата.

И така, до момента бяхме постигнали пълна изненада. В известен смисъл това можеше да се очаква. Беше съвсем тъмно. Времето бе лошо. В такава нощ, ако не си вдигнат по тревога, затваряш всички врати на кораба си и се оттегляш в койката за тих сън или за да си дърпаш шушулката, загледан в списание „Плейбой“ или „Пентхаус“. Но това не означаваше, че наоколо няма дебнещи вражески настроени лица.

17:45. Под прикритието на междинната палуба се разделихме на предварително определените работни групи. Бяхме запомнили схемите на Найджъл и знаехме къде отиваме и повече или по-малко как да стигнем дотам.

Взвод „Делта“ с Мик тръгна дясно на борд, като Мик водеше, следван от Скапания Ранди, Хюго и Найджъл, невъоръжен. Губър беше тилвата им охрана. Задачата — да завладеят каютите на екипажа, столовата и машинното отделение.

Моят взвод „Браво“ тръгна ляво на борд. Аз поведох, последван от Бумеранга, Нод и Таймекса — двамата невъоръжени и в средата, — а Дигър с пушката ни пазеше тила. Нашата цел беше горната палуба и по-нагоре, където се намираха радиокабината и рулевата рубка, главният салон и, разбира се, каютите с братчетата Кели и ИИРА-джийската торба за боклук Брендан О’Донъл. О, много ми се искаше да им направя малко рум сървиз.

Но трябваше да свършим малко работа, преди да се позабавлявам. Първата ми задача беше да спра комуникационните уреди на „Балтай“. Не исках никой да изпраща съобщения за бедствие. След това щях да спра двигателите. А след като корабът станеше мой, можех да се заема с истинската работа за вечерта: да изпращам тангата по предназначение.

[1] Какво Ставаше, Да Му Такова Майката. ↑

[2] Свирепе неподправени термини. ↑

[3] Думите са от либретото на „Операта на просяка“ от 1728 г. от Джон Гей. Пял ги е оригиналният лондонски свиреп неподправим главорез на име Макхийт — известен още като Мак Ножа.

Хей, не мислете, че само защото използвам „мамата“ много пъти, съм просто поредният косматогъз трошач на кости. Щото не съм. Знам ги тия лайна. Мога да правя разни литературни работи, като метафори и сравнения. Разберете, не съм безкултурен. ↑

ГЛАВА 21

17:46. Като се криехме зад преградната стена, тръгнахме към средната част на яхтата, към люка, който щеше да ни изведе до стълбите за горната палуба и за салона. Там се намираха и мостикът, и комуникационната кабина.

Стигнахме до люка и се подредихме от страната срещу пантите, притиснахме се към стената и внимавахме да крием главите си над дебелото двойно стъкло. С пистолет, хванат здраво в дясната ми ръка и притиснат до тялото, плъзнах леко лявата си ръка по студения метал и стиснах дръжката твърдо, за да отворя л-е-к-и-ч-к-о.

Шибаната дръжка се завъртя сама. Рязко дръпнах ръка назад в мига, когато вратата се отвори.

Той излезе през нея с цигара в лявата ръка. Очевидно не беше моряк, защото гледаше право надолу, в краката си, и стъпваше съвсем внимателно, за да прекрачи прага на люка, без да се препъне или да загуби равновесие, докато корабът се люлееше по вълните.

Мистър Тромав не ме забеляза, докато не стана твърде късно: гледаше другаде, не очакваше да срещне някого, очите му бяха привикнали на яркото вътрешно флуоресцентно осветление, а на палубата беше тъмно. Когато ме видя, изпусна цигарата и отвори уста паникьосан, сякаш за да изкрещи.

Но беше много късно. Аз бях вдигнал пистолета още докато отваряше вратата, и с всичка сила го праснах точно по темето, като счупих възможно повече кости. Мистър Тромав падна и докато Бумеранга се промъкна зад мен и тихо затвори вратата, аз скочих върху онова копеле и го заудрях по лицето с дръжката на пистолета, докато спря да мърда. Поех си дъх, обърсах окървавеното оръжие в дрехите му, а после го заврях в колана си. След това, като продължавах да седя върху онзи, му счупих врата просто за да съм сигурен, че няма да вдига никакъв шум.

Махнах се от него. Нод и Таймекса го претърсиха бързо. Онзи не носеше оръжие — добър знак, — нито документи. Имаше смисъл в това. За какво, по дяволите, ти е нужен портфейл посред шибания

океан? Двамата тюлени вдигнаха тялото на мистър Тромав от палубата, отнесоха го настрани и го претърколиха през парапета в пенливия океан.

Сега часовникът започна наистина да тиктака, защото рано или късно — а със сигурност превес в уравнението имаше частта „рано“ — някой щеше да потърси задника, който току-що изхвърлихме през борда. Дадох сигнали. Отново се подредихме, аз извадих пистолета и леко отворих вратата.

17:48. Време за представление. Разрязах тортата и влязох. Коридорът беше пуст. Имаше две стълби, едната водеше нагоре, а другата надолу. Екипажът на Мик щеше да слиза надолу — като се навираше в адска дупка, ако нещо се обърка. Аз пък, като вечен оптимист, знаех, че сме тръгнали към небето.

Стиснал пистолета ниско долу с двете си ръце, поведох нагоре по тясната стълба, като се изкачвах стъпало по стъпало и опитвах да не позволявам на мокрите си маратонки да мляскат доловимо силно при всяка стъпка. Главата ми се подаде над площадката на палубата със салона. В най-предната ѝ част се намираха апартаментите: с по две стаи всеки, с частни бани за Джери и Гуилям. Жилището на Брендън О’Донъл трябваше да се намира тук някъде, макар да не знаехме точно къде. Нямаше значение: щях да се върна и да разбера веднага щом неутрализираме останалата част от яхтата. Междувременно продължих да следвам скицата в главата си и намерих стълбата за горната палуба.

17:49. Оглеждай и дишай. Оглеждай и дишай. Усещах напрежението в тялото си, когато се изкачих по първите три стъпала на стълбата. Зад мен пистолетът на Бумеранга покриваше огневото поле, което моят не покриваше. Движихме се като в балет, а хореографията беше обработена през годините на съвместна работа. За разлика от осраната операция, с която започна тази книга, сега бяхме добре смазана група, която работеше с хладната ефикасност на машина за убиване. Познавахме езика на тялото си; заедно бяхме обстрелвани — и отговаряли на стрелбата. Стояли бяхме рамо до рамо и гръб до гръб срещу огромни опасности и бяхме спечелили всяка битка.

Тази вечер не беше по-различна. О, разбира се, дишането ми беше затруднено и усещах леко гадене в стомаха. Но така е винаги когато Воинът отива в бой. Покажете ми човек без чувство за страх и

ще ви покажа човек, с когото не желая да работя. Покажете ми човек, който може да владее страха си, чийто страх му дава предимство в боя, и ще ви покажа човек, който искам да е част от моя екип.

17:50. Горната палуба. Все още никакъв признак за противника. Радиокабината се намираше напред, между мостика и капитанската каюта. Тъй като при превземане на кораб никога не бива да подминаваш непроверена зона, бяхме си сменили позициите: Нод и аз щяхме да се захванем с капитанската каюта, а Бумеранга, Таймекса и Дигър щяха да идат в радиокабината. Ако имахме късмет, щях да ги настигна навреме за превземането на мостика.

Намирах се на метър от лъскавата дъбова врата на капитанската каюта, когато чухме първите изстрели отдолу. Три чука — това са изстрели по два патрона, — последвани от два изстрела с пушка. Е, дотук с изненадата. Вече не беше необходимо да сме потайни. Ударих вратата на каютата с крак и я избих навътре. Влязох приклеknал, като се движех бързо и превземах територията. Пистолетът ми беше ниско долу, готов за стрелба. Аз оглеждах и дишах, оглеждах и дишах и търсех заплаха. Ляво на борд в малката каюта един белокоос мъж на около петдесет години посегна към малък автоматичен пистолет, окачен на кобур на таблата на леглото му.

Използвах Командния си Глас.

— Пусни шибания пистолет!

Той се поколеба. Добре. Пистолетът ми се вдигна. Прицелих се и когато кучият син осъзна какво правех и посегна отново към пистолета, аз го прострелях веднъж-два пъти-три пъти. Не, не улучих точно в десетката. Един от куршумите го улучи в горната част на крака. Вторият го уцели в корема, а третият — в рамото.

Той се разкрещя на швабски. Но продължи да прави опити да вади пистолета. Шибаните ми патрони не струваха нищо. Чух още стрелба. Лицето му се обърна към шума. Аз изтичах до него с вдигнат пистолет и с все по-точен прицел и го прострелях два пъти в главата. Е, това го укроти.

Усетих нещо зад себе си. Извъртях се с вдигнат пистолет и видях лицето на Нод на вратата.

— Радиокабината е осигурена.

— Добре.

Посочих с палец трупа.

— Вземи му пистолета. Провери тук за информация и документи. След това ни настигни.

Нод не се нуждаеше от втора покана.

— Разбрано, скипере.

Измъкнах се от капитанската каюта, свих дясно на борд и продължих да вървя. Надникнах в радиокабината по пътя към мостика. Един член на екипажа седеше проснат по лице върху едно бюро, претъпкано с комуникационни съоръжения. И той като капитана нямаше да ходи никъде — освен зад борда.

Изтичах на мостика, убедих се, че рулевата рубка е осигурена, и махнах към Дигър.

— Следвай ме.

Обърнах посоката. Спуснах се по коридора към стълбата, която водеше за салона, а Дигър ме следваше по петите, насочил рязаната си пушка дясно на борд.

Слизах бързо по стълбата. В долния ѝ край един тъмнокож член на екипажа вдигна цевта на автомата си.

— Автомат...

Метнах се назад, когато онзи натисна спусъка и обсипа стълбата с куршуми. Трябва да беше уцелил кабел с високо напрежение, защото горният край на стълбата започна да хвърля искри. Изтърколих се встрани от куршумите. Но не достатъчно бързо: един рикоширал куршум ме улучи отстрани на врата. Мамка му, заболя ме. Надявах се да не е скъсал артерия.

Дигър се метна край мен, протегнал ръката си с пушката надолу към стълбата. С една ръка стреля два пъти, без да се прицелва. Изстрелите от сачмената пушка бяха последвани от писък. Претърколих се до стълбата и се огледах. Видях автомата да лежи долу. Нямаше време за губене. Станах на крака и скочих надолу по стръмната тясна стълба, като се приземих така силно на пода, че чух как сухожилията в глезена ми пукат.

О, мамицата му. Не ми трябваше да осакатявам. Не и сега. Не и никога. Ритнах автомата към стената и се извъртях в опит да намеря цел. Една кървава следа водеше по покрития с килим коридор към кърмата. Отдолу чух още безредна стрелба.

Нод, стиснал в ръка един „Валтер“, се спусна по стълбата. Подадох му автомата — стар „Узи“, калибър 9 мм — и продължих

напред, като посочих с пръст кървавата дия.

— Ти го очисти. Ние с Дигър отиваме към носа.

17:54. Внимателно натиснах дръжката на вратата, която водеше към апартамента на братята Кели. Нямаше никаква реакция и затова бутнах дебелия метална врата да се отвори, слязах тортата и огледах коридора.

Празен беше. И къс, не повече от пет метра. Имаше две врати в далечния край една срещу друга. Те трябва да водеха към апартаментите. Втора двойка, разположени една срещу друга врати се виждаше в моя край на коридора. Това бяха представителните апартаменти за почетни гости.

Време беше за светско посещение. Ритнах вратата дясно на борд. Каютата беше тъмна. Протегнах ръка и включих осветлението. Каютата изглеждаше празна. Но не мислех да си въобразявам нищо. Под прикритието на Дигър проведох бързо претърсване и не намерих нищо.

Обърнах се и ритнах срещуположната врата. Втората каюта беше тъмна също колкото първата. При нормална операция бих хвърлил вътре дезориентираща граната или пък по-добре зашеметяваща гранатата след това щях да вляза, за да събера парчетата. Но нямаше гранати, което значеше, че трябваше да върша нещата по трудния начин. И така, ръката ми се насочи нагоре към ключа за лампата. Но в този момент носът ми долови миризмата на афършейв и косата на тила ми щръкна право нагоре. А всички знаем какво означават тези сигнали.

Метнах се на палубата, протегнал пистолета напред в двете си ръце, когато един залп избухна от тъмното. Проследих огъня от цевта и стрелях към него от легнало положение. Чух писък. Понечих да стана на крака, но Дигър ме върна с удар на палубата, като изстреля двете цеви на пушката си и презареди бързо.

— Още мърда — викна той.

Един мъжки глас с ирландски акцент изкрещя в тъмната стая:

— О, мамка му!

И пет фъшкии не давах какво правеше Брендън О'Донъл. Искан да сложа ръце около мръсния му врат. Той беше една от ИИРА-джийските торби за боклуци, взел бе деца за заложници и беше убил моя приятел.

— Светни шибаната лампа!

Лампата се включи. Мигнах и после намерих целта си. Той беше на колене зад дивана, като се опитваше да оправи засеклия си пистолет. Размърдах крака и се втурнах напред, метнах се над дивана и паднах върху кучия син, като го проснах по гръб. Той беше висок, с широки рамене, с дълга коса и бледа кожа и с мускули, каквито човек получава от редовни упражнения на гладиатора. Освен това отпред на тъмната му тениска имаше кръв. Добре — това означаваше, че Дигър или аз сме го улучили.

Но очевидно не бяхме си свършили работата достатъчно добре, защото кучият син още не беше в нокаут. Но всичко по реда си: аз избих пистолета му. Той отскочи по мокета. След като ръцете му бяха свободни, замахна към очите ми, а после удари дланта си в челюстта ми с достатъчна сила, за да я изкълчи.

О, майчице, как ме заболя. Но не спрях. Метнах се върху него, като краката и лактите ми млатеха където попаднат по тялото му. Пръстите ми действаха по лицето, за да му извадят очите. Потъркаляхме се известно време, като всеки от нас се бореше за предимство. И тогава, и тогава разбрах изведнъж, че той е мой. Чувствах го.

О, силен беше — като затворник, — но нямаше издръжливост. Това е всъщност обучението в реалния живот. Това е всъщност да си Воин. То не е просто да помпаш мускули и да правиш лицеви опори. То е да продължаваш да продължаваш, каквото и да става и в каквото и състояние да си.

Метнах се върху него, приближих лице до ухото му, захапах го — силно, — а след това прошепнах в остатъка от ухото, че му предстои да умре, и то скоро. Той се изплю в лицето ми и опита да ме ухапе по носа. Аз отвърнах с удар с чело в главата му, от което той тресна главата си в пода. Това го разтърси. Отпусна ръце, с което ми позволи малко пространство и аз стиснах двете му уши с длани. Той опита да се измъкне, но нямаше как да го пусна сега. Седнах на раменете му и вкарах дланите си около врата му, като палците ми се намираха точно под адамовата му ябълка — и приложих натиск, с който му счупих трахеята. Стисках с всичка сила. Казах му:

— Бъч Уелс загина заради шибаните ти приятелчета, а сега е твой ред, мамка ти.

Приложих последен натиск и наблюдавах как очите му се извъртат нагоре.

Когато спря да мърда, взех пистолета си и вкарах един куршум в главата му, за да съм сигурен, че никога повече няма да стане. Няма смисъл да рискуваме, нали така?

Погледнах часовника си. Показваше 17:56. Време беше братя Кели да умрат.

Таймекса и Губър се появиха в коридора.

— Машинното отделение е осигурено, скипере — докладва Губър. — Шест танга са елиминирани.

Таймекса каза:

— Мостикът също е осигурен. Ударихме общо седем, включително онзи, когото метнахме през борда.

Изчисление наум: шест плюс седем правеше тринадесет.

— Има ли оцелели?

Доволните усмивки по лицата на моите хора ми казаха всичко, което исках да знам.

— Има ли ранени?

Губър каза, че Мик е с порязано лице — от рикошет. Нищо сериозно. А екипът на Бумеранга дори не беше натъртен.

Отново дойде време за представление.

— Добре, задници, да започваме работа.

Наредихме се в екипи от по двама. Таймекса беше взел един автомат „Узи“ по време на своите приключения. Застана начело до вратата ляво на борд, а Губър стоеше зад него; Дигър и аз се наредихме пред апартамента дясно на борд.

— Тръгвай...

Отстъпих и ритнах шибаната врата навътре. Разбих я и тя се откачи от пантите.

С вдигнат напред пистолет влязох. Апартаментът беше така разкошен, както снимките в неделното списание „Обзървър“. Всичко беше от полирано дърво, месинг и хром. Огледах хола. Празен беше. Вляво от мен — към кърмата — се намираше леко отворена врата. Внимателно се приближих, леко я отворих, убедих се, че зад нея не се крие никой, протегнах ръка и вдигнах ключа за лампата нагоре.

Стана светло. Влязох в една от спалните на братя Кели. Имаше голямо легло — разхвърляно. И поднос с полуизяден сандвич и половин чаша бира.

Внимателно претърсих спалнята и съседната баня. Един Кели липсваше — вероятно опитваше да се скрие някъде.

Но другият беше под стража, както обичат да казват по „Найтърсените престъпници на Америка“. Чувах го да крещи цинизми. По думите му съдех, че очевидно няма високо мнение за майката на Губър. Кое то нямаше да му се отрази добре в личностен план, защото Губър обичаше майка си много.

А — писъците му спряха по средата. Отидох по коридора и видях как Губър е стъпил върху Гуилиам Кели, който лежеше на палубата и скимтеше. Ако се съди по кръвта от носа му, която се лееше върху пастелния скъп килим по петстотин долара метър, Губър сигурно му беше отворил нов носов канал.

Погледнах двамата свои тюлени одобрително.

— Заведете го горе на мостика. Аз ще потърся Джери.

18:04. Не беше трудно да го намеря. Никак даже. Той беше на кърмата и се чудеше как да спусне спасителната лодка. Не му вървеше много. Може и да беше софтуерен гений, но като моряк не го биваше.

Приблжих се изотзад. Той се изви рязко към мен. През лицето му мина калейдоскоп от изражения. И после каза:

— Ти!

Изглеждах го с Бойната си гримаса.

— Помниш ли какво ти казах, Джери? Говорехме си за отмъщение. Е, време е да го направим като в Стария завет.

Той отново започна да ми пробутва каратистките си движения. С ръце правеше всичките шибани ориенталски лайнарщини, дето могат да се направят с ръце. Нокът. Чук. Бич. Сабя. Бладва — все сложни неща, съпроводени със съответните викове, крясъци и каратистки и конфуистки конски лайна. Истински Брус Ли мераклия.

И в този момент се нахвърли. Изчаках да се приближи, отстъпих настрана, като го ударих с длан по лицето, докато той минаваше край мен.

Изглежда ме, без да вярва на очите си, а по бузата му се стече локвичка сопол.

— Ало, Джери, ти май вече губиш, а?

Стисна зъби и отново се нахвърли. Ръгнах го с лакът в тила и той се олюля в посока към парапета на кърмата.

— Аз съм единственият син на Бога на Войната — казах. — Старозаветния Бог. Бога на пустинята. Името, което не може да се казва.

Тръгнах към него. Той тръгна към мен. Направи финт наляво, после надясно, после пак наляво и удари.

Добре удряше — юмрукът му ме улучи в слънчевия сплит достатъчно силно, за да ми спре дъхът. Но както знаете, аз всеки ден правя хиляда коремни преси и моят стомах е изпънат като шибан варел за нафта. Затова ме удари, но не ме нарани.

Вдигнах ръце в поносима имитация на кръчмарски побойник, който предизвиква противника си на някой тъмен паркинг.

— Ей, Джери, какво става? Удряш като момиче.

О, това го разяри. Отново се нахвърли. Този път просто го фраснах отдолу по брадата. Така и не видях какво става, защото гледаше в една точка. Виждаше само лицето ми, в което се и целеше.

Знаете ли, чудя се колко ли хиляди лири е изхарчил да се учи на бойни изкуства. Вероятно много. Но ето ви истината: всички дожо по света и цялата мъдрост на всички учители по карате няма да ви обучат за среща в реалния живот с човек, който иска да ви убие и е готов на всичко, за да постигне целта си.

Реалният свят не е като тепиха в залата. Реалният свят не е „Карате кид 6“. Реалният свят е бетонният тротоар или чакълът, или студената вода. Реалният свят е гаден и труден, и жаден за кръв. Знам го, защото АЗ СЪМ РЕАЛНИЯТ СВЯТ.

Повлякох Джери Кели по палубата за краката.

— Ти си платил да убият един от хората ми — казах, докато го теглех по стълбата към рулевата рубка. Главата му се удряше по стъпалата. Жалко. Искан да се учи от опита си, а знаете какво казват: без болка нищо няма да научиш.

Стигнали бяхме до средата на пътя към мостика, когато Джери се изви и с ритници се освободи от захвата ми. Беше замаян, но се изправи на крака и отново ми се нахвърли. Предполагам, че го стори от отчаяние, защото знаеше, че ще го убия.

Ето ви едно основно правило на оцеляването, приятели: винаги пребърквайте заподозрения. Казвам това, защото Джери очевидно

имаше сгъваем нож в джоба си, но не го видях чак докато не го измъкна и отвори рязко, а после го вдигна нагоре и пред гърдите си с движение, сякаш замахва с бич, и замахна да ме пореже.

Аз отскочих. Но не достатъчно бързо. Върхът на острието закачи ризата ми и я проряза, срязва и костюма под нея, а резна и няколко милиметра в гърдите ми. Тази шибана рана щеше да иска шевове.

Но не точно сега. Точно сега трябваше да му взема шибания нож. Той замахна с него към мен. Аз се отдалечих, опрях гръб в стената и изчаках.

Той вероятно беше учен да борави с нож от същите задници, които са го учили на бойни изкуства, защото не знаеше нищо. Отстъпи, застана в стандартна стойка, а после се спусна към мен, разтвори крака, пуснал ръката с ножа ниско долу и насочил острието към корема ми.

Нападение като по учебник. Парирах удара му с лявата си ръка, като отдалечих ножа от себе си. В този момент пристъпих към него, като се опирах на стената и с крака, бедра и ханш си помогнах за един-единствен удар, който попадна право в гърлото му.

Ако не беше навел челюстта си, щях да съм му счупил трахеята. Но сега вероятно бях му счупил шибаната челюст. Падна на място, а ножът отскочи по палубата. Аз го взех. Беше „Емерсън CQC-7“, който е най-добрият от бойните ножове. Знам го, защото притежавам седмия нож от седма серия, направен от Ърни Емерсън. Пуснах ножа на Джери в десния джоб на дънките си. Сега имах два такива ножа. Джери започна да лази към мен. О, мамка му. Вдигнах го за колана и яката на ризата, праснах го в металната стена, за да го смълча, а после, изтощен и кървящ, възобнових пътешествието си към мостика, като влачех след себе си изпадналия в несвяст куродъх педал.

ГЛАВА 22

18:22. Завързахме Джери и Гуилям за два капитански стола на мостика. Тъй като английският им беше матерен език, Хюго и Найджъл застанаха охрана и си разменяха обиди с двамата задници. След това ние, останалите, се захванахме за работа.

Нод и Ранди ни завлякоха с Мик долу, където намериха аптечка и ни зашиха. Лицето на Мик изглеждаше, сякаш се е бръснал с голям бръснач и е кихнал точно по време на движението надолу по лявата буза. Много кръв бе изтекла, но раната не беше дълбока. Нод я затвори с лейкопласт. Шибаното ножче на Джери беше срязало гърдите ми. Раната беше повърхностна, но когато заздравееше, белегът щеше да е като на шибаното чудовище Франкенщайн. Погледнах одобрително, когато Скапания сложи лейкопласт върху грубия шев на Нод с бинт и хирургическа лента. Е, раната поне нямаше да се инфектира, преди да потърся по-добра медицинска помощ. По дяволите, вероятно имах по-силна нужда от здравословна доза доктор „Бомбайски сапфир“, а не да се виждам с някакъв си доктор.

Изпратих Нод на мостика с шишенце болкоуспокояващи за Джери, който виеше пряко силите си със строшената челюст, и за Гуилям, който трудно дишаше през повредения си сополопроводник. Вижте, аз може да съм суров, но не съм жесток, за да си доставям удоволствие. Това качество оставям на тангата като Джери и Гуилям.

След това обезвредихме ракетите, като им повредихме електрониката, строшихме им вътрешните компютърни платки на парченца и ги хвърлихме през борда. Като действаше много, много внимателно, Бумеранга измъкна част от мощния експлозив от бойните глави и с помощта на Скапания Ранди Майкълс направи квартет малки ИЕУ — Импровизирани Експлозивни Устройства, — които поставиха на стратегически места. Искрах резервна система, в случай че клапаните за наводняване откажеха и яхтата не се потопеше както трябва.

След това нагласихме нещо като система от макари и въжета в задния край на горната палуба и метнахме остатъците от ракетите зад

борда. Не исках да се намират близо до „Балтай“, когато тя потъва. Губър, Дигър, Мик и Таймекса унищожиха всички елементи на системите за насочване на ракети и изхвърлиха парчетата през борда. След това демонтираха установката за изстрелване и с подходящо дърпане и ръмжене я изхвърлиха в дълбоката три хиляди метра вода. Пластмасовият покрив, под който се криеше всичко това, също беше нарязан и складиран в трюма. Бялата пластмаса би изплавала, за да служи като лесно видимо доказателство за последното местонахождение на „Балтай“.

Докато хората разглобяваха ракетната установка, аз се чудех от мостика дали всъщност ракетите щяха да бъдат изстреляни от „Балтай“. Като гледах, установката беше монтирана добре (несъмнено от иранците). Кабелите бяха закачени правилно. Системите за насочване бяха свързани според инструкцията. Детонаторите на бойните глави бяха настроени точно.

Моят извод: системата би сработила. А целта? Точно както беше предсказал Нод, братя Кели щяха да ударят „Кралица Елизабет 2“. Или поне така разбрах от картите и записките в капитанската каюта, а също и от разписанието на корабите на компания „Кунард лайнс“, което иранците бяха закачили в своята каюта под палубата. Присъда: виновни по всички обвинения. Вече знаете какво е наказанието.

20:30. Изпратих Таймекса и Нод до кърмата, за да докарат нашата лодка до трапа. Те го направиха и я завързаха там. После намалих скоростта на „Балтай“ на два и половина възла, насочих я право на север и завързах щурвала. Е, разбира се, преувеличавам. На яхтите, които струват повече от тридесет милиона лири, не трябва да завързвате щурвала, за да държите шибания курс. Достатъчно беше само да включа автопилота.

Джери и Гуилям започваха да се изнервят. Гърчеха се в столовете, защото разбираха, че на „Балтай“ ѝ предстои да потъне — а и те с нея. Всъщност Гуилям толкова се нервира, че се напика.

— Ех — казах неодобрително, — този панталон е от скъп плат бе.

Той ме изгледа с погледа на психопат.

Аз си сложих Бойната маска, приближих я до него и се направих, че искам да размърдам счупения му нос.

— Проблемът ти, Гуилям, е, че нямаш чувство за хумор.

20:45. Проверих картите на яхтата. Намирахме се извън корабоплавателните маршрути, движехме се на север в дълбоките към осем километра води на Иберийския басейн. Така бяха го планирали братята Кели. Официално регистрираното пристанище, на което трябваше да стигне „Балтай“, беше Рабат. Това беше добре: всички биха я търсили на осемстотин и нещо мили югоизточно от сегашното ни местонахождение.

Погледнах големия екран на глобалната система за позициониране в рулевата рубка, за да проверя отново местонахождението ни. От каютата на капитана бях взел друг прибор „Магелан“, този път чисто нов и още в опаковката. Приборът представляваше *le bec fin*^[1], както казват в Париж: от трето поколение, водонепроницаем, осигурен срещу удари, мърфоустойчив, с дълготрайна батерия, че и с резервна батерия. На пазара го имаше едва от месец. Но такива са си швабите: само най-доброто. От цветния дисплей разбрах, че до Азорските острови ни чакат девет часа път.

Хюго и Дигър напълниха тубите с гориво от резервоарите за спасителната лодка на „Балтай“. В самата лодка имаше два резервоара от по двадесет литра и аз взех и тях. Така имахме сто и петдесет литра, като не броим горивото във вече пълните резервоари на лодката — достатъчно, за да се приберем до склада на сеньор Перейра на остров Пико дори ако мистър Мърфи се качеше. След това проверих по радиото прогнозата за времето за идните ден-два.

Хубавата новина беше, че фронтът, през който пристигнахме, беше отминал. Това означаваше, че вятърът спада и преходът обратно до Азорските острови щеше да е лесен.

Лесен ли? В открита лодка, пълна с бензин и двама пътници в повече от нормата. Но нека го кажа по друг начин. Щяхме да се върнем, без да се изтрепем.

22:00. Спрях двигателите на „Балтай“. Дигър, Таймекса и Губър слязоха и отвориха клапаните за наводняване. Бумеранга зареди експлозивите. Имахме към осем минути да слезем от яхтата, преди тя да потъне. Ако не се потопеше както трябва, експлозивите щяха да свършат работа. А тъй като бяха поставени по определен начин и тъй като бяхме подредили всичко на борда по определен начин, нямаше да останат много неща на повърхността. Детонаторите бяха нагласени за

двадесет и пет минути. Ние щяхме да се навъртаме наоколо достатъчно, за да сме сигурни, че яхтата ще потъне.

— Добре, по седлата.

Погледнах към Джери и Гуилям.

— Развържете ги, закарайте ги в лодката и ги вържете.

Да бяхте видели лицата им само. Сякаш бях някакъв бог — милостив, състрадателен и благ бог. Да бе, точно така.

22:12. Натоварихме се. „Балтай“ вече плаваше толкова наклонена във водата, че трапът стоеше хоризонтално, почти до нивото на палубата. На борда на нашата лодка горивото беше завързано, а също и братята Кели. Ние разпределихме тежестта си в лодката, аз проверих дали всичко е наред и тръгнахме. Вдигнах поглед нагоре. Небето най-после се изчистваше. Виждах няколко звезди от първа величина през пролуките между облаците. Към 03:00 щяхме да плаваме под небе, изпъстрено със съзвездия.

22:17. „Балтай“ се хлъзна под повърхността. Голяма беше, но умря тихо, като се загуби от погледите ни с величествената ранимост и уязвимост, на която са способни само потъващите кораби. Пъхна се между вълните, после се наклони леко към десния си борд и *после... тя... се... загуби*, без да остави след себе си нищо, а само малко пяна, която бързо се разсея сред блъсканите от вятъра вълни.

Леко дадох газ, наведох се над щурвала и лодката се отдалечи от гроба на яхтата, като прорязваше вълните в югозападна посока към Азорските острови. Не бяхме изминали и осемстотин метра, когато усетихме сътресението от експлозиите. „Балтай“ беше се взривила под вода. Парченцата щяха да се пръснат на пет мили под повърхността. Този кораб никога нямаше да бъде намерен. Почувствах се така, сякаш се бях освободил от огромна тежест.

23:30. Небето се изчисти още малко. Вече виждах звезди. Студено беше, но търпяхме, защото бяхме изпълнили мисията си. Е, почти. Отпуснах леко газта. Лодката забави, а после спря. Стояхме мълчаливо, като единствените звуци бяха тези на морето и работещия на празен ход двигател „Ямаха“. Опих се от мига, разлюлян от вълните и слял се с морето, което стана част от мен.

Погледнах Джери и Гуилям, свили се, мизерни и измръзнали. Колко ли хора бяха убили? Отговорът беше няколко, ако говорим буквално. Те никога не бяха дърпали спусък. Те никога не бяха гледали

като мен врага в очите, а след това да угасят живота в тях. Те го правеха по новоизмисления начин. Заплащаха на други да го вършат вместо тях: тангата от ИИРА; онези *pelotudos* от наркокартелите. Те купуваха пътьовци като Мазното кожено яке от Ирландската републиканска армия или пък тъпи лайнари от Ирландското братство. „Защитниците на зелената ръка“ бяха само параван. Всъщност това бяха парите на братя Кели в действие. Е, време беше да спрем писането на чекове.

Измъкнах доскоро притежавания от Джери нож и срязих въжетата им.

— Размислих — казах. — Ще ви пусна.

— А? — объркано възкликна Гуилям и промърмори през строшения си нос: — Какво искаш да кажеш?

Погледнах го така, както се гледа невярващо дете.

— Искам да кажа, че можеш да си вървиш. Пускам те.

— Ще ни освободиш?

Мик Оуен кимна.

— Точно така.

Джери се намръщи. Трудно му беше да говори, но мисля, че каза:

— Благодаря.

Или пък:

— Майната ти.

Не мога да съм сигурен заради счупената му челюст.

Гуилям ме погледна. Погледна и лодката.

— Не разбирам.

Понякога хората са много тъпи. Направо не разбираше какво му казвам. Затова им го казах още веднъж:

— Свободни сте да си вървите. Да се чупите. Да възирате. Да офейкате. Да духнете. Да се изпарите. Да идете на коня в гъза. Не ми пука как ще го наречете, но се махайте.

В този момент Джери — според мен той беше по-умният от двамата — ЗАГРЯ. Поне аз си мисля, че ЗАГРЯ, защото се сви на пода и се хвана с две ръце за обезопасителното въже, като скимтеше безсмислени срички и подсмърчаше:

— Не, не, не, не.

Освободих пръстите му един по един. Признавам си, че счупих два, докато го правех. Но нямаше как — наистина. А след като

освободих ръцете му от въжето, го хванах за дъното на панталона и за косата на врата и го изхвърлих зад борда. Той започна да пляска с ръце и да плюе вода. Мик хвана Гуилям, по-младия Кели, и го захвърли след по-стария Кели. Двамата се мятаха в студената вода като примамка за акули.

— Ей, приятели — казах, като посочих на изток. — Испания е натам.

Замислих се.

— Не, не е. Но Португалия е натам със сигурност. Ако теченията са добри, ще стигнете за две седмици.

Мик понечи да каже нещо. Сигурно щеше да им напомни да не се преуморяват. Температурата на водата беше към петнадесетина градуса и ако пазеха енергията си, щяха да оцелеят до три часа, преди да измръзнат. Но поклати глава. Има моменти, в които е добре да се дават съвети, но Мик съвсем правилно осъзна, че този не беше от тях. Освен това целият този епизод не беше време за думи, а за действия. И двамата с Мик бяхме действали. Независимо един от друг бяхме направили онова, което в занаята наричат командно решение за съдбата на братята Кели. А то ме удовлетворяваше напълно, мамка му.

Вижете, знам, че някои от по-ревливите читатели сред вас си мислят, че стореното от мен е грешно. Че съм наложил жестоко и необичайно наказание и че съм морално объркан, след като действам така.

Допускате голяма грешка. Работата ми е да убивам хора и да чупя вещи. Ето защо тюлените са създадени от Рой Боъм. Не като полицаи или социални работници. Не като добродушковци или бойскауты. И определено не за да разсъждават над моралните последствия от действията си. Не: Рой създаде тюлените, за да стрелят и плячкосват. Той ни създаде, за да обявяваме шибана война без милост или състрадание. Той ни създаде, за да убиваме колкото може повече от враговете си по всеки възможен начин. Точно както Деветата заповед на Войната със специални методи: ние убиваме враговете си с всички възможни средства. И точно това направихме и сега.

И затова, мили читатели, съвестта ми беше чиста. Също и тази на Мик. И честно казано, бяхме разрешили един адски труден политически проблем за хората в Лондон и Вашингтон, независимо дали те биха го разбрали или не (но, повярвайте ми, ние със сигурност

нямаше да им го обясняваме). Искам да кажа, че когато човек хване задници като Гуилям и Джери и ги изправи пред съд, могат да се случат две неща. Първо, хората като Кели могат да си позволят най-добрата правна защита. Затова беше съвсем възможно да направят като О. Джей Симпсън и да се измъкнат чисти. Второ, дори и да не станеше така — в случай че имаше непробиваеми доказателства и неразрушимо обвинение, — пак щяха да бъдат герои и мъченици за другите танга, които щяха да убият други невинни жертви, за да подражават на своите герои.

Освен това знаех, че тази операция нямаше как да се обърне срещу нас и да ни ухапе по задниците. Двамата с Мик бяхме използвали фалшиви документи за наемането на лодката. Хората ми имаха онова, което в занаята познаваме като възможност за пълно опровержение. Със сигурност ние с Мик нямаше да си признаем случилото се. Всъщност в мисълта си виждах още сега как докладвам на Еймън Демона (когато се върнем в Лондон): *„Адмирале, когато чуя нещо за братята Кели и за «Защитниците на зелената ръка», ще уведомя първо вас, това ви го обещавам.“*

И щях да го кажа с напълно сериозно лице.

Не, по-добре щеше да е за всички, ако братята Кели просто... изчезнат. Няма ги. Изпарили са се. Без следа. Поради която причина натиснах газта на лодката докрай, завъртях щурвала и полетяхме на югозапад, към Азорските острови. След минутка братята Кели изчезнаха. Нямаше ги. Изпариха се. Без следа.

00:22. Сега се движехме в западно-югозападна посока. Според съвсем новия водонепроницаем прибор „Магелан“ от серия III стояхме точно на курса. Дадох сигнал на момчетата да изхвърлят оръжието, мунициите и пълнителите зад борда. След това намалих на тридесет възла и прибрах уреда „Магелан“ на сигурно място. След пет минути намалих газта, докато лодката започна да се люлее леко по вълните. Над нас небето се беше изчистило. Имаше нова луна и затова звездите бяха особено ярки. Излегнах се и потърсих с поглед някои от съзвездията, по които древните моряци са се водели през тези просторни океани без пътища. Видях Пегас и Стрелеца. Разпознах Телеца и Плеядите, а долу, ниско, и Орион. Последвах линията от предния край на Голямата мечка до самия крайчец на опашката на

Малката мечка. Там се намираше Северната звезда. Ключът към навигацията.

Очите ми се върнаха към Голямата мечка. Свободно асоцииране: предстоеше ни да се борим с големи като мечка неприятности, като се върнем. Звездата на Мик щеше да е под заплаха. Също и моите нашивки. Но да става каквото трябва. Честно казано, никой от нас не даваше и пет фъшки за кариерата си. За Мик и за мен — както е било винаги за всички Воини като Мик и мен — са важни само моите мъже и тяхното благосъстояние и да изпълним задачата, каквото и да става.

Сведох поглед и тайно погледнах своите великолепни Воини. Тя бяха Воини по мой образ и подобие; Воини, с които бих отишъл и на края на земята. Мъже, за които не бих се поколебал да умра. Тайно погледнах и Мик. Той също гледаше към небето, а после погледът му слезе и той прикрито погледна мъжете в лодката. Изражението на лицето му ми каза, че той мисли за същите неща като мен. Затова бяхме тук — и винаги щяхме да сме тук, — по-близки от братя. Ние бяхме братя по кръв. Ние бяхме братя по оръжие.

Мик премести погледа си върху мен и по лицето му се разля довольна усмивка.

— Дик, момчето ми — каза той с плътния си уелски акцент, — нещо ми се танцува. Затова давай да се прибираме у дома и да застанем пред шеф-диригента.

Не беше нужно да казва друго. И затова завих лодката, ориентирах се по звездите като всички поколения моряци преди мен и опрях газта в предната стена. Моят брат Мик имаше право. Време е да се прибираме.

[1] Най-новото. ↑

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

(АНГЛИЙСКИ — БЪЛГАРСКИ)

A²: Aforementioned Asshole — Г²: Гореупоменатия Гъз.

ANF2A: Absofuckinglutely No Fun At All — АНУ: Абсошибанолютно никакво удоволствие.

AODW: All Over and Done With — АВП: Абсолютно всичко приключено.

BAW: ДГВ: ДебелоГъз Въздухар.

BDUs: Battle Dress Uniforms — БУТ: Бойни униформени тоалети. Е, по-добър оксиморон от този не съм чувал.

BFD: Big Fucking Deal — ГПМ: Голям Праз, Маmicата му.

BFH: Big Fucking Help — МПМ: Много Полезни, Маmicата му.

BIQ: Bitch-in-Question — ВК: Въпросната кучка.

BOHICA: Bend Over, Here It Comes Again — НАСХИО: НАведи Се, Хуят Идва Отново.

BTDT: Been There, Done That — Бил съм там, правил съм го.

BUPERS: Naval BUreau of PERSonnel — Военноморско бюро за личния състав.

C-4: Пластичен експлозив. Можете да го формовате като глина. Можете дори да го използвате, за да си палите огън. Само не го настъпвайте.

C²CO: Can't Cunt Commanding Officer — Командири, с които не може да се ебава човек. Твърде много ги има в днешните военноморски сили. Те не подкрепят хората си и не рискуват, защото се боят, че така ще съсипят възможностите си за повишение.

Camuflaje: (Spanish) Camouflage — Камуфлаж на испански.

Cannon Fodder: (Пушечно месо). Виж FNG.

CC&B: Creeping, Crawling and Bleeding — ЛБК: Лазене, Влачене и Кървене.

Christians In Action: Християни в действие: Жаргон на бойците-диверсанти за Central Intelligence Agency (Централното разузнавателно

управление).

CINC: Commander IN Chief: Главнокомандващ.

CINCUSNAVEUR: Commander IN Chief, U.S. Naval forces, Europe — Главнокомандващ Военноморските сили на САЩ в Европа.

CNO: Chief of Naval Operations — Главнокомандващ военноморските операции.

Cockbreath: С дъх на кур. Така тюлените мило наричат онези, които извършват устни услуги, например президентската мацка Моника Люински.

CONUS: CONtinental United States — КОНУС: Континенталната част на САЩ.

CQC: Close Quarters Combat — Близък бой, т.е. убиване отблизо и на личностна основа.

CT: Counter Terrorism: Контратероризъм.

DAC: Divide and Conquer — РВ: Разделяй и владей.

DADT: Don't Ask, Don't Tell — Не питай, не казвай.

DEFCON: DEFence CONdition — Състояние на готовност за отбрана.

DEVGRP: Naval Special Warfare DEVelopment GRouP — Група за развитие на Военноморските специални сили. Текущото название на „ТЮЛЕН-Група 6“.

Datasheet: Маслиненочерен и матов пластичен експлозив с размери тридесет на шестдесет сантиметра, използван като заряд за срязване или пробиване.

DIA: Defence Intelligence Agency — Разузнавателното управление на МО. Шпионски рай, базиран в Арлингтън, Вирджиния.

DIPSEC: Diplomatic SECurity — Дипломатическа охрана.

Dipshit: Смотан тънкохуест задник.

DIQ: (чете се dick — хуй): Document-In-Question — ВД: Въпросният документ. Той бива чувствителен, голям и дебел или дребен, тънък като молив. А ако си потопите документа във вода, вероятно ще ви увисне.

Do-ma-nhieu (Виетнамски): Иди да се чукаш. Виж Doom on you.

Doom on you: (Свършено е с теб.) Американският вариант на израза „иди да се чукаш“ на виетнамски език.

DT: Deserving Twat — ПКЗ: Путьо, който си го заслужава. Това е боклучав лайномозъчен гъз.

Dweeb: загубен лайномозъчен видиотен задник, обикновено завързан с вериги към компютър.

EI: Essential Element of Information — Съществен информационен елемент. Информационните късчета злато, на които се базират и изпълняват мисиите.

EEO: Equal Employment Opportunity — Равни възможности при кандидатстване за работа (Марчинко се отнася към всички еднакво — като към боклуци).

ELINT: ELectronic INTelligence. — ЕЛРАЗ: Електронно разузнаване.

EOD: Explosive Ordnance Disposal — ОЕЗ: Обезвреждане на експлозивни заряди.

F2T: Full Fucking Ton — ЦШТ: Цял Шибан Тон.

FIDO: Fuck It, Drive On — Стенографско съкращение на армейските рейнджъри за Майната му, карай нататък.

Flashbang: дезориентираща бомба, използвана от екипите за спасяване на заложници.

FLEC: Fucking Loud and Fucking Clear — ЯИВМ: Ясно И Високо, Маmicата му.

FLIR: Forward Looking Infra Red — ННИЧ: Насочен Напред ИнфраЧервен лъч.

FNG: Fucking New Guy — Шибан новак. Виж Cannon Fodder.

Four-striper: Четиринашивник. Капитан (често пъти от тип C²O).

FUBAR: Fucked Up Beyond All Repair — букв. Изтаковано до невъзможност за поправка. В книгата: Осрано без надежда за почистване.

Fuhatsu (яп.): засечка, неизбухнал снаряд.

Glock: Надеждни деветмилиметрови пистолети, произвеждани от фирма „Глок“ в Австрия. Те са страхотни за тюлените, защото не изискват толкова грижи, колкото „Зиг Зауер“.

GN/BN: Good News/Bad News — ДН/ЛН: добра новина/лоша новина.

Goatfuck: Чукане на коза, или това обичат Военноморските сили да правят на Марчинко. Виж FUBAR.

GSG-9: Grenzschutzgruppe-9. Елитна германска част за борба срещу тероризма.

HAHO: High-Altitude High-Opening — Скок с парашут от голяма височина и с високо отваряне.

HALO: High-Altitude Low-Opening — Скок с парашут от голяма височина и с ниско отваряне.

HIC: Head-In-Cement — Синдром на бетонната глава. Състояние, обичайно за офицерите от висок ранг. Симптомите включват свинеглавство и неспособност за промяна на мнението при представяне на нова информация.

HK: Ултранадежден пистолет, щурмови автомат или картечница, направени от „Хеклер и Кох“, германска фирма. Тюлените използват автомати H&K MP5-K в различни конфигурации, както и щурмови автомати H&K 93, а също и пистолети .40 или .45 калибър, както и USP9.

HKTB: Hot Knife Through Butter — БУ: Без Усилие.

HUMINT: HUMAN INTelligence — АГРАЗ: агентурно разузнаване.

Humongous: огромен: Марчинко(вият хуй).

IED: Improvised Explosive Device — ИЕУ: Импровизирано експлозивно устройство.

Jarheads: бурканоглавци: Морските пехотинци. Армията. Преди ги наричаха USMC (United States Marine Corps — Морска пехота на САЩ), или Uncle Sam's Misguided Children (Заблудените деца на Чичо Сам).

KATN: Kick Ass and Take Names — Ритай задници и раздавай наказания. Призиванието на Марчинко.

KISS: Keep It Simple Stupid — Прави нещата просто, глупако. Основата според Марчинко на специалните операции.

Klik: Устно стенографско съкращение за километър. Един клик е равен на шест десети от милята.

KSO: KISS Step One. — Проста като целувка стъпка първа.

KST: KISS Step Two. — Проста като целувка стъпка втора.

LANTFLT: AtLANTic FLeeT — Атлантически флот.

LTWS: Lower Than Whale Shit — ПНКЛ: По-Ниско от Китово Лайно.

M³: Massively Motivated Motherfuckers — Масивно мотивирани майкотаковачи.

Mark-I Mod-0: basic unit — базов модел.

MILCRAFT: MILitary airCRAFT — (В)Оенни САМолети) на пентагонски език.

NAVAIR: NAVy AIR Command — Командване на военноморската авиация.

NAVSEA: NAVy SEA Command — Командване на военноморските сили.

NAVYSPECWARGRU: NAVAal SPECial WARfare GROUp — Група на Военноморските сили за водене на война със специални методи.

Navyspeak: Военноморскоговор. Многословен канцеларски език на военноморската бюрокрация в писмен неорален или неписмен орален режим, неразшифруем за невоенните (конвенционалните) или военните (неконвенционалните) лица по време на съгласуване на нормалното осъществяване на контакти.

NIS: Naval Investigative Service — Военноморска следствена служба, известна още като Адмиралското гестапо. Виж Shit-for-brains.

NMN: No Middle Name — Без презиме.

NRO: Naval Reconnaissance Office — Военноморска разузнавателна служба. Създадена на 25 август 1960 за административно ръководене и координиране на разработването и експлоатацията на разузнавателни спътници в САЩ. Много шпионско място.

NSA: National Security Agency: АНС — Агенцията за национална сигурност, известна сред общността на диверсантите като Агенция Несъществуваща (от No Such Agency).

NSD: National Security Directive — Директива за националната сигурност.

NYL: Nubile Young Lovely — Младо хубаво маце за женене.

OPSEC: Operational SECurity — Оперативна сигурност.

P⁴: Pricked, pierced, punctured, and perforated — П⁴: Прободен, Промушен, Пробит и Перфориран.

PDMP: Pretty Dangerous Motherfucking People — ДОМО: Доста Опасни МайкоОсквернителите.

PEO: President's Eyes Only — От най-строга секретност.

PIC: Pissed, Irritated and Confused — ЯРО: Ядосан, Раздразнен и Объркан.

PIQ: Pussy In Question — ВК: Въпросната катеричка.

Plano: уличен план, карта на испански.

POC: Piece o'cake — ФР: Фасулска работа.

Póg mo thón: Целуни ме по гъза на галски език.

QOO: Quick Once Over — БО: Бърз оглед.

RDL: Real Dirty Look — Истински мръсен поглед.

RPG: Rocket Propelled Grenade — Реактивна граната.

RSO: Regional Security Officer. — PCO: Регионален Служител по Охраната. Дипломат от Държавния департамент с пистолет.

R²D²: Ritualistic Rehearsed Disciplined Drills — O²D²: Обредни Отиграни Дисциплинирани Движения.

RUMINT: RUMour INTelligence. — СЛУХРАЗ: СЛУХово РАЗузнаване. ПисОарни клюки.

S²: Shut the fuck up and sit the fuck down — C²: Сядай си на шибания задник и Си затваряй шибаната уста.

S³: Shower, Shit, and Shave — И³: Изкъпан, Изсран, Избръснат.

SAS: Special Air Service — Специална въздушна служба. Британската елитна контртерористична група.

SATCOM: SATellite COMmunications — Спътникови комуникации.

SCIF: Sensitive Compartmented Information Facility — Стая за секретна информация. Осигурена срещу подслушване стая.

Semtex: Чешки пластичен експлозив С-4. Използва се за анулиране на банкови чеХове.

SES: Shit-Eating Smile — УИЛ: Усмивка на лайноядец^[1].

Shit-for-brains: лайнян мозък, отнася се за всеки лайномозъчен тънкохуест задник с гноясали топки от Военноморската следствена служба.

SIGINT: SIGnal INTelligence — Сигнално разузнаване.

SNAFU: Situation Normal, All Fucked Up — СИВО: Ситуация Нормална, Всичко е Осрано.

SNAILS: Slow, Nerdy Assholes in Ludicrous Shoes — Бавни, тъповати задници в смехотворни обувки.^[2]

SpecWarrior: Боец диверсант. Човек, който дава пет фъшкии.

SUC: Марчинкоговор за Smart, Unpredictable and Cunning — Хитър, непредсказуем и лукав.

SWAT: Special Weapons And Tactics — Специални оръжия и тактика. Често се използва за полицейските екипи. В повечето случаи не се обучават достатъчно и затова се превръщат в клекнали да се осерат екипи.

Sympathy: Съчувствие. Дума, която в речника на Тюлените се намира между „Сране“ и „Сядам да ме таковат“.

TAD: Temporary Additional Duty — Временно допълнително назначение. Тюлените наричат това Спи, яж и си живея живота.

TARFU: Things Are Really Fucked Up — НСНО — Нещата са наистина осрани.

TECHINT: TECHNical INTelligence — Техническо разузнаване.

TFB: Too Fucking Bad — ХНОР: Хич не ми е на онази работа.

THREATCON: THREAT CONdition — Състояние на заплахата.

TIQ: Tango in Question — ВТ: Въпросното танго.

TTS: Tap 'em, Tie 'em, Stash 'em — Фрасни ги, вържи ги, скрий ги.

U²: Ugly and Unfamiliar — Грозен и непознат.

UNODIR: UNless Otherwise DIRected — Ако няма други заповеди.

USSOCOM: United States Special Operations COMmand — КСОСАЩ: Командването за специалните операции на САЩ, разположено във военновъздушната база Макдил, Тампа, Флорида.

VTVE: Very Thorough Visual Exam — МИВО: Много Изчерпателен Визуален Оглед.

Wanna-bees: Мераклии. От онзи тип хора, които се събират да си играят на война.

Weenies: (дребосъци) путкогъзи неебаващи се тъпаци.

Whiskey Numbers: (уиски номера) Обозначение на Агенцията за национална сигурност за прехваната информация, която се изпраща на най-високо ниво в правителството.

WHUTA: Wild Hair Up The Ass — ККВЗ: Крив Косъм В Задника.

WOO: Windows Of Opportunity — РВ: Разкрити възможности.

WTF: What The Fuck — КСМ: Какво Става, Маmicата му.

WTFIW: What The Fuck It Was — КИМ: Какво Излезе, Мамicата му.

YAA: Yet Another Asshole — ПГ: Поредният Гъз.

Zulu: Кодова дума за часовото време по Гринуич, използвана при официалните военни комуникации.

(БЪЛГАРСКИ — АНГЛИЙСКИ)

БУТ: Бойни униформени тоалети. Е, по-добър оксиморон от този не съм чувал. — BDUs: Battle Dress Uniforms.

В³: Всякъде, Винаги, Всеки път — **А³:** Anytime, Anyplace, Anywhere.

Г²: Гореупоменатия Гъз — **А²:** Aforementioned Asshole.

ДН/ЛН: добра новина/лоша новина — GN/BN: Good News/Bad News.

ДОМО: Доста Опасни МайкоОсквернители — PDMP: Pretty Dangerous Motherfucking People.

КЛ: къс лайно — POS: Piece Of Shit.

К⁴РВ — Командване, контрол, комуникации, компютри и разузнаване за война — C⁴IFTW: Command, Control, Communications, Computers and Intelligence for the Warrior.

КСМ: Какво Става, Маmicата му — WTF: What The Fuck.

МПБМ: Много Полезни Безспорно, Маmicата му — BFH: Big Fucking Help.

НАСХИО: НАведи Се, Хуят Идва Отново — BOHICA: Bend Over, Here It Comes Again.

ННИЧ: Насочен Напред ИнфраЧервен лъч — FLIR: Forward Looking Infra Red.

НСНО: Нещата са наистина осрани — TARFU: Things Are Really Fucked Up.

ОБНП: Осрано без надежда за почистване — FUBAR: Fucked Up Beyond All Repair.

О²Д²: Обредни Отиграни Дисциплинирани Движения — R²D²: Ritualistic Rehearsed Disciplined Drills.

С²: Сядай си на шибания задник и Си затваряй шибаната уста — S²: Shut the fuck up and sit the fuck down.

СНВО: Ситуация Нормална, Всичко е Осрано — SNAFU: Situation Normal, All Fucked Up.

СССИ: Стая за Секретна Сегментирана Информация.

УНЛ: Усмивка на лайноядец — SES: Shit-Eating Smile.

ФР: Фасулска работа — ROC: Piece o'cake.

[1] Широка, доволна усмивка. — Б.пр. ↑

[2] Съкращението означава „охлюви“. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.